



ပခုက္ကူစာပေဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တတိယဆုရ

မေတ္တာမိုးရေ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ



မကျော်ဦး

ZAWNAINGHTUN
2015

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေတည်ထောင်သော
ပခုက္ကူစာပေဆု၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တတိယဆု

**မေတ္တာမိုးရေ
နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ**

မကျေးဥ

- တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်ခင်ဝါဆွေ (ဝါဝါ-အင်းစိန်)
စာတည်း (တာဝန်ခံ)
ဒေါ်မျိုးမျိုးကြည်
စာတည်း
အဖုံးပန်းချီ - ဇော်နိုင်ထွန်း



စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

တန်ဖိုး (၁၅၀၀) ကျပ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပုံနှိပ်ရေးနှင့်ထုတ်ဝေရေးဦးစီးဌာန
 စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်
 ဦးအောင်သန်း (မင်းခန့်ရွှေ) က
 မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၉၆၁ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍
 မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ဦးခေါင်းတွင် ဆင်မြန်းပန်းအသွင်၊ လည်တွင် ဆင်မြဲလည်ဆွဲအသွင်	၁
၂။	နေညိုချိန်များ ချိုမြိန်သွားစေ	၁၇
၃။	မေတ္တာမဏ္ဍိုင်	၃၁
၄။	ဒဏ်	၄၃
၅။	မျှဝေသူ	၅၇
၆။	ဇနီးမောင်ကျန်	၇၃
၇။	မေတ္တာမိုးရေ	၈၃
၈။	အမှတ်မှားသော အမှတ်တရများ	၉၇
၉။	မေတ္တာအစွမ်း အံ့မခန်း	၁၀၉
၁၀။	ပစ္စုပ္ပန်၌ ရှင်သန်ခြင်း	၁၂၃
၁၁။	မေတ္တာတူရိပ် မိခင်စိတ်	၁၃၁
၁၂။	တွယ်ငြိ သံယောဇဉ်	၁၄၁

စဉ် အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၁၃။ ပျော်ရွှင်ခြင်းနေရာ

၁၅၁

၁၄။ ချစ်ခြင်းတရားနှင့် မိန်းမသား

၁၅၇

ဦးခေါင်းတွင် ဆင်မြန်းပန်းအသွင်၊ လည်တွင်ဆင်မြဲ လည်ဆွဲအသွင်

ကျွန်မသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကံ-
ကံ၏ အကျိုးကို သက်ဝင်ယုံကြည်သောကြောင့် မိမိပြုခဲ့ဖူးသော
အတိတ်၏ အကုသိုလ်အကျိုးဆက်သည် ယခု ပစ္စုပ္ပန်၌ ခံစားရသည်ဟု
ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအကုသိုလ်တရားများ ကုန်ဆုံးမည့် တစ်နေ့သည်
အနာဂတ်တွင် ရှိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ အနာဂတ်သည်
မှုန်ရိဝိုးဝါးမျှသာ . . . ။

ကျွန်မတို့ခေတ်က “အာထရာဆောင်း” ဆိုသော ဝမ်းတွင်းမှ
သန္ဓေသားအား မိန်းမ၊ ယောက်ျားခွဲခြားသိစေသော ခေတ်မီပစ္စည်း
ကိရိယာများမှာ နယ်မြို့လေးများတွင် မရှိသေးပါ။ မိခင်နှင့် ကလေး
စောင့်ရှောက်ရေးဌာနမှ လုပ်သက်ရင့်၍ ကျွမ်းကျင်သော သားဖွား
ဆရာမများက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်အား လဲလျောင်းနေရာမှ ရုတ်တရက်
ထ၍ လမ်းလျှောက်စေကာ ညာခြေမှ စတင်လှမ်းလျှင် ယောက်ျားလေး၊
ဘယ်ခြေမှ စတင်လှမ်းလျှင် မိန်းကလေးဟုလည်းကောင်း၊ မန်ကျည်းစေ့

သို့မဟုတ် ပဲစေ့များအား လက်နှင့် ဆုပ်ယူစေကာ၊ လက်ထဲတွင် ပါလာသော အစေ့အရေအတွက်ကို ကြည့်၍ စုံဖြစ်ပါက ယောက်ျားလေး၊ မ၊ ဖြစ်ပါက မိန်းကလေးဟုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်၏ ရုပ်ရင့်ရော်သွားခြင်း၊ နုပျိုလှပလာခြင်းဖြင့် မိခင်၏ ပြင်ပပုံသဏ္ဍာန်ကို ခန့်မှန်း၍လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့ရိုးရာနည်းပညာများစွာဖြင့် ကြိုတင် ခန့်မှန်းတတ်ကြပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခန့်မှန်းရာတွင်လည်း အများဆုံး မှန်ကန်ကြပါသည်။ ကျွန်မအား ခန့်မှန်းစစ်ဆေးပြီးသော် . . .

“သမီးလေး. . . .” ဟု အသိပေးချိန်တွင် သားဦး လိုချင်သော ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည်မှာ မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်ယွင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါတွေက မှန်ချင်မှ မှန်တတ်တာပါကွာ. . . ငါကတော့ . . . သား ယောက်ျားလေးပဲ လိုချင်တယ်. . . .”

ခင်ပွန်းသည်၏ မလိုလားသော စကားကို ကြားရစဉ်က “သမီးလေး” သည် လူ့လောကသို့ ရောက်မလာခင်ကပင် ဖခင်၏ ကြိုဆိုမှု ကင်းသော လက်ခံခြင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဖန်တီးခဲ့သော အကျိုးဆက်သည် ကျွန်မတို့၏ တာဝန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတာဝန်ကို ဖို-မ ခွဲခြားကာ လက်ခံချင်သော ခင်ပွန်း သည်၏ လွဲမှားသော အယူသီးမှုသည် ‘သမီးလေး. . .’ နှင့် ကျွန်မ အတွက် ဆိုးရွားသော ကံကြမ္မာကို ပေးရက်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရ ပါမည်။ ခင်ပွန်းသည်၏ ဥပေက္ခာတရားတို့ မရှိခဲ့ပါလျှင်၊ ကလေးငယ် အား ကျန်းမာသန်စွမ်းစေ၍ အာဟာရပြည့်ဝသော နို့ဦးရည်အား ပြည့်ပြည့်ဝဝ သောက်စို့ခွင့်ရခဲ့ပါလျှင် သမီးလေး၏ ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ ကံကြမ္မာသည် အစရှိခဲ့လိမ့်မည် မထင်ပါ။ ထိုကံကြမ္မာ၏ အစ သည်ကား. . . .

“သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ မှာ အားလုံးကျန်းမာ” ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ သမီးငယ်အား (၂၀၀၀) ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ (၁၀) ရက်၊ စနေနေ့တွင် မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ပါသည်။

မွေးခန်းထဲမှ ထွက်၍ သားဖွားဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည် အထိ ခင်ပွန်းသည်အား မတွေ့ရ၍ ကျွန်မ မေးကြည့်မိပါသည်။

“သားဖွားဆရာမက သမီးလေး မွေးတယ်လို့ ပြောလိုက် ကတည်းက ပြန်သွားတယ်”

ခန္ဓာကိုယ်၏ ပင်ပန်းနာကျင်မှု စိတ်၏ ပင်ပန်းနာကျင်မှုက ကျွန်မကို များစွာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစေခဲ့ပါသည်။ ခင်ပွန်းသည် ပြောသော စကားများကိုလည်း ကြားယောင်မိ၏။

“သားဦး ယောက်ျားလေးမွေးမှ မိန်းမမြတ်ကွ. . . ယောက်ျားလေးမွေးတဲ့ မိခင်နဲ့ မိန်းကလေးမွေးတဲ့ မိခင်ဆိုတာ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်းတောင် ယှဉ်ထိုင်လို့ မရဘူး. . . .”

“မောင့် မိခင်က မွေးလို့ မောင် လူဖြစ်လာတာ မဟုတ် လား. . . မောင့်အမေကရော မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး လား. . . .”

မှားယွင်းသော အယူသီးမှုကို လက်ကိုင်ပြုထားသော ခင်ပွန်း သည်သည် ကျွန်မနှင့် သမီးငယ်အပါးမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သမီးလေးနှင့် ကျွန်မဘဝသည် ခင်ပွန်းနှင့် ဖခင်မဲ့သော ဘဝအဖြစ် ပိုမိုကျစ်လစ်သိပ်သည်းခိုင်မာခဲ့ပါသည်။ သွေးနု သားနုချိန်တွင် သနားစရာ သမီးငယ်အား ကြည့်ရင်း သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးမိခြင်းသည် နို့ရည်အဖြစ် အနည်းငယ်သာ စီးဆင်းလာပြီး မျက်ရည်များအဖြစ် သွန်ဆင်းခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်မ နို့ရည်ကို ဝလင်အောင် မသောက်စို့ရသော သမီး ငယ်အား နို့မုန့်နှင့် ဖျော်သော နို့ဘူးဖြင့် အာဟာရဖြည့်စွက်ခဲ့ရပြီး နို့ဘူး စို့ပြီးတိုင်း ရေအနည်းငယ်ကို တိုက်ကျွေးပေးရပါသည်။ (နို့အနှစ် ဖတ်များ ကလေး၏ လျှာတွင် ကပ်မကျန်စေရန် ရေတိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။) ထိုနေ့က သမီးလေးအား ကျွန်မရေတိုက်နေစဉ် ပါးစပ် တွင်းသို့ ရေများ ဝင်သွားသော သမီးလေးသည် “တဟွတ်ဟွတ်” အသံထွက်ကာ သီးနေပါသည်။ မချီတင်ကဲဖြင့် ဝေဒနာခံစားနေ ရသော သမီးလေး၏ ပါးစပ်တစ်ခုလုံးနှင့် လျှာသည် မဲနယ်ရောင် ရင့်ရင့်ကဲ့သို့ ပြာနွမ်းနေပြီးနောက် ကျွန်မ၏ ရှေ့မှောက်မှ အရေး ပေါ်အခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။

သမီးလေးနှင့် ကျွန်မမှာ နာရီပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသွားခဲ့ ပါသည်။ အရေးပေါ်အခန်းတွင်းမှ သနားစရာ သမီးငယ်အတွက် ပူပင်သောကသည် သမီးငယ်၏ဖခင် အနားတွင် မရှိ၍ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစိတ်ထက်ပင် ပို၍ ပူလောင်ပြင်းပြလှပါသည်။

သမီးလေး အရေးပေါ်အခန်း၌ ရောက်နေစဉ်အတွင်း အမဲသားမစားသော ကျွန်မမှာ သမီးလေးသောက်စို့ရန် နို့ထွက် နိုင်အောင် နွားအမြီးကို ပြုတ်ကာ ဟင်းခါးအဖြစ် သောက်ပေး ခြင်း၊ ငါးဆိုလျှင် အညှီကြောက်လွန်း၍ ကြော်ပြီးမှ စားတတ်သော ကျွန်မမှာ ငါးကို ပြုတ်၍ သောက်ပေးခြင်းနှင့် အရေးပေါ်အခန်းမှ ထွက်လာမည့်သမီးအား အကောင်းဆုံးအစီအစဉ်များဖြင့် နို့ချိုရည် တိုက်ကျွေးရန် စောင့်ရင်း မျှော်လင့်ခဲ့ရပါသည်။

သမီးလေး ကျွန်မဘေးသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်မအစီအစဉ် များ အကောင်အထည်မဖော်ရသေးခင်မှာပင် သမီးလေးသည်

မူလပုံသဏ္ဍာန်မဟုတ်တော့ဘဲ ဦးခေါင်းအနည်းငယ် ကြီး၍ အသားရောင်ပြောင်းလျက် သည်းထန်စွာ ဝိုကြွေးတတ်ပြီး မကြာ ခဏ သတိလစ်၍ တက်တတ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့်အတူ ဘေးနား တွင် နေရခြင်းထက် အရေးပေါ်အခန်းအတွင်း၌သာ အနေများ လာရပါသည်။ ဆိုးရွား လွန်းသော ကံကြမ္မာသည် “ဦးနှောက် အမှေးပါးရောင်ရောဂါ”ဟု သတ်မှတ်၍ နာရီပိုင်း၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း မှာပင် ကြီးမားလာသော ဦးခေါင်းသည် သမီးလေး၏ ပင်ကိုယ်ရုပ် အား မမှတ်မိနိုင်အောင်ပင် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးစေခဲ့ပါသည်။

သမီးလေး၏ အသက်အား သေမင်းနှင့် လူယက်တိုက်ခိုက် ယူနေချိန်တွင် သမီးလေး၏ ဖခင်သည် ကျွန်မတို့ရှိရာသို့ ရောက်ရှိ မလာခဲ့ပါ။ ပို၍ ဆိုးဝါးလာသော ဝေဒနာကြောင့် သမီးအား ပွေ့ပိုက်ကာ “ရန်ကုန် ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဌာန”သို့ ရောက်ရှိ ခဲ့ရပါသည်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင်နေရစဉ် သမီးလေးသည် အရေးပေါ်အခန်း၌သာ နေရ၏။ သမီးအား စောင့်မျှော်ရင်း မတည်ငြိမ်၊ မငြိမ်သက်သော စိတ်များကို စာအုပ်၊ စာစောင်များ ဖတ်၍ ငြိမ်သက်စေခဲ့၏။ ထိုစာအုပ် စာစောင်များထဲမှ “မိခင် မေတ္တာအစွမ်း”နှင့် “နို့ဦးရည်၏တန်ဖိုး” များကို ကျွန်မ သိခဲ့ရ၏။

မိခင်တွင် ရင်သွေးများအတွက် အံ့မခန်းစွမ်းအားများ ရှိပါ၏။ မိခင်သည် ပဋိသန္ဓေအစပြုချိန်၌ ပရိုလက်စတင်နှင့် ဘီတာအင်နီဖင် ဟိုမုန်းများ ထွက်လေ့ရှိ၏။ ယင်းဟိုမုန်းများ ကြောင့်ပင် မိခင်နှင့် သားသမီးများအကြား ထူးခြားသော “တွယ်တာမှုနှောင်ကြိုး”ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေပါသည်။ “အမွေပေး လိုက်သော မျိုးစေ့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးလာ

ရသည်”ဟု ဆေးပညာရှင်များ၏ သုတေသန ပြုချက်အရ သိရပေသည်။ ထို့အပြင် အသက်ရှည်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိခြင်း၊ ကိုယ်ခံစွမ်းအား တိုးပွားစေခြင်း၊ ပျော်ရွှင်စေခြင်း၊ စိတ်ဖိစီးမှု လျော့နည်းကာကွယ်စေနိုင်ခြင်း၊ သနားကြင်နာတတ်ခြင်း စသည့် ကောင်းကျိုးအပြုအမူကိုလည်း ပေးစွမ်းပါ၏။ မီးဖွားပြီး တစ်ပတ် အကြာတွင် မိခင်၏ ရင်တွင်းအစုံမှ စိမ့်ကာ ဖျန်းထွက်လာသည့် နို့ဖြူစမ်းတွင် ရောဂါကာကွယ်ပေးနိုင်သည့် ပဋိပစ္စည်း ငါးမျိုး အမြင့်ဆုံး ပါဝင်၏။ ယင်းပဋိပစ္စည်းများသည် ဘက်တီးရီးယားနှင့် ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးများ မဝင်စေရန် တံတိုင်းကြီးသဖွယ် ကာရံပေးထားပါသည်။

ထူးခြားဆန်းပြားသည်မှာ မိခင်နို့၏ မေတ္တာအရှိန်အဟုန်ကြောင့်

ချို-ချဉ်-ဖန်-ခါး-ငန့်-စပ် စသည့် အရသာခြောက်ပါးကို တစ်ပါးတည်းဖြစ်အောင် ရင်ဝမ်းခေါင်း အစိုင်အခဲများမှသည် အရည်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်စွမ်းပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မိခင်က သားသမီးတို့အား နို့ချိုတိုက်ကျွေးချင်သည့် မေတ္တာဓာတ်များ နှလုံးအိမ်ကို ရိုက်ခတ်လိုက်သောအခါ အနီရောင်ဟဒယသွေးမှ ဖြူဖြူလွလွ နို့ရည် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားရပါတော့သည်။ မိခင်နို့၏အစွမ်းကြီးမား လှသော မေတ္တာဓာတ်ကား အံ့မခန်းစရာပါပေ။

မိယုလောဟိတ အာဗစ ဒီပနီတွင် ဟဒယဉ္စမာတုတော ဘဝန္တိ သားသူငယ်၏ နှလုံးသွေးသည် အမိသွေးမှ အားပေးသောကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏ဟု ဆိုထားပါသည်။ သွေးဟူသည် ညှိစို့စို့ အနံ့အသက်မျိုး ရှိပါသည်။ လူ့သွေးသည် ပို၍ ညှိစို့လွန်းသော်လည်း

မိခင်၏ ထိုသွေးမှပင်လျှင် အတုမရှိသော၊ ရှိရှိသမျှ အာဟာရဓာတ်များထက် ပြည့်ဝသာလွန်သော နို့ချိုရည်အဖြစ် တည်ခဲ့ခြင်းသည် ကြီးမြတ်လှသော အမေ့မေတ္တာဓာတ်၊ အမေ့ဂုဏ်ကျေးဇူးများကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မိခင်တစ်ယောက်၏ ပေးစွမ်းနိုင်သော အားအင်များ၊ သတ္တိများ၊ ကောင်းကျိုးများကို ကလေးဆေးရုံ၌ စာဖတ်ရင်း ကျွန်မသိခွင့်ရပြီးနောက် သမီးလေးအတွက် ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်ပေးရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် အရေးပေါ်အခန်းမှ ထွက်လာမည့် သမီးလေးအား စောင့်မျှော်လျက် ရှိပါသည်။ သမီး၏ ဘဝဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်မှုသည် မိခင်ဖြစ်သော ကျွန်မအပေါ်၌ မူတည်ပြီး ကျွန်မ၏ ရည်တည်နိုင်ခြင်းသည် သမီးအတွက် အင်အားဖြစ်စေပါမည်။

မိခင်စိတ် မိခင်မေတ္တာသည် သဘာဝအရ မိခင်ဖြစ်သော မိန်းမ မိခင်မှာသာလျှင် ထားရှိနိုင်ကြောင်း ကျွန်မသိခဲ့ရပါသည်။

ဆေးရုံတွင် ရက်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။ ဦးနှောက်အမှေးရောင်ခြင်းမှ ဦးနှောက်အတွင်းရေအိတ်တည်ခြင်း ဖြစ်လာသောကြောင့် သမီး၏ကြီးမားလှသော ဦးခေါင်းမှ အရည်များ ခွဲစိတ်ဖောက်ထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ရေဖောက်ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းမှာ အနည်းငယ်သေးသွား၍ သမီးလေးမှာလည်း နေသာထိုင်သာရှိဟန် တူပါသည်။ သို့သော် မကြာခင်ပင် ရေများ ပြန်ပြည့်လာပြီး ဦးခေါင်းမှာ အဆမတန် ကြီးလာ၍ ထပ်မံခွဲစိတ်၊ ဖောက်ထုတ်ရပြန်ပါသည်။ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခွဲစိတ်ဖောက်ထုတ်လုပ်ပြီးနောက် ဆရာဝန်ကြီးသည် နားထင် နားတွင် တစ်ချက်၊ ဗိုက်တွင်တစ်ချက်ခွဲကာ ဦးခေါင်းတွင်းမှ ပြည့်လာသော

ရေများကို ဆီးလမ်းကြောင်းထဲသို့ ပိုက်ဖြင့် ပြောင်းလဲစီးဆင်းစေပြီး နောက် ဦးခေါင်းကြီးမားလာမှုကို ရပ်တန့် စေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မူလထဲက ရေအိုးငယ်မျှကြီးသော ဦးခေါင်းမှာမူ သေးသွားသည် ဟူ၍ မရှိတော့ပါ။

ဦးခေါင်းကြီးမားလာခြင်းနှင့်အတူ မျက်လုံးသည် သာမန်ထက် ပြူးကျယ်လျက် ရှိ၏။ ခဏခဏ သတိလစ်၍ တက်ခြင်းကြောင့် ခြေလက်နှစ်စုံသည် ခန္ဓာကိုယ်၏ အပိုင်းသို့ ကောက်ကွေးဝင်လျက် ရှိ၏။ ကြီးမားသောဦးခေါင်းနှင့် ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးသည် ကာတွန်းစာအုပ်များထဲတွင် တွေ့ရသော ပြိုဟ်သားနှင့်တူသော ကြောင့် “သမီးလေး” ကို ချစ်စနိုးအမည်ပေးခဲ့ပါသည်။ မွေးနံသည် လည်း စနေဖြစ်သောကြောင့် “အီးတီ” ဟု။

ကျွန်မနှင့် သမီးလေး ဆေးရုံမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်မ၏ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းများ သတင်းမေး ရောက်ရှိလာ ကြပါသည်။

“ကျေးဥရယ်... နင့် ဒုက္ခက မသေးပါလားဟယ်... ”

“ကလေးက ဝဋ်ကြီးလိုက်တာနော်... ”

“ဒီကလေးသေမှပဲ နင်လည်း ဒီဒုက္ခက လွတ်မှာ... ”

“သားဦး စနေ... မီးလို မွေဆိုတာ ဒါပေါ့... ”

ကျွန်မအပေါ် ကရုဏာနှင့်ယှဉ်၍ သမီးအတွက် မြားထက် ချွန်သော စကားများကို သမီးကြားမှာ စိုးလှပါသည်။

“ဒီစကားမျိုးတွေ ကလေးရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ လာမပြော ပါနဲ့... ”

“နင့်ကလေးက ဆွံ့အ နားမကြားကို ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ... ”

“တော်ကြပါတော့... ”

ကျွန်မ သံကုန်ဟစ်၍ အော်ပစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာ လျင်မြန်စွာ ချမှတ်ခဲ့ရပါသည်။ “ရာသက်ပန် ဒုက္ခသည်” အဖြစ် နေရမည့် သမီးအတွက် အနား တွင် ကျွန်မ အမြဲရှိနေရန် လိုအပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ဝါသနာပါလှသော ကျောင်းဆရာမအလုပ်မှ ထွက်၍ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ သမီးအနားတွင် နေနိုင်သော အလုပ်အဖြစ် အိမ်ရှေ့တွင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို တွဲဖက်ဖွင့်လှစ်ရောင်းချ ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆိုင်အတွက် အမည်ကိုလည်း “အီးတီ” ဟု ပေးခဲ့ပါသည်။

ကမ္မနိယာမအရ ကုသိုလ်ကံဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကံဖြစ်စေ၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ ပရိနိဗ္ဗာန် မစံမချင်း အဟောသိကံ အဖြစ်သို့ မရောက်ပါက တူသောအကျိုးကို ပေးမြဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသော်လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်သော် လည်းကောင်း၊ ကံ၏ အကျိုးကို တားမြစ်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

“ဒေသနာတော်အရ ဝဋ်ကြွေးမည်သည် မပေးဆပ်ဘဲ ကျေရိုး မရှိချေ... ”

သမီးငယ်နှင့် ကျွန်မအား ပူးတွဲလျက် ခံစားစေခဲ့သော ဤဝဋ်ကြွေးကို မိခင်စိတ်၊ မိခင်မေတ္တာဖြင့် အနိုင်ယူဆပ်နိုင်ရန် ကျွန်မ ကြိုးစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

လောကတွင် အင်အားအကြီးဆုံးသော “တရား” ဆိုသည့် ဓမ္မဆေးနှင့်သာ ကုစားပေးရပါမည်။

သမီးလေး၏ ကြီးမားသော ဦးခေါင်းနှင့် သေးငယ်လွန်းသော လည်ပင်းကြောင့် ပွေ့ပိုက်၍ မရနိုင်သော သမီးငယ်အား ပက်လက်ထားသော သမီးငယ်အပေါ်မှ လေးဘက်အုပ်စိုး၍ ကျွန်မ နို့တိုက်ရ၏။ နွားမကြီးကို နွားလေးစို့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ကျွန်မ နို့တိုက်ပုံစံကို မြင်မိသော ကျွန်မစာသင်ခဲ့သည့်ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက -

“ရာဇဝင်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာလေ၊ သားငယ်ကို နို့တိုက်နေတုန်း စိုက်မှန်သည့် လှံသွားကို ငိုက်ကျပျော့ခွေသွားစေသည့် နွားမေမေဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတာ၊ ဆရာမ နို့တိုက်နေပုံက နွားမေမေနဲ့ တူလို့ပါ...”

“နွားမေမေဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးမေမေဖြစ်ဖြစ်၊ လူမေမေဖြစ်ဖြစ်၊ မေမေ ဖြစ်လာရင် ချစ်တတ်ကြတာပဲ ဆရာမကြီးရယ်...”

လေးဘက်ထောက်၍ နို့ရည်တိုက်ရသောကြောင့် ဒူးခေါင်းနှစ်ဖက်နှင့် တံတောင်ဆစ် နှစ်ဖက်သည် အသားမာတက်လျက် ရှိ၏။ နို့ထွက်စာမှန်သမျှ အကုန်စားသောက်ခဲ့သောကြောင့် နို့ထွက်အားကောင်းလာသည်နှင့်အမျှ နို့သက်ချိန်များတွင် ဒလဟောစီးဆင်းလာသည့် နို့ရည်များကို ခွက်ဖြင့်ခံကာ ကျွန်မပြန်သောက်ခဲ့၏။

သမီးအတွက် အင်အားဖြစ်မယ့် အရာမှန်သမျှ အဟောသိက် မဖြစ်စေလိုပါ။ ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌သာ ပြန်လည်သိမ်းဆည်း သိုမှီးထားခြင်း ဖြစ်၏။

သမီးလေးအား ရန်ကုန်မြို့ရှိ “ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဌာန”သို့ ခြောက်လတစ်ခါ သွားပြရ၏။ သမီးအား စမ်းသပ်ကြည့်ရှု

ပေးသော ဆရာဝန်ကြီးမှာ သမီးလေး တိုးတက်ကျန်းမာလာမှုအပေါ် အံ့ဩလျက် ရှိ၏။ မိခင်မေတ္တာသာမက စာဖတ်သော အသိနှင့် ကျန်းမာရေး ဗဟုသုတပေါင်းစပ်ထားသောကြောင့် ဤကလေး ဤမျှ အသက်ရှည်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

သမီးငယ်ကဲ့သို့ ဝေဒနာမျိုးနှင့် ထပ်တူမိခင်များမရှိ၍ သမီးငယ် အားပြုစုရာတွင် ဆရာဝန်ကြီးပေးသည့် ဆေးနှင့် အကြံဉာဏ်များကိုသာ အားကိုးခဲ့ရ၏။ သမီးငယ်ကဲ့သို့ ကလေးငယ်များသည်လည်း သမီးမှ လွဲ၍ အသက်ရှည်သူ နည်းပါးလှ၏။ ကျန်းမာရေးအသိ၊ ဓမ္မအသိတို့ဖြင့် တတ်စွမ်းသမျှ ပြုစုခဲ့ပါကြောင်း ဆရာဝန်ကြီးအား ပြောပြရပါသည်။

သမီးလေးတွင် ဖြစ်တည်သော ဒုက္ခ၊ ဤဒုက္ခကို စောင့်ရှောက်ပေးသော ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ဦးအတွက် နမူနာယူစရာအဖြစ် “သုပ္ပဝါသာမိခင်နှင့် ရှင်သီဝလီ” တို့ သားအမိ ရှိခဲ့၏။ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် “ရှင်သီဝလီ...”အား ဖွားမြင်ရန် သန္ဓေလွယ်ကိုယ်ဝန်ယူချိန်သည် ခုနစ်နှစ်မျှ ကြာခဲ့၏။ နာကျင်ခံခက်ကြီးမားသော “အာဝေဏိက” ဒုက္ခကို ခံစားခဲ့ရ၏။ မွေးဖွားကာနီး ကိုယ်ဝန်ဆိပ်တက်၍ မိန်းမောတွေဝေစွာ ခံစားရသော ဆင်းရဲဒုက္ခသည် ခုနစ်ရက်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့၏။

သမားရိုးကျ ကိုးလကျော် ဆယ်လ ပဋိသန္ဓေဆောင်ရသော မိခင်တို့သည်ပင် သန္ဓေသားအတွက် အစားအသောက်ဆင်ခြင်ရမှု၊ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ရမှုစသည်ဖြင့် စိုးရိမ်ကြောင့် ကြမ္မများများပြားလွန်းလှပေရာ ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက် ပဋိသန္ဓေဆောင်ရသော မယ်တော်ကြီးမှာ မည်မျှပင်ပန်းခက်ခဲလိုက်မည်

နည်း။ ဤသည်ကိုပင် မယ်တော်ကြီးမှာ ဆင်းရဲခြင်းဟု မသတ်မှတ်နိုင်။ သန္ဓေသားအပေါ်ထားသည့် မေတ္တာစိတ်ဖြင့် အချိန်ရှိသမျှ ရွှင်လန်းတက်ကြွ၍ နေခဲ့၏။ ပို၍ လေးမြတ်ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ရှင်တော်မြတ်စွာဘုရားက-

“ချစ်သမီး သုပွဝါသာ အခုလို ပဋိသန္ဓေသားအချစ်ကို ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက် လွယ်ပြီး ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး ခံစားရပြီး မွေးခဲ့ရလေတော့ ဒီလို သားမျိုးရရင် မွေးချင်ပါသေးသလား. . . ” ဟု မေးသည်ကိုပင်

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရား. . . မွေးလို့များရမယ်ဆို. . . သားခုနစ်ယောက်မျှ ထပ်ပြီး မွေးချင်ပါတယ်ဘုရား” ဟု ပြန်လည်လျှောက်တင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သုပွဝါသာမိခင်နှင့် ရှင်သီဝလိသားအမိနှစ်ဦးအတွက် အကုသိုလ်ကံသည် ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက်ဟူ၍ ကာလသတ်မှတ်ချက် ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ဦးအတွက်မူ ကာလသတ်မှတ်ချက် မရှိပါ။ ကာလသတ်မှတ်ချက် မသိနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် သုပွဝါသာ မင်းသမီးကဲ့သို့ အကုသိုလ်ဝေဒနာများ ကျော်လွှားနိုင်ရန် ကြိုးစားရပါသည်။

“အရဟံအစ ဘဂဝါအဆုံး” ရှိသော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်များအား ဗုဒ္ဓါနုဿတိအာရုံယူရန်၊ “သွာက္ခာတအစ ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညူဟိ” အဆုံးရှိသော တရားတော်မြတ်၏ ဂုဏ်တော်များကို အာရုံယူ၍ ဓမ္မာနုပဿတိ ပွားများရန်၊ သုပဋိအစ အနုတ္တရံ ပုညဓေတ္တ အဆုံးရှိသော သံဃာတော်အရှင်မြတ်များ၏ ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြု၍ သံဃာနုဿတိ ရှုပွားရန်တို့အပြင် ဥပဿမာနု

သတိဆိုသော မြတ်နိဗ္ဗာန်၏ သန္တိသုခ အငြိမ်းဓာတ် ချမ်းသာမှုကို ရော်ရည်မှန်းဆ အောက်မေ့ဆင်ခြင်နေရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဆိုင်သည် နံနက်ငါးနာရီခွဲမှ စတင်၍ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချ ရသည်မှာ နံနက်ဆယ်နာရီ ဆယ်တစ်နာရီအထိ ဝယ်သူ၊ စားသူများလှ၏။ သို့သော် ရှစ်နာရီခွဲသည်နှင့် ကျွန်မနှင့်အတူနေအဒေါ် ဖြစ်သူအား ဆိုင်ကို အပ်ကာ သမီးအား ချည်စောင်နှင့် ထုပ်ပိုးပိုက်ချီ၍ မြစ်ကမ်းနားသို့ လမ်းလျှောက်ပါသည်။ မြစ်ပြင်မှ တိုက်ခတ်လာသော သန့်ရှင်းသည့်လေကို သမီးလေး ရှူရှိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရေဆင်းတံတားဘေးတွင် သမီးအား ချ၍ နေရောင်ခြည်ကိုလည်း ခံစားစေ၏။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း သုံးရာသီ ရက်မပျက်သွား၏။ မိုးရာသီ၌ မိုးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းနေလျှင် ဓေတ္တစောင့်၍ မိုးတိတ်ပါက ချက်ချင်းသွား၏။ မြစ်ကမ်းနားနှင့် ကျွန်မအိမ်သည် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ သွားရ၏။ အသွားအပြန် မိနစ်ကိုးဆယ်ခန့်ကို သမီးငယ်အား ပွေ့ပိုက်လျက် သွက်လက်စွာ လျှောက်နိုင်၏။

“နင့်ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ ကျေးဇူးရယ်. . . မိုးတွင်းတော့ နားထားပါ။ ကလေးလည်း အအေးမိမှာ စိုးရသေး. . . ” စိုးရိမ်ပေးသောသူများအား ကျွန်မ ရှင်းပြပေးရပါသည်။

“သမီးလေးက အချိန်မရွေး အင်မာဂျင်စီ (Emergency) ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူ့ကို ချီမဖို့ဆိုတာ ကျွန်မ အလေ့အကျင့် အမြဲ ရှိနေမှ ဖြစ်မှာပေါ့. . . ”

လေကောင်းလေသန့် ရှူရှိုက်ရန်၊ နေရောင်ခြည်ခံပေးရန် ထက် လသားအရွယ်မှ နေ့စဉ် ချီမလာသော သမီးလေး၏

ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်သည် ကျွန်မအတွက် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ စေရန် နေ့စဉ်ချီမခွဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်အောင် ပြောပြခဲ့ရ၏။ သမီးလေး နေ့စဉ်စားသုံးနေသော ဆေးဝါးနှင့် အစားအစာများကြောင့် ဖွံ့ဖြိုးလာသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ခြောက်ပေါင် မပြည့်တတ်သည့် ရက်သားငယ် ဘဝမှ ယခု ဆယ့်လေးနှစ်သမီး အရွယ်၌ ပေါင်ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။ ရက်သား ကလေးငယ်အား ထုပ်ပိုးချီမသလို ယခု ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် သမီးငယ်ကို ကျွမ်းကျင်လွယ်ကူစွာ ထုပ်ပိုးချီမ နိုင်၏။ သေးငယ် သော လည်ပင်းနှင့် ကြီးမားသော ဦးခေါင်းအား ဟန်ချက်ညီ အောင်၊ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်းသို့ ကွေ့ကောက်ဝင်နေသော လက်ချောင်းနှင့် ခြေချောင်းလေးများ ထိခိုက်နာကျင်မှု မရှိအောင် စောင်ထုပ်ထဲတွင် သမီးငယ် သက်သောင့်သက်သာရှိစေရန် နေ့စဉ်ပြုပြင်လုပ်ဆောင်၍ ချီမခွဲသော ကျွန်မ၏ လည်ကုပ်တွင် ချည်စောင်ဖုထိုးချည်သော နေရာ၌ အသားမာတက်ခဲ့၏။

သမီးလေးသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းသောကြောင့် သူ၏ စိတ်နယ်ပယ်သည် အဖြူရောင်ရှိ နေမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြူရောင်စိတ်နှင့် သမီးငယ်သည် ဘုရား၏ ဒေသနာတော် များ၊ နာကြားခြင်းဖြင့် အမွန်မြတ်ဆုံးသော စိတ်အစဉ်ကို ရင်မှာ ထည့်သိပ် အိပ်တတ်သည့် အလေ့အထများ သမီးလေးအား ဖြစ်စေ ၏။ လှပသော အနာဂတ်မရှိနိုင်သော်လည်း သမီးလေး၏ မသန်စွမ်း သော ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ဝင်လေထွက်လေ မှန်ကန်၍ ကျန်းမာစွာ နေနိုင်ခြင်းအပေါ် ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ ကျေနပ်နိုင်ပါ၏။

ထို့ထက်ပို၍ ကျေနပ်နိုင်စရာကောင်းသော ဘဝအဖြစ် ခံယူ နိုင်ရန်နှင့် သမီးအား အစဉ်ချီမထားရသော အလေ့အကျင့်များ အတွက် ကျွန်မတို့သားအမိနှင့် ကိုက်ညီလှသော စာတစ်ပုဒ်အား ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့မိပါသည်။

မြစ်ပြင်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သည့်အခါတိုင်း စောင်ထုပ် တွင်းမှ သမီးငယ်အား ကြည့်၍ “မလေးဘူးလားဟယ်. . .” “ချီနိုင်တယ်နော်. . .”ဟု မေးပြော ပြောသူများအတွက် ကောင်းမွန်သော အဖြေကို ဤစာပိုဒ်နှင့် ဖတ်၍ ပြောပြနိုင်ပါပြီ။

ဤစာအုပ်မှာ “နိုင်ငံတော်သမ္မတ ဒေါက်တာမောင်မောင်” ရေးသားခဲ့သည့် “ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းသားသမီးများသို့” စာအုပ်ဖြစ်ပြီး (ဝင်းမော်ဦးစာပေ ၁၉၈၇) မှ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါ၏။ ထိုစာအုပ် တွင် “မေတ္တာဝန်” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပါ၏။

“မဟတ္တမဂန္ထီကြီး နှစ်သက်၍ မကြာမကြာ ပြောတတ်သော ပုံပြင်ဟု ဆိုပါသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ခေါင်းပေါ်တွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ရွက်၍ ခါးတွင် သားငယ်ကို ခါးထစ်ခွင် ချိပြီး ကျောပေါ်တွင် အထုပ်ပိုး၍ ခရီးရှည် လမ်းလျှောက် လာသည်။ အတူသွားခရီးသည်အချို့က ကရုဏာနှင့် အထုပ် အချို့ကို ကူညီသယ်ပိုးပေးမည် ပြောကြသော်လည်း အစဦးတွင် လက်မခံ ကြိုးစား၍ သယ်ပိုးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပင်ပန်းလာ သည်နှင့် ခေါင်းပေါ်မှ အထုပ်ကို တစ်ဦးအား ကူညီသယ်ပိုးရန် ပေးရသည်။ ခရီးအတန်ကြာပြန်သော် ကျောပေါ်မှ အထုပ်ကို လည်း လက်ပြောင်းရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ခါးထစ်ခွင်၍ ချိပိုး လာသော သားငယ်ကိုမူကား မည်သူ့ကိုမျှ မလွှဲပြောင်း မိမိဘာသာ နိုင်အောင် သယ်ပိုးသည်”။

“သားငယ်သည်လည်း လေးလံသော ဝန်ထုပ်မဟုတ်ဘူး လား. . . ကူညီ၍ ချီခဲ့ပါမည်” ဟု ကြင်နာသော ခရီးသည်တစ်ဦးက ပြောပြန်ရာ -

“သားငယ်ကို မိခင်မေတ္တာဖြင့် ချစ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် လေးလံသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဟုတ်ပါ။ ပေါ့ပါးသော မေတ္တာ ဝန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မေတ္တာဖြင့် ထမ်းပိုးရသော ဝန်သည် ပေါ့ပါး သည်။ ဝန်ဟူ၍ပင် မထင်ရ။ ဦးခေါင်းတွင် ဆင်မြန်းရသော ပန်းဟူ၍ပင် ထင်ရသည်. . . ” ဟု မိခင်က ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ဆိုသည်။

ကျွန်မ၏ ရင်ခွင်တွင် နေ့စဉ်လွယ်ပိုးထားရသော သမီးငယ် ၏ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်သည် ယခုဆိုလျှင် ပေါင်ခြောက်ဆယ် နီးပါး ရှိလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ်ချိပိုးခဲ့သောကြောင့် တိုးတက် လေးလံလာမှုကိုလည်း သတိမမူနိုင်ခဲ့ပါ။ မိခင်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် လည်တွင်ဆွဲသော လည်ဆွဲပမာဟုသာ ထင်ပါ သည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဆိုရပါလျှင်မူ ကျွန်မအတွက်တော့ -

“လည်တွင်ဆင်မြဲ လည်ဆွဲအသွင်” ဟူ၍ပင် ထင်မြင်နေမိပါ တော့သည်။

* * * * *

နေညိုချိန်များ ချိုမြိန်သွားစေ

ဘဝတစ်ခု၏ သက်တမ်းအား သုံးပိုင်းခြားသော ပထမ အရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်နှင့် တတိယအရွယ်ဟု သတ်မှတ်မှုပြု ထားသည့် ကာလများတွင် ပထမအရွယ်၌ အမိ အဖတို့၏ ပြုစု စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဒုတိယအရွယ်တွင် မိသားစု၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုဖြင့်လည်းကောင်း ဘဝကို ရှင်သန်နိုင်ကြ သော်လည်း တတိယအရွယ်အတွက် စောင့်ရှောက်နိုင်မှုမှာ မိမိမှ တစ်ပါး အခြားသူမရှိနိုင်ပါ။ မိမိကိုယ်ကိုယ်သာ အားကိုးရာ အဖြစ် သတ္တိမွေးရတော့မည် ဖြစ်သည်။ မရဏနိုင်ငံသို့ သွားနေသည့် ခြေလှမ်းများသည် ဇရာနှင့် ဗျာဓိကြောင့် အင်အားချိနဲ့ ကုန်၏။ ထိုအချိန်ကို နေညိုချိန်ဟု တင်စား သတ်မှတ်ပါလျှင် နေညိုချိန်၌ ချိုမြိန်နွေးထွေးသော ဘဝများအဖြစ် ဖြတ်သန်းနိုင်ရန် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မယောက္ခမတို့၏ ပရဟိတလုပ်ငန်းငယ်လေးတစ်ခုကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ခံစားနိုင်ပါရန် ရေးဖွဲ့တင်ပြလိုပါသည်။

ကျွန်မ ယောက္ခမနာမည်က ဦးသာထူး။ ကုန်သွယ်လယ်ယာ ဌာနမှ အငြိမ်းစားဝန်ထမ်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မအား ဖခင်နှင့် မခြားသော မေတ္တာကို ပေးသူအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အတူယူစရာ အလေ့အကျင့်ကောင်းများစွာဖြင့် ဘဝကို ရှင်သန်နေထိုင်တတ်သူအဖြစ်လည်းကောင်း လေးစားချစ်ခင်ခဲ့ရပါသည်။ များစွာသော ယောက္ခမနှင့် ချွေးမတို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးသည် အဆင်မပြေကြပါ။ သို့သော် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မယောက္ခမတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် မိဘနှင့် သားသမီးဆက်ဆံ ရေးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မ၏ မိဘများသည် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မိဘနေရာတွင် ယောက္ခမများအား အစားထိုး အားကိုးချစ်ခင်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယောက္ခမများဘက်ကလည်း ကျွန်မသည် တစ်ဦးတည်းသော သား၏ ဇနီးဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ယောက္ခမနှစ်ဦးတို့၏ ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုအကြားတွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကွယ်ပျောက်နေတတ်၏။

မိဘမေတ္တာအစား ယောက္ခမများ၏ မေတ္တာရိပ်အောက်၌ ကျွန်မ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်စဉ် ယောက္ခမမိန်းမဖြစ်သူသည် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ကာ ရုတ်တရက်ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ ယောက္ခမနှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်သက် နှစ်လေးဆယ်ကျော် သံယောဇဉ်တရားများကို အတူနေရင်း မြင်ခဲ့ရ၍ အားကျမိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် မိသားစုအပေါ် သိတတ်မှု၊ ဂရုစိုက်မှု၊ အနစ်နာခံမှုများကို တွေ့ရ၍ ကျွန်မ ယောက္ခမအား ဖခင်ကို ခေါ်သကဲ့သို့ “အဖေ” ဟု ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ "Lady First" စကားလုံးကို အဖေသိ၍ မဟုတ်ပါ။ မိန်းမသားများအား ညှာတာတတ်သော ယောက်ျားကောင်း

တို့၏ စိတ်ဓာတ်ရှိသူ အဖေသည် အိမ်ထောင်ဦးစီးတာဝန်ကို ပြည့်စုံစွာ ကျေပွန်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဇနီးမယားကို ချစ်တတ်သော၊ မိသားစုကို ခင်တွယ်တတ်သော၊ အရာရာကို နားလည်နိုင်မှုများဖြင့် သိတတ်လွန်းသော အဖေ၏သား ကျွန်မခင်ပွန်းသည် အဖေစိတ်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာဖြင့် မိသားစုကို မခင်တွယ်၊ အနစ်နာခံစိတ်မရှိသော တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုခင်ပွန်းသည်မှာ အဖေသားမပီသစွာ စီးပွားရှာရန်ဟု အကြောင်းပြကာ ကျွန်မနှင့် လသားအရွယ်ကလေးကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ နောက်မကြာမီပင် သူ့နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးကြောင်း စာကို လက်ခံရရှိခဲ့ပါတော့သည်။

“ခွေးသား...၊ ခွေးထက်မိုက်တဲ့ သား”

ကျွန်မထက် ပို၍ ယူကျုံးမရ ခံစားနေရသော အဖေ့ကို ကြည့်ပြီး အားနာသနားလှပါသည်။ သာယာအေးချမ်းသော ဘဝလေးထဲတွင် လောင်မြိုက်လာသော မီးလျှံများကို အဖေသည် မေတ္တာရေအေးဖြင့် ငြိမ်းအေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ခင်ပွန်း၏ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရပြီးနောက် ယောက္ခမလုပ်သူနှင့်အတူ ဆက်၍ နေထိုင်ရန် မသင့်လျော်သောကြောင့် သားငယ်ကို ပိုက်ကာ ဇာတိသို့ ပြန်ရန် ပြင်နေသော ကျွန်မကို ယောက္ခမဖြစ်သူက နားလည်စာနာစွာ ပြောလာသည်။

“သမီး... ပြန်သွားပြီး ဘယ်သူနဲ့ နေမလဲ၊ ဒီကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာလုပ်စားမလဲ”

ကျွန်မ၏ အဖြေတို့သည် စကားအဖြစ် တုံ့ပြန်မလာနိုင်ဘဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်နှင့် ငိုရုံမှလွဲ၍ ဘာမှ မလုပ်တတ်ခဲ့ပါ။ အမြော်

အမြင်ကြီး၍ မေတ္တာစိတ်ပြည့်ဝသော အဖေသည် ကျွန်မနှင့် သူ၏ နေထိုင်ရေးအတွက် အစီအစဉ်တစ်ခု ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ နေ့ပိုင်းတွင် ရုံးအလုပ်လုပ်၍ ညဘက်တွင် ကျွန်မတို့အိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသော ဂိုဒေါင်တစ်ခုတွင် ညစောင့်အလုပ်ကို အဖေက တောင်းပန် အသနားခံကာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ချွေးမ နှင့် ယောက္ခမဆိုသော စည်းကို အဖေက ပြည့်ဝစွာ ကာကွယ် ခြင်းထားပေးခဲ့ပါသည်။ ရုံးမှ ပြန်လာပြီး ခဏအမောဖြေကာ ညနေခြောက်နာရီမတိုင်မီ ညစောင့်တာဝန်ရှိရာသို့ သွားခဲ့ရ၏။ ကျွန်မတို့သားအမိ လုံခြုံရေးအတွက် တံခါးများကို သေချာ ပိတ်စေပြီးမှ အဖေအလုပ်သွားလေ့ ရှိပါသည်။ သားဖြစ်သူ၏ တာဝန်မဲ့မှု၊ သစ္စာမရှိမှုတို့အပေါ် အဖေ့ခမျာ တာဝန် ယူပေးနေရ သည်ဟု မခံစားရဘဲ ကျွန်မအား သမီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက် ကာလသားအရွယ်မြေးငယ်အား ချို့ငဲ့ဆင်းရဲခြင်း မဖြစ်စေရန် အဖေ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ရက်မှလ၊ လမှနှစ်များစွာအထိ နေ့အလုပ်၊ ညအလုပ်များဖြင့် အားလပ်မှုမရှိသော အဖေသည် မြေးငယ်အတွက် ကျောက်တံချွန် ပေးခြင်း၊ ခဲတံချွန်ပေးခြင်း၊ စာအုပ်အဖုံးဖုံးပေးခြင်းနှင့် ခြံထဲတွင် သီးပင် စားပင်များကို စိုက်ကာ အချိန်အအားမထားခဲ့သူ ဖြစ်ပါ သည်။ သူ၏ အဝတ်အစားများကို ကိုယ်တိုင်လျှော်၍ ဝတ်တတ်၏။ အဖြူရောင် ရှုပ်အင်္ကျီကိုသာ အမြဲဝတ်ဆင်တတ်သော အဖေသည် အင်္ကျီအဖြူရောင်ကဲ့သို့ သူ့စိတ်ကိုလည်း ဖြူစင်အောင်ထားတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ပွန်း၏ စွန့်ပစ်ခြင်းနှင့် နေသားကျလာသော ကျွန်မသည် လွမ်းစိတ်နှင့် မျှော်လင့်ချက်များကို ဖြေဖျောက်နိုင်ရန်

သားငယ်အပေါ် စိတ်နှစ်၍ အဖေ စီစဉ်ပေးသော အိမ်ဆိုင် လေးဖြင့် စိတ်ရောလူပါ မအားလပ်စေရန် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ အဖေနှင့် ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်သည် လည်း ပိုမိုကျစ်လစ်သိပ်သည်းခိုင်မာခဲ့ပါသည်။ အနီးနား ပတ်ဝန်းကျင်မှလွဲ၍ သွေးသားတော်စပ်မှုကို မသိသူများက သားအဖအရင်းဟု ထင်ကာ ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်လိုကြောင်း ပြောလာသူများကို အဖေက ငြင်းပယ်မထုတ်ဘဲ ပညာရှိစွာဖြင့် ကျွန်မအား အသိပေးပြောပြကာ ရွေးချယ်စေပါသည်။ တဏှာနှင့် ယှဉ်သော သံယောဇဉ်အပူမီးကို ကျွန်မ ကြောက်လန့်လျက်ရှိ၍ ငြင်းဆန်သည့် အခါတိုင်း အဖေက ဖခင်အရင်းပမာ အခွင့်အရေး အပြည့်အဝ ပေးခဲ့ပါသည်။

“အဖေ့ကို အားမနာနဲ့နော် သမီး၊ သမီးဘာသာ ဆုံးဖြတ်” သူတစ်ပါးအား ချစ်ခြင်းသည် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းနှင့် ရစ်ပတ် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကို ဖြစ်စေကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းစွာ သိခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အဖေ့အား ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မအတွက် ငဲ့ကွက်တတ်သော အဖေသည် သူ့သားဖြစ်သူ က ကျွန်မကို စွန့်ခွာသွားသည့်အချိန်မှစ၍ အိမ်တွင် မအိပ်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိခဲ့ပါသည်။ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် လာသော်လည်း မျက်စိအနည်းငယ် မှန်လာခြင်းမှလွဲ၍ ကျန်းမာရေး ကောင်းသော အဖေသည် ညစောင့်အလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင် လိုသော်လည်း မည်သည့်နေရာကမျှ လက်သင့်မခံသောကြောင့် စိတ်လျော့၍ အိမ်တွင် နားခဲ့၏။ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်မရဲ့သားကြီးက

“ဘဘ. . . ၊ သားနဲ့ အိမ်မှာ အိပ်ဖူးတယ်ရှိအောင် နားလိုက် ပါ. . .”ဟု ဆိုသောအခါ အဖေ ပြုံးနေတတ်၏။

အဖေသည် ညစောင့်အလုပ်မရှိချိန်မှစကာ နေ့အချိန်တွင် လုပ်ရသော အလုပ်များကို ပိုမို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မဈေးမှ ပြန်လာလျှင် ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို ခြံဝမှ ကြိုယူကာ ဆိုင်အတွက်၊ အိမ်အတွက် ခွဲခြားစိစစ်ပေးတတ်၏။ ဟင်းချက်စရာ အသီးအရွက်များကိုလည်း ကူသင်ပေးတတ်ပြီး ကြက်သွန်နွှာ၊ ငရုတ်သီးထောင်းမှ စ၍ ကူညီပေးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘာစားချင်သည်၊ ဘာလုပ်ချင်သည်ဟူ၍ တောင်းဆိုမှုမျိုး မလုပ် တတ်သော အဖေ၏ စိတ်သည် လောဘတရားကို ပယ်သတ်ထားပုံ ရ၏။ ကျွန်မနှင့်ရော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ပါ လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်သောကြောင့် အားလုံး၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ရခဲ့၏။ သူ၏ တတိယအရွယ်သည် အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုတတ် သောကြောင့် ဘဝနေဝင်ချိန်သည် ချိုမြိန်နှစ်လိုဖွယ်ရာရှိခဲ့သလို ကျွန်မ၏ ဖခင်အလား သံယောဇဉ်များ ပို၍ ခိုင်မြဲလာပါသည်။

ကျွန်မတို့ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဘဘဦးပေါက်တူးသည် အဖေ့ ထက် အသက်လေးငါးနှစ် ပိုကြီး၏။ လိမ္မာသော သားရှိသည့် အတွက် စားရေးနေရေး ပူပန်စရာမရှိပါ။ သို့သော် အစား အသောက် ဇီဝေ ကြောင်တတ်၍ ဟင်းကို ငါးခူ ငါးကျည်းနှင့်သာ စား၏။ ဘဘသည် အဖေထက် အရပ်ပိုရှည်သောကြောင့် ခါးသည် ပိုပြီး ကိုင်းနေတတ်၏။ ခါးကုန်းမည်စိုး၍ လမ်းလျှောက်လျှင် ရင်ဘတ်ကို ကော့၍ လျှောက်၏။ ကုန်းနေသော ခါးနှင့် ရင်ကို ကော့၍ လျှောက်တတ်သောကြောင့် လမ်းလျှောက်သည့်အခါ

ကော့ကုန်းကြီး ဖြစ်နေတတ်၏။ ဆီးသီးခန့် ရှိသော ပုတီးလုံးများကို တဖျောက်ဖျောက် အသံမြည်အောင် စိပ်တတ်၏။ ရေချိုးရမှာ ကြောက်သူဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှု နည်း၏။ သို့သော် ကျန်းမာကာ အသက်ရှည်၏။ အဖေ့ကဲ့သို့ပင် ဘဘသည်လည်း ခေါင်းရိတ်ခြင်းနှင့် ခြေသည်းလက်သည်း ညှပ်ပေးခြင်းကို ကျွန်မ ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ ခိုင်းတတ်ပါသည်။

ဘဘပို (ခေါ်) ဦးပိုသည် အခြားမြို့မှ ကျွန်မတို့ မြို့သို့ ပြောင်းလာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ သားသည် ဌာနတစ်ခုမှ မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ချွေးမသည်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်၏။ ဘုရား သွားရင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားရင်း မျက်မှန်းတန်းမိကာ အဖေနှင့် ဘဘ ဦးပေါက်တူးတို့အား သိကျွမ်းခင်မင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သားနှင့် ချွေးမဖြစ်သူတို့ အလုပ်သွားလျှင် အိမ်တံခါး သော့ပိတ်ကာ ဘဘပိုတစ်ယောက် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ရောက်နေ တတ်၏။ ကျွန်မနှင့် အဖေ ထမင်းစားလျှင် အရိုးနှင့်မာသော အသားဟင်းများကို ဖယ်ရှားခြေမ္မကာ အဖေထမင်းပန်းကန် အနား ပတ်လည်ပေါ်တွင် အသင့်စားစေရန် စီစဉ်ပြုလုပ်ပေးထားသည်ကို ကြည့်၍ ပြုံးပြုံးလေး ပြောပါသည်။

“အိမ်က ချွေးမက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာတွေ အဆင်သင့်တင်ပြီး သူက ရုံးသွားရတယ်။ စားရတာ အေးစက်ပြီး အဆင်မပြေလှဘူးပေါ့ဗျာ”ဟု ညည်းတတ်၏။

“ခင်ဗျားတို့ သားအဖကို အားကျတယ်ဗျာ”ဟု နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ ချီးကျူး၏။

ဘဘပိုအား သနားမိသော်လည်း မည်သို့ ကူညီရမည်မှန်း မသိခဲ့ပါ။ ကျွန်မနှင့် သဘောထားတူသည့် အဖေကလည်း ဘဘပို

ကို သနားလျက် ရှိ၏။ အဖေနှင့် ဘဘဦးပေါက်တူးသည် ခေါင်းရိတ်
၍ ခြေသည်းလက်သည်းများ ညှပ်ခိုင်းတတ်၏။ သူ့အိမ်ထက်
ကျွန်မတို့ အိမ်တွင် အနေများခဲ့ပါသည်။

“ကျုပ်တို့ သုံးယောက်စလုံးက ချွေးမတွေနဲ့ နေရတာဆိုတော့
ချွေးမအလိမ္မာ မယ်ဘဒ္ဒါအကြောင်း ပြောကြရအောင်”

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါက အနာထပိဏ်
သူဌေးကြီး၏ သမီးအလတ်ဖြစ်သူ စူဠသုဘဒ္ဒါသည် ယောက္ခမ
များ၏ အချစ်တော် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ယောက္ခမများ၏ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
အယူကို ပယ်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားများ
လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မယ်ဘဒ္ဒါ၏
လိမ္မာပါးနပ်မှုကြောင့် ယောက္ခမများ၏ ချစ်ခင်ခြင်းခံမှုကို ကျွန်မ
နှင့် နှိုင်းယှဉ်တင်စားကာ ကျွန်မအား “မယ်ဘဒ္ဒါ”ဟု ကျီစယ်
ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို ကျွန်မ ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်း ရှိခဲ့ပါ၏။ သို့သော်
ထိုအဘိုးအိုသုံးဦးအတွက် ကျွန်မတွင် ထိရောက်သည့် လုပ်ဆောင်
ချက်မရှိခဲ့ပါ။ ခေါင်းရိတ်၍ ခြေသည်းလက်သည်း ညှပ်ပေးရုံသာ
ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထို့ထက် ပိုလွန်သော တာဝန်များ ယူဖြစ်
နိုင်ရန် အကြောင်းတစ်ခု ရှိလာခဲ့ပါသည်။

“ဘဘပိုချော်လဲပြီး ခါးဆစ်လွဲသွားလို့ အိပ်ရာက မထနိုင်
တော့ဘူး”ဆိုသော သတင်းရလျှင် ရချင်း အဖေနှင့်အတူ ဘဘပို
အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ချော်လဲရကောင်းလားဆိုသည့် ချွေးမ၏
အပြစ်တင်သံများ ကြားရ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပါသည်။ အိမ်ပြန်
ရောက်လျှင် အဖေနှင့် ကျွန်မတိုင်ပင်ကာ ဘဘပိုကို ကျွန်မတို့
အိမ်တွင် ခေါ်ယူပြုစုပေးရန် သားနှင့်ချွေးမထံ ခွင့်ပန်ခဲ့ပါသည်။

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ ခွင့်ပြုခဲ့၍ ဘဘပို ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိ
ခဲ့ပါသည်။ ဘဘပိုရောက်လာသည့်အခါ ဘဘ ဦးပေါက်တူး
သည်လည်း ခဏခဏရောက်လာကာ အားပေးနိုင်ခဲ့၏။

အသက်အရွယ်အရ ဇရာနှင့် ဗျာဓိကို ဤအဘိုးအိုသုံးဦး
အား ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သိသာနေ၏။ ခန္ဓာဝန်ကို တောင့်တင်းစွာ
ထမ်းနိုင်ရန် အင်အားတို့သည် ချို့ငဲ့လာ၏။ အထီးကျန်၍ အားငယ်
သော စိတ်တို့က ခွန်အားတို့ကို ယုတ်လျော့စေခဲ့ပြီး သူတို့သုံးဦးကို
အားပေးနှစ်သိမ့်နိုင်သူမှာ ကျွန်မသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အကျိုးကို
မျှော်ကိုးသော အလုပ်ကို မလုပ်ခဲ့ရိုးအမှန် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်း
ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးကိုသာ လက်ခံနိုင်ရန် ရှိပါသည်။
ဤစေတနာ အခြေခံတရားတို့ဖြင့် အဖေနှင့်အတူ အခြားအဘိုးအို
နှစ်ဦးကိုပါ ကျွန်မ ပြုစုကူညီခဲ့ပါသည်။ သူတို့မိသားစုများမှ
ထောက်ပံ့လာသော အစားအသောက် အနည်းငယ်သာလျှင်
မကောင်းတတ်၍ လက်ခံခဲ့ရပြီး ကျွန်မ၏ ဝင်ငွေ ချွေးနှံစာဖြင့်
သန့်ရှင်းစွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဘဘပို ရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် ဘဘဦးပေါက်တူး
ကိုပါ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ပြောင်းရွှေ့ခေါ်ထားပေးစေလိုကြောင်း
သားနှင့် ချွေးမလုပ်သူမှ ပြောလာ၍ ကျွန်မ အားရဝမ်းသာစွာ
ပြေး၍ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူအများက . . .

“ဒါ . . . ဘိုးရိပ်သာလားဟေ့ . . .” (ဘွားမရှိ၍ ဘိုးဘွား
မခေါ်) ဟု စနောက်လျှင် ဘဘဦးပေါက်တူးမှ ဖြစ်စေ၊ အဖေမှ
ဖြစ်စေ လေထွက်နေသော အသံဖြင့် ပြန်လည်ဟစ်ကြွေး ပြောတတ်
ကြသည်။

“ဘိုးရိပ်သာ မဟုတ်ဘူးဟေ့. . .၊ မယ်ဘဒ္ဒါရိပ်သာ”တဲ့။

ရပ်ကွက်လူကြီးနှင့် သမဝါယမလူကြီးများအထိ သိနေသော ကျွန်မအိမ်မှ အဘိုးသုံးယောက်အတွက် မဲဖောက်နှိုက်စရာမလို သော ခွဲတမ်းချပေးတတ်၏။

“ဦးပေါက်တူး၊ ဦးသာထူး၊ ဟောလစ်တစ်ဘူး”တဲ့။

“ဦးပို့. . . စွပ်တို (၃)” . . . (စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် သုံးထည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။) ရပ်ကွက်အတွင်းမှာလည်း ကျွန်မ၏ စေတနာကို အသိ အမှတ်ပြုလာကြ၏။ ငှက်ပျောခိုင်နှင့် သင်္ဘောသီးများကို ဈေးသို့ မသွင်းဘဲ ကျွန်မဆီလာ၍ ဈေးနှုန်းသက်သာစွာ ရောင်းချ ပေးတတ်၏။

စိတ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့၍ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ဘာပို၏ ခါးဆစ်နာသည် လျင်မြန်စွာ သက်သာပျောက်ကင်းခဲ့ပါသည်။ ခါးဆစ်နာပျောက်သော်လည်း ဘာပိုမှာ သူ့အိမ်သို့ မပြန်တော့ပါ။ အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းနေရစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဘက်ဆိုးဟုခေါ်သည့် အိပ်ရာနာများ မဖြစ်စေရန် အထူးဂရုစိုက်၍ သန့်ရှင်းပေးခဲ့ရပါသည်။ အဘိုးအိုသုံးဦးရှိနေသည့် ကာလ တစ်လျှောက်လုံး သူတို့သုံးဦး၏ တရားဆွေးနွေးသံများ၊ ဘုရား ရှိခိုးသံများ၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်နှင့် ပုံတိုပတ်စ ဥပမာများနှင့် ဗဟုသုတများ ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ သားသည် ထိုအဘိုးအို သုံးဦးဘေးတွင် လူလားမြောက်ခဲ့ရ သောကြောင့် သူတော်ကောင်း ကျင့်စဉ်နှင့် ပြည်သူ့နီတိတို့ကို နားလည် ခဲ့ရ၏။

“မြင်”သော၊ “ကြား”သော၊ “နံ”သော၊ “စား”သော၊ “ထိ”သော ကိစ္စတို့တွင် “ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌ မတ္တံ”ဆိုသော နည်းအာရုံဖြင့်

သိနေရုံသာ သိနေပါဟု ဓမ္မသဘောအကျဉ်းဟောသော အချုပ် တရားများစွာ ကိုလည်း နာသိခဲ့ရပါသည်။ ထိုအထဲမှ နေ့စဉ် ကြားရသည်က အနာထပိဏ်သူဌေးနှင့် သူ၏ သမီး စူဠသုဘဒ္ဒါ အကြောင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာဦးပေါက်တူးသည် ကျွန်မအိမ်ရောက်ပြီး သုံးနှစ်ကြာ သည့်အခါ ကွယ်လွန်ပါသည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဘာ၏ ခါးသည် ကိုးဆယ်ဒီဂရီခန့် ကုန်းလျက်ရှိပါသည်။ ရေကြောက်သော ဘာသည် ဆုံးမည့်နေ့ နံနက်တွင် ခေါင်းရိတ်ပေးရန်နှင့် ခြေသည်း၊ လက်သည်းများ ညှပ်ပေးရန် ပြောလာ၍ ကျွန်မက ခေါင်းရိတ်ပြီး ခြေသည်း လက်သည်းများ ညှပ်ပေးကာ ရေချိုးသန့်စင်ပေးခဲ့ ပါသည်။

“အခုမှ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသွားတာ. . .၊ လန်းသွား တာပဲ”ဟု ကျေနပ်စွာ ဆိုရှာ၏။ ရောဂါကြီးကြီးမားမားမရှိဘဲ အပူ အနည်းငယ်တက်၍ သတိလစ်သွားပြီးနောက် အသက်ရှူရပ်သွား ခဲ့ပါသည်။

“ဖြစ်ခြင်း. . . ပျက်ခြင်း”ကို ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းရှိပြီး သူများ ဖြစ်၍ ပြုဖွယ်ကိစ္စမှန်သမျှကို တည်ငြိမ်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြ ပါသည်။ ဘာ ဦးပေါက်တူးဆုံးပြီး၍ တစ်နှစ်ခန့်အကြာ ဘာပို သည် လူကြီးရောဂါ တစ်ခုဖြစ်သော စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်ဖြစ်ရာမှ တစ်လခန့်အကြာတွင် ဆုံးပါးခဲ့ပါသည်။ ခါးဆစ်ရောဂါဖြစ်စဉ်ကဲ့သို့ ဘက်ဆိုးများ မဝင်အောင် ဂရုစိုက်ခဲ့သော်လည်း ဆုံးရန်တစ်ပတ် အလိုတွင် ဘက်ဆိုးများ တင်ပါးနှစ်ဖက်တွင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဘာပို၏ အမွေများ ရလိုက်သော ချွေးမဖြစ်သူသည် ဘာပိုအား ကွယ်လွန်ခါနီးတွင် သူ့အိမ်သို့ ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။

“သူများအိမ်မှာ နေချင်ဦးလေ... သွေးသားထက် သူစိမ်းကို အကောင်းထင်နေတာ...။ သူစိမ်းလား ဂရုစိုက်မှာ၊ ဂရုမစိုက်လို့သာ ဘက်ဆိုးဝင်တာပေါ့...။” ဆိုသော စကားများကို အဖေနှင့် ကျွန်မ ကြားနိုင်အောင် ပြောခဲ့၏။

လိပ်ပြာသန့်စွာ နောက်ကျောလှဲသောကြောင့် ကျွန်မ မည်သည့် စိတ်အနှောင့်အယှက်မှ မဖြစ်ပါ။ ကျွန်မနှင့်အဖေ၏ ရိုးရှင်းသော ပရဟိတလုပ်ငန်း၏ ဆောင်ပုဒ်မှာ သူငယ်တန်းဖတ်စာတွင် ပါသော “လဲနေသူ ထူပေးပါ။ အားငယ်သူ အားပေးပါ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ အဖေသည်လည်း ဘဘပိုနှင့် လအနည်းငယ်ခြားကာ ဆုံးပါးခဲ့ပါသည်။ အတူနေစဉ်ကာလမှ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ သူ၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများအားလုံး ကျွန်မအား မပိစေလိုသောကြောင့် ထင်ပါသည်။ ဝေဒနာကို ကြာရှည်စွာ မခံစားရဘဲ တိုးညင်းစွာ ပြောလာပါသည်။

“အသက်ရှူမဝဘူး၊ မောတယ်” ဟု ပြောရင်း ကွယ်လွန်ခြင်း အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ မယုံနိုင်စရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော အဘိုးအိုသုံးဦးသည် သွေးသား တော်စပ်မှုမရှိသော သူစိမ်းများ ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူအရ အတိတ်ကံ၏ အကြောင်းကြောင့် ကျွန်မနှင့် ဆုံခဲ့ရ၏။ သူတို့၏ ဇာတိစံချိန်တွင် ကျွန်မနှင့် မဆုံခဲ့ရသော်လည်း ဇရာနှင့် မရဏရရှိလာသည့်ကာလများတွင် သံသရာမှ ကောင်းမွန်စွာ ရှင်သန်လွတ်မြောက်နိုင်ရန် များစွာသော ကူညီပံ့ပိုးမှုများအား ရိုးသားစွာ ပြုစုကူညီခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ မသိနိုင်သော အတိတ်၏ အကုသိုလ် ကံတရားများ မခံစားရပါက ပစ္စုပ္ပန်၌ ယခုပြုခဲ့သော ကျွန်မ၏ ကောင်းမှု

အကျိုးဆက်နှင့် အဖြစ်အပျက်များ ဤသစ္စာစကားတို့သည် အမှန်ဖြစ်ပါသောကြောင့် မလွဲမသွေ ကြုံရဦးမည့် ကျွန်မဘဝ၏ နေဝင်ချိန်သည် ညှိုးမှိန်မှုမရှိဘဲ လှပချိုမြိန်နေရပါစေသတည်း။

* * * * *

မေတ္တာမဏ္ဍိုင်

မိဘမေတ္တာ၏ ခိုင်မာမှုကို စံပြုရမည့်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ သားတစ်ယောက်အပေါ် ထားရှိသည့် မိခင်တစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်း သံယောဇဉ်နှင့် မိခင်တစ်ယောက်အပေါ် ထားရှိသော သားတစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းသံယောဇဉ် တရား ပမာဏခြားနားချက်ကို မျက်ဝါးထင်မြင်မိသော ကျွန်မ၏ ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် မြောက်ဒဂုံမြို့နယ် ပင်လုံအိမ်ရာတွင် နေထိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရပ်ကွက်တွင် အငြိမ်းစားအရာရှိကြီးများ၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲ အရာရှိများနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူအများစု နေထိုင်ကြပါသည်။

ရှည်လျားကျယ်ပြောသော လမ်းများကို ပိုင်းခြားပြီး အပိုင်းတစ်၊ အပိုင်းနှစ်၊ အပိုင်းသုံးဟူ၍ ခြံစည်းရိုးခတ် တံခါးတပ်၍ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ လုံခြုံရေးနှင့် သန့်ရှင်းရေးဝန်ဆောင်မှုများ ရှိပါသည်။ အပိုင်းတစ် လုံခြုံရေးဂိတ်ကို တာဝန်ယူထားသော မောင်မြင့်စိုးဆိုသည့် လူငယ်သည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး သွက်လက်

ဖျတ်လတ်၍ ရိုးသားသောကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး၏ လက်ကသုံး တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရပ်ကွက်၏ သာရေးနာရေးကိစ္စများအပြင် ရေပျက်၊ မီးပျက် နှင့် ကြောင်သေမြှုပ်၊ ခွေးသေမြှုပ်အစုံလုပ်သူဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိလှပါသည်။ အထူး သဖြင့် ဘိတ်သံနှင့် စကားပြောတတ်သောကြောင့် အမည်ရင်း “မောင်မြင့်စိုး” ပျောက်ကာ၊ “ဘိတ်သား”အဖြစ်သာ သိထားကြပါ သည်။

ကျွန်မသည် သားတစ်ယောက်၏ အမေဖြစ်သလို ကျောင်း ဆရာမတစ်ယောက်၏ ဗီဇဝါသနာလည်းရှိသောကြောင့် လူငယ် များအား မြင်လျှင်

“မင်းတို့မှာ မိဘတွေ ရှိသေးလား. . .”ဆိုသည့် မေးခွန်းအား မေးတတ်စမြဲပင်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . အဖေတို့ အမေတို့ မရှိတော့ပါဘူး. . .”ဟု ပြောကြားလာလျှင်လည်း သနားသည့် စိတ်က ယိုဖိတ်တတ်ပြီး၊ မိခင် မေတ္တာ စေတနာမျိုးနှင့် သံယောဇဉ် နွယ်ရစ်ချင်၏။

“ဟုတ်ကဲ့. . . မိဘတွေ ရှိပါတယ်. . .”ဟု ဆိုပြန်လျှင်လည်း

“မိဘတွေကို ဂရုစိုက်ပါ။ မိဘကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ သားသမီး နတ်ပြည်လားရသတဲ့. . .”စသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုအမိန့်လေးများကို ပြောပြမိပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်မအိမ်တွင် ပန်းအိုးတင်သော သစ်သားခုံတန်း အသစ်ပြန်လုပ်ရန် “ဘိတ်သား”အား အိမ်သို့ ခေါ်ယူပါသည်။ သူ သစ်သားခုံ ရိုက်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ မေးမိပါသည်။

“မင်းမှာ မိဘတွေ ရှိသေးလား. . .”

“ဘိတ်သား. . . မသိရ. . .”တဲ့။

ကျွန်မ အံ့ဩမိပါသည်။

“မသိရ. . .”ဆိုသည့် အဖြေမျိုး မကြားစဘူး ကြားနေရသည်။

“သေချာ ပြောစမ်းပါ။ မင်းစကား အန်တီ နားမလည်လို့. . .”

ထိုအခါမှ “ဘိတ်သား” သူ့အကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

“ကျွန်တော် ဆယ့်လေးနှစ် ဆယ့်ငါးနှစ်သားမှာ အိမ်က ကြေးပြား (ပိုက်ဆံ) တွေယူပြီး ရန်ကုန်ထွက်ပြေးလာတာ၊ သူငယ်ချင်းများနဲ့ လည်လိုက် ပတ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်နဲ့ ကြေးပြားလည်းကုန်၊ ပြန်ဖို့လည်း မသိ (မရှိ) ကြုံရာအလုပ် ဝင်လုပ် ပြီး အိမ်ထောင်လည်းကျတော့ မပြန်ဖြစ်တာ၊ သေသည်လည်း မသိ၊ ရှင်သည်လည်း မသိရ. . .”

“အခု မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ. . .”

“သုံးဆယ့်ငါးနှစ်. . .”

“ဘုရားရေ. . . အနှစ် နှစ်ဆယ်တောင်ရှိပြီ။ မိဘတွေကို သတိ မရဘူးလား၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရော. . .”

“သွားချင်လည်း ဘာလုပ်တတ်မလဲ အန်တီ၊ ကြေးပြားမဆီ (မရှိ). . .”

ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင်ပင် အံ့ဩတုန်လှုပ်ခဲ့ရပါသည်။ ယခု လက်ရှိဘဝကို မေးကြည့်မိလျှင်. . .

“သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ယောက္ခမမိန်းမ သူနဲ့အတူ နေတယ်၊ ယောက္ခမအိမ်ဆိုတော့ ခယ်မတွေ ယောက်ဖတွေလည်း ရှိတယ်. . .”

ထောင့်ငါးရာဆိုသော မေတ္တာသစ်တွင် နစ်မျောပျော်ဝင် နေသော “ဘိတ်သား”သည် ငါးရာရှစ်ဆယ့်ရှစ်ဆိုသော မေတ္တာ နယ်ကို မေ့လွယ်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လမ်းသိပါလျက် အပြန်ခက် နေသော “ဘိတ်သား”ကို ကျွန်မ အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩမိပါသည်။

“မင်းမှာ သမီးလေးရလာတော့ မင်းမိဘတွေကို မင်း သတိ မရဘူးလား”

“အန်တီရယ်. . . သတိရလည်း ကြေးပြားမဆီ. . .”

မဆီ (မရှိ) ဆိုသောစကားနှင့် မသိဆိုသော စကားသာ တွင်တွင် သုံးပြီး မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမများအပေါ် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ဥပက္ခာပြုထားနိုင်သော “ဘိတ်သား”ကို ကြည့်၍ ယခင်က ထားမိသည့် ခင်မင်နှစ်လိုစိတ်များ လျော့ပါးသွားမိပြီး သူ့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သွားလည်း ဒီစိတ်၊ စားလည်း ဒီစိတ်နှင့် အိပ်မရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ ပါသည်။

ဟိုး. . . အဝေးမှာ “ဘိတ်သား. . .”၏ အမေကို တွေးမိလျှင် ကျွန်မ၏ ရင်သည် တစ်စစ်နှင့် နာကျင်လာ၏။ သားပျောက်ကို မရှာ နိုင်လို့ လက်မှတ်ချသွားပြီလား၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ လူပျောက်ရှာဖွေဆိုသည် မှာလည်း ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်ရှာသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေမည်။

အမေ့ဘက်မှ မရှာနိုင်ခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိပြီး၊ “ဘိတ်သား” အနေနှင့်မူ ဆယ့်လေးနှစ်၊ ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ်သည် အပြန်လမ်းကို မပြန်တတ်စရာ မရှိပါ။ မပြန်လို၍သာ မပြန်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

နေ့ရှိသရွေ့ ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် “ဘိတ်သား”အကြောင်းသာ တွေးမိ၏။ ကျွန်မသည် အတွေးနှင့်သာ မပြီး၊ နှုတ်မှလည်း တဖွဖွ ရွတ်ဆိုနေမိ၏။

“နေစိမ့်လိုက်တာ. . . မအေကတော့. . . သေရှာပြီ ထင်နေ မှာ. . .”

“ဘိတ်သား”အကြောင်း သိသည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်မရင်ထဲ မကောင်းမှန်းသိသော ကျွန်မ၏ သားသည် ကျွန်မအား ဝေဖန်အပြစ် တင်ခဲ့ပါသည်။

“မေမေကလည်း ကိုယ့်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒါပဲ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားတယ်၊ သူတောင် သူ့ကိစ္စခေါင်းထဲ မထည့်တာကို မေမေက ဦးနှောက်အစားခံနေတယ်. . .”

“ဒီလို သားသမီးမျိုးလည်း ရှိပါလားလို့ တွေးပြီး စိတ် မကောင်းတာပါ. . .”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ မေမေရေ၊ သူ့ထက် ဆိုးတာတွေ အများကြီး. . .”

မိဘနဲ့ သားသမီး၊ သားသမီးနဲ့ မိဘ၊ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ရေစုန် ရေဆန် စီးဆင်းကြစမြဲပါ။ “ဘိတ်သား”အတွက် ရေဆန်မရှိ ရုံမက ဆန်ရမည့်ရေကြောင်းပါ ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အကျင့် စာရိတ္တလည်းကောင်း စိတ်ရင်းလေးလည်းကောင်းသည့် သူ့တွင် ကြီးမားသော ချို့ယွင်းချက်ကြီး ရှိနေသည်ကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင် ခဲ့ပါ။ မိန်းမဖြစ်သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် စည်းလုံး ချစ်ခင်စွာ နေတတ်သော ဘိတ်သားသည် သူ၏ မိသားစုပတ်ဝန်းကျင် အား နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်အထိ ပစ်ပယ်ထားနိုင်ခဲ့ခြင်းကို အံ့ဩနေမိ ပါသည်။

အဖက်ဖက်မှ လှည့်ပတ်တွေးတောပြီးလျှင် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်နိုင်ပါသည်။

တိုးတက်နေသော အိုင်တီခေတ်ကြီးတွင် နည်းပညာများစွာ ရှိပါသည်။ ဇာတိရှိသော ဇာတိကိုလည်း သိနေသောကြောင့် ခက်ခဲသောကိစ္စမဟုတ်တန်ရာ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ “ဘိတ်သား”အား ခေါ်ယူ၍ လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များ မေးယူခဲ့ပါသည်။

“မင်းနေခဲ့တဲ့လမ်း၊ မြို့၊ ရပ်ကွက်၊ မင်းအဖေ၊ အမေ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရဲ့ နာမည်တွေ ပြောပြပေး... ”

“ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ လမ်းမသိ (မရှိတော့)၊ မြို့သစ်ဖြစ်သွား ပြီတဲ့... ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မြို့သစ်ဖြစ်သွားတာ မြို့ပျက်သွားတာ ပျောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း မှတ်မိသလောက်ပြော... ”

“အဖ ဦးရန်ကြည်၊ အမိ ဒေါ်ခင်ကြည် ချောင်းကြီးရပ်ကွက်၊ ရွှေလိပ်ပြာလမ်း၊ တနင်္သာရီမြို့... ”

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ချူချာတယ်၊ ဆရာဝန်နဲ့ အမြဲပြ ဆေးကုနေရလို့ ငယ်နာမည် “ဒေါက်တာ”၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမက ခြောက်ယောက်... ကိုကြီးနှစ်ယောက်၊ မကြီးသုံးယောက်... ”

ဘိတ်သား ဖြေဆိုမှု ပြည့်စုံခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ စာတစ်စောင် ရေးပါသည်။

“ဦးရန်ကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည် ရှင့်... ”

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ် ဦးနှင့် အဒေါ်တို့၏ သား မောင်မြင့်ဖိုး (ခေါ်) ဒေါက်တာသည် ရန်ကုန်မြို့ မြောက်ဒဂုံပင်လုံ (၁) လမ်းတွင် ကျန်းမာစွာ နေထိုင်လျက် ရှိပါသည်။ ဤစာကို ရရှိပါက ကျွန်မ “မကျေးဥ... ”ထံသို့ အောက်ပါဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာအတိုင်း ပြန်လည်ဆက်သွယ်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

ဤစာကို ရေးနေရင်းနှင့် ကျွန်မတို့ငယ်ငယ်က ရေဒီယိုမှ လွင့်သော တပ်မတော်စာတိုက်ခန်းမှ ပြန်ကြားလွှာဖတ်သံကို ကြားယောင်မိပြီး ပြုံးမိပါသည်။

မိခင်ရင်ခွင်ထဲက ထွက်ပြေးသွားသော သားကို သူ့အမေ ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးချင်သည့် အာသီသ ကျွန်မစိတ်တွင် ပြင်းထန်နေ၏။ သူပြောသည့် လိပ်စာအတိုင်း စာကို အသွားအပြန် တံဆိပ်ခေါင်းကပ်၍ မှတ်ပုံတင်လုပ်ကာ ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ စာပို့ပြီး တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်အထိ တက်ကြွသော စိတ်နှင့် ဖုန်းသံကို ငဲ့လင့်ခဲ့ပါသည်။ “ဘိတ်သား”ကိုလည်း မျှော်လင့်ချက်ပေးထားမိပါသည်။

“မင်းကံ၊ အန်တီကံပေါ့ကွာ၊ တစ်ယောက်မရှိ၊ တစ်ယောက်တော့ ရှိကြမှာပေါ့... ”

ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်၍ တစ်လနီးပါးခန့် ကြာမြင့်လာသည့် အခါ ကျွန်မစိတ်ဓာတ်ကျစ ပြုလာပြီဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စာကို လက်ခံသူမရှိလျှင် ပြန်ပို့ပေးနိုင်ရန်အတွက် အသွားအပြန် မှတ်ပုံတင် လုပ်ထားသောကြောင့် ကျွန်မထံသို့ စာပြန် မရောက်သေးသမျှ ကျွန်မ၏ ကြိုးစားမှုသည် အချည်းနှီး မဖြစ်တန်ရာ။

ကျွန်မသားသည် ကျွန်မ၏ လုပ်ရပ်အတွက် ကျွန်မအား အပြစ် တင်ခဲ့ပါသည်။

“မေမေကလေ သူများအပူ၊ ကိုယ့်အပူ တော်တော် လုပ်တယ်... ”

“အမေချင်းသာ နားလည်နိုင်တဲ့စိတ်ကို သား မသိပါဘူး... ”

စာထည့်သည့် ရက် ၂-၃-၂၀၁၃ ရက်၊ စာထည့်ပြီး တစ်လ ကြာသည်အထိ ဘာမှ ထူးခြားမလာတော့၍ ကျွန်မ အားအင်များ ယုတ်လျော့စပြုလာသည့် အချိန်၊ ထိုနေ့သည် ဧပြီလ ၅ ရက်နေ့ ဖြစ်၏။

“ကလင်. . . ကလင်. . . ကလင်”

နွေနေ့လယ်ခင်း၊ ရွက်သစ်များ ဝေသည့်အချိန်၊ ငိုက်မြည်း နေသော ကျွန်မ ဖုန်းသံကြောင့် လန့်နိုးခဲ့ပါသည်။

“ဟဲလို. . . အမိန့်ရှိပါရှင်. . .”

“ဟဲလို. . . ဆရာမ မကျေးဥလာ။”

“ဟုတ်ပါတယ် မကျေးဥပါ အမိန့်ရှိပါရှင်. . .”

ဖုန်းပြောသံသည် မကွဲပြား၊ ကလွို. . . ကလွို. . . ဂျမ်း. . . ဂျမ်း. . . ဆိုသည့် အသံများနှင့်အတူ. . .

“မြင့် စိုး. . . ဒေါက်တာ. . . အမိ. . . အီး. . . ဟီး ဟီး. . .”

ရှိုက်ကြီးတင်ငိုသံနှင့် ဗလုံးပထွေးစကားများ၊

အိပ်မှုနံစုံများနှင့် ငိုက်မြည်းနေသော စိတ်များလည်း ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ မျှော်လင့်ခဲ့သော “ဘိတ်သား” နှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်သည့် ဆွေစုမျိုးစုများ၊ ဝေးလံသော နေရာ လည်းဖြစ်၊ ဘိတ်သံနှင့် ပြောစကားများကို ကျွန်မ နားမလည် နိုင်ပါ။ မှန်းဆ၍ ဘာသာပြန်လိုက်သော် “ဘိတ်သား”နှင့် စကား ပြောလိုကြောင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘိတ်သား”သည် ညလုံခြုံရေးဖြစ်သောကြောင့် ညနေ ငါးနာရီ မှသာ ဂိတ်သို့ ရောက်လာမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုပင်လျှင် စကား

ပြောချင်ကြောင်း တောင်းဆိုနေ၍ ကျွန်မ “ဘိတ်သား”နေထိုင်ရာ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာများဆီသို့ သွားရန် နေ့လုံခြုံရေး အလုပ်သမားအား မေးမြန်း၍ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဧပြီလ၏ နေ့လယ်တစ်နာရီအချိန်သည် အပူဆုံးအချိန် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်မရင်မှာ ပျော်ရွှင်နေသော စိတ်ကြောင့် ကြည်၍ အေး၍ ချမ်းမြေ့နေပါသည်။ လမ်းတွင် တွေ့သော ဈေးဆိုင်မှ ငါးထောင်တန် ငွေဖြည့်ကဒ် ဝယ်ယူ၍ ငွေဖြည့်ခဲ့သည်။

“ဘိတ်သား. . . ရေ. . . ဘိတ်သား. . .”

ဘိတ်သားသည် အိပ်မှုနံစုံများနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ ပါသည်။

“မင်းအမေ ဖုန်း. . . မင်းအမေ ဖုန်းလာတယ်. . . ရော့. . . ပြော. . .”

ကျွန်မအား ဆက်သွယ်သည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ခေါ်၍ စပီကာ ဖွင့်ကာ ပြောစေပါသည်။

ဘိတ်သားသည် လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်ပြီး လက်တစ်ဖက် ဖြင့် မျက်ရည်သုတ်လိုက်၊ နှပ်သုတ်လိုက်နှင့် ဘိတ်လေသံဖြင့် ပြောပြောဆိုဆို ငိုနေပါသည်။ “ဘိတ်သား”ငိုသည်ကို ကြည့်၍ ကျွန်မရင်ထဲတွင် ပီတိစိတ်များ တဖွားဖွားထလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်မ ဖုန်းငွေဖြည့်ကဒ် ကုန်ပြီးနောက် တစ်ဖက်မှ ပြန်ခေါ်၍ ဆက်ပြောကြသည်မှာ သုံးနာရီနီးပါးမျှ ကြာမြင့်ပြီး ဖုန်းလည်း ပူခြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ၏ အကျိုးဆောင်မှုဖြင့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် မိဘ များနှင့် အဆက်အသွယ်ပြန်ရလေပြီဆိုသော သတင်းသည် ပင်လုံ

ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး သိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအနေနှင့်မူ လောကဝတ် တစ်ခုကို အဆုံးစွန်ကျေပွန်ခဲ့သည်ဟု ခံစားမိရင်း ပီတိဝေလျက် ရှိပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ အဆုံးစွန်ဆိုသော စကားကို ပြင်ဆင် ရန်အကြောင်းက ရှိလာပြန်ပါပြီ။ ဘိတ်သားအား အမေနှင့် စကားပြောရုံ အဆက်အသွယ်ရရုံနှင့် မဖြစ်သေးပါ။ မနှစ်က အဖေ ကွယ်လွန်ပြီး၍ ကျန်ရှိသေးသော အမေနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ များအား တွေ့ဆုံနိုင်ရန် သွားသင့်ကြောင်း ကျွန်မ တိုက်တွန်းမိ ပါသည်။

“ဘိတ်သား ကြေးပြားမဆီ (မရှိ)”

ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။ ပို့မည့်ပို့ ကူးတို့ရောက် အောင်သာ ပို့တော့မည်။ “ဘိတ်သား”အား ချစ်ခင်ကြသော လူများနှင့် အမေနှင့် တွေ့စေချင်ကြသော လူများက ဘိတ်သား အား ဝိုင်းဝန်းကူညီ ထောက်ပံ့လိုက်သောကြောင့် ကြေးပြားမဆီ သည့် “ဘိတ်သား”အစစ အဆင်ပြေချောမွေ့သွားပါတော့သည်။ ကျွန်မသည်လည်း နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းမြေ့နိုင်ပါတော့သည်။

“ဘိတ်သား”ဇာတိပြန်သွားသည်မှာ ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းခရီးသွားနေစဉ်တစ်လျှောက် ရောက်သည့် အရပ်မှ ကျွန်မအား ဖုန်းဆက်ရန် ပြောထား၍ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ ဇာတိရောက်ပြီး အမေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများနှင့်လည်း ကျွန်မ အား စကားပြောစေပါသည်။ ကျေးဇူးစကားတို့ကို အထပ်ထပ် ကြားခဲ့ရပါသည်။

ဘိတ်သားပြန်လာမည့်ရက်ကို သူ့ဇနီး၊ သူ့သမီးနှင့်အတူ ကျွန်မ စောင့်မျှော်ခဲ့ရပါသည်။ မည်သူမျှ ထုတ်မပြောဝံ့သည့် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် တစ်ခုသည် ကျွန်မရင်၍ ကိန်းအောင်းနေပါသည်။ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်မှ ခွဲခွာလာသော မိသားစုအား သတိ တရားမရှိခဲ့သော ဘိတ်သားသည် လက်ရှိသမီးနှင့် ဇနီးကို ခွဲခွာ သွားခဲ့ပါက ပြန်မလာဖြစ်ခဲ့သော် စသည် စသည် ရင်ပူစရာ အတွေးမျိုး သူ့ဇနီးနှင့် ယောက္ခမများလည်း ပူပင်ကြမည် ဖြစ်ပါ သည်။ အိုး. . . သူ့မှာ သမီး ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုး ရှိနေတာ ပဲ. . . ။

ကျွန်မစိတ်ကို တည်ငြိမ်အေးချမ်းရန် ပြုနေစဉ်မှာပင် ဘိတ်သား ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်မဆီ သို့ ဦးစွာ ဝင်ရောက်လာကာ -

“ကျွန်တော့်ကို သေပြီထင်လို့ ကျွန်တော့်အမိ (အမေ) က ဘုရားက မုခ်ဦးမှာ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ကမ္မည်းထိုးလျှူထားတယ်။ ဘုရားကြီးရဲ့ အရံစေတီမှာလည်း ကွယ်လွန်သူ မောင်မြင့်စိုး ကောင်းမှုဆိုပြီး နေရာတိုင်းမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုပေးတယ်။ အခု အမိက နားလေးနေပြီး ဖုန်းပြောရင် သူပြောတာပဲ ကျွန်တော် နားထောင်နိုင်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်ပြောတာ အမိ မကြားရတော့ဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့။ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးလို့”

ဘိတ်သားဆက်ပြောနေသည့် စကားများတွင် သူ၏ ကိုကြီး၊ မကြီးတို့မှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော သူ့အား ရန်ကုန်သို့ မပြန်စေ ချင်ကြောင်း၊ မိန်းမနှင့်သမီးဖြစ်သူပါ ခေါ်၍ လာနေစေချင်

ကြောင်းများ ပြောနေပါသည်။ ကျွန်မ နားထောင်ပေးခဲ့ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် မပေးခဲ့ပါ။

“မင်းဘာသာ ဆုံးဖြတ်ရမှာ. . .”ဟု ပြောပြီး ကျွန်မ ပါဝင် ပတ်သက်မှု အခန်းကဏ္ဍကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အမေ့ရင်မှ နှစ်ကာလများစွာ စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားသော် လည်း အမေ့မေတ္တာမဏ္ဍိုင်မှာ မည်သည့်အခါမျှ ယိမ်းယိုင် ပျောက်ပျက်ခြင်းမရှိကြောင်း ဘိတ်သားနှင့်တကွ တစ်လောကလုံး သိစေချင်ပါသည်။ အမေတစ်ယောက်၏ ရင်ကို အမေတစ်ယောက် အနေဖြင့်သာ ဖောက်ထွင်း မြင်နိုင်စွမ်းရှိသူအဖြစ် အားလုံးကို မျှဝေသိစေလိုက်ပါသည်။

“ဘိတ်သား” ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့် နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်မအား “အန်တီ”ဟု မခေါ်တော့ဘဲ ဘိတ်လေသံဖြင့် “အမိ” (အမေ) ဟု ခေါ်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့အထိ ဖြစ်ပါတော့သည်။

* * * * *

ဒဏ်

စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက် ပြောသည့်စကားကို မှတ်သား ဖူးပါသည်။

“ဇာတိကို ချစ်တတ်ခြင်းသည် စိတ်ဓာတ်မြင့်မားသူ”ဟု ဇာတိကို ချစ်သည့်စိတ်မှာ မွေးကတည်းက ရှိခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ဇာတိကို ခွဲခွာပြီး တစ်နေရာသို့ ရောက်သည်မှ ဇာတိချစ်စိတ်က ပိုသိသာလာခဲ့သည်။ ဇာတိမှာ ရခဲ့သည့် ခံစားချက်များကို တခြား နေရာမှာ မရလေ။ ဇာတိကို ပိုသတိရလေ အောက်မေ့လွှမ်းဆွတ် ရလေပါပဲ။ ကျွန်မလည်းလေ လောကီသားပေမို့ ဇာတိချစ်သည့် စိတ်ကို မတားနိုင်သော်လည်း လောကုတ္တရာတရားနှင့် တွေးလျှင် ဇာတိဆိုသည်မှာ ဒုက္ခနှင့် စံခြင်း ချစ်ခြင်းနှင့် မနွယ်ရစ်ဘဲ သံသရာ ကို တိုးစေမည့်နည်းများနှင့် ကြိုးစားရုန်းကန် လှူဘဝကို ရှင်သန် စေခဲ့ပါသည်။ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး စသည့် တို့အရေးပေါင်းမြောက်မြား စွာကို အထိုက်အလျောက် တာဝန်ကျေ ခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာ “အငြိမ်းစား” ဆိုသည့် ဘဝနှင့် ခန္ဓဝန်

လျော့ပေါ့သော်လည်း ပေါ့မသွားသည့် စိတ်က အတွေးတနင့် တပိုးနှင့် သံသရာမျိုးစေ့များ ရှင်သန်တိုးပွားရန် ကြိုးစားမိ သည့် ဇာတိဒုက္ခကို ချစ်စိတ်၊ လွမ်းစိတ်၊ တမ်းတလာသည့် စိတ်များ က တရစပ် အလုပ်လုပ်နေရတုန်းကထက် ပိုများလာသလို မမေ့ မလျော့သည့် အသိနှင့် သတိရှိပေမယ့် တစ်ခါတလေ အသိစိတ် ကွယ်သည့်အခါမှာတော့ ဇာတိကို ပြေးသွားချင်လိုက်တာ။

နိုင်ငံတော်က အနားပေးပေမယ့် မိသားစုဝတ္တရားများက မနားရသေးသည့် ကျွန်မအတွက် “အချိန်နှင့် အလုပ်”ကို လုနေရသည့် ကာလလွန်မြောက်သောအခါ “အလုပ်နှင့် အချိန်”ကို သွေးအေးအေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစား လုပ်တတ်လာပါသည်။ ယခင်က ထမင်းဖြစ်လျှင် ပြီးရော ဘာဆန်ဖြစ်စေ ရခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်ပေး၍ ရွေးချယ် ဝယ်ယူနိုင်သည့်အချိန်မှာ ပုသိမ်ဆန်မှ မီးသွေးဆိုလည်း ပုသိမ်မီးသွေးမှ၊ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်ဆိုလည်း ကျောက်ကလပ် (ပုသိမ်-ငပုတော မြို့နယ်) ဒေသကမှ၊ ပုစွန် ခြောက်ဆိုလည်း ရေချိုမှ ထွက်သည့် ရွှေမှ၊ အစွဲတွေ့... အစွဲ တွေ့။ လျှာအရသာအတွက် အချိန်များပေးပြီး ရွေးနေရတာလေ။ ဒေသထွက်မို့ မက်တာလည်း မပြောပါနှင့်။ ပုသိမ်ပေါ်ဆန်းမွှေး ဆန်က ထမင်းအိုးဆူသည်နှင့် အနံ့က မွှေးကြိုင်နေပြီ။ ပုသိမ် မီးသွေးကရော မာမာကျစ်ကျစ်နှင့် အဆိုက်ခံ၍ မီးမပေါက်။ ကျောက်ကလပ်ငါးပိ၊ ငံပြာရည်မှာ အချိုမှုန့်မလို၊ ပင်ကိုအရသာ ကောင်းလှ၏။ ရေချိုပုစွန်ခြောက် “ရွှေ”မှာ ပင်ကိုအရောင်သည် ပုစွန်ဆီရောင်ဖြစ်ပြီး ထူးကဲသော အချိုဓာတ်အရသာ ရှိပါသည်။ ဒေသစွဲ၊ ဇာတိစွဲဆိုသော်လည်း ဇာတိဒေသအစွဲမှာ ခိုင်မာသည့် သက်သေပြချက်များနှင့်ပါ။

ကျွန်မအိမ်နှင့် ဈေးသည် မှတ်တိုင်တစ်တိုင်ကျော်သာ ကွာဝေးသောကြောင့် မနက်ပိုင်းကို ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်ရင်း ခြေလျင်ခရီးနှင့်သော်လည်း အပြန်တွင် လေးလံ သော ဈေးခြင်းပါလာ၍ ဆိုက်ကားစီးရပါသည်။ မိန်းမဗီဇအရ ဆိုက်ကားစီးသည့်အခါတိုင်း ဆိုက်ကားနင်းသူ၏ ဇာတိကို မေးမြန်း စပ်စုတတ်ပါသည်။ လေးငါးခြောက်ယောက်ခန့် မေးမိသည့်အခါ တွင် ပုသိမ်သား ဆိုက်ကားသမားလေးကို တွေ့ရသည်။ နောက် နောင်ဈေးပြန်သည့်အခါ ထိုပုသိမ်သား ဆိုက်ကားကို စီး၏။ မတွေ့လျှင် စောင့်၏။ မမြင်လျှင် မေး၏။ ထိုပုသိမ်သား ဆိုက်ကား မထွက်ပါ၊ မလာပါဆိုမှ အခြားဆိုက်ကားကို စီး၏။ ဇာတိတူမို့ အားပေးလို၏။ ကျွန်မ “သားကြီး”က ဝေဖန်ဟန့်တား၏။

“အစွဲအလန်းဒဏ်ကို မေမေ ခံရမယ်နော်”တဲ့။

“ခံပဒန်ပေါ့”လို့ ပြန်ပြောခဲ့တာက လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှက်ရမ်း ရမ်းသည့်စကားပျက်တစ်ခုဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိပါသည်။

ပျော်ရာမှာ မနေရဘဲ တော်ရာမှာ နေခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ။ ဇာတိမြို့မှာနေသော တူမ၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို သွားရန်ဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်မ သွားသည်။ နောက်ကြောင်း စိတ်မချစရာများ မတွေးတော့ဘဲ အပြေးသွား၍ ကားလက်မှတ်ဖြတ်ပြီးလျှင် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ လန်းဆန်းလျက် နတ်သျှင်နောင်ရတုထဲကလို ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ငှက်သွင်ပျံကြွ မတတ်သော်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်အချိန်က ကျွန်မနေ သည့် ဇာတိမြို့လေးမှ ရန်ကုန်သို့ သွားလိုလျှင် ပုသိမ်မြို့သို့ သင်္ဘော

စီးရ၏။ ပုသိမ်မှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်သင်္ဘောထပ်စီးလျက် သင်္ဘောပေါ်တွင် ညအိပ်ရ၏။ နှစ်ရက် တစ်ညအိပ်ခရီးကို ယခုခြောက်နာရီကျော်မျှ ကားစီးရုံနှင့် ရောက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ နိုင်ငံတော်၏ စေတနာအကျိုးကို ခံစားရင်း ကျေးဇူးလည်းတင်ပါသည်။ ကားစီးရင်း မအိပ်တတ်သော ကျွန်မအတွက် ပြင်ပရှုခင်းများကိုလည်း ခံစားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန် နယ်နိမိတ်လွန်လာသည်နှင့် ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွင်းများ၊ တောက်ပ လင်းလက်သော ကောင်းကင်ပြင်၊ အနံ့အသက်ကင်းသော လေတဖြူးဖြူးနှင့် (အဲယားကွန်းပိတ်၍ ကားတံခါးများ ဖွင့်ပေးထားသော ကား) ဇာတိပြန်ရ၍ ပျော်မြူးနေသော စိတ်ကြောင့် (အသက်အရွယ်ကို ခဏဖယ်ထား) ရေဒီယိုသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုးဖွဖွ ဆိုလိုက်မိပါသည်။

“ကိုယ်ပြန်လာမည် သူငယ်ချင်းအိ၊ မတွေ့ရနှစ်တွေကြာလည်း ကိုယ်က မမေ့ရက်သည်၊ မင်းသာ ကိုယ့်အပေါ် ယနေ့တိုင် မေ့မည် ကိုယ်ထင်သည်. . .”

ကားစက်သံနှင့်မို့ ကိုယ့်သီချင်းသံ ကိုယ်ပဲ ကြားရ၏။ အတွေ့ဆို ကောင်းနေချိန်မှာပင် အဝေးပြေးရပ်နားစခန်းကို ရောက်လာခဲ့ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းရန် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် သီချင်းဆိုရာမှ ငိုချင်းသို့ ပြောင်းအော်ချင်လောက်အောင် ဒူးကနိုးပေါင်းဖြစ်သော ဘယ်ခြေထောက် သည် ထောက်မရ၊ လှမ်းမရနှင့် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာသည်အထိ နာကျင်နေ၏။ ကားပေါ်ပါလာသူအားလုံး အောက်သို့ ဆင်းသွားကြသော်လည်း ကျွန်မခြေထောက်မှာ လှမ်း၍ မရနိုင်ပါ။ ခရီးရှည် အထိုင်များလျှင် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်၏။ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း လှမ်းပြီးလျှင် ပုံမှန်ဆက်သွားနိုင်သော်လည်း

စလှမ်းရန်အတွက် ထောက်မရခင်မှာ လက်နှင့် ခိုကိုင်ရန်အတွက် အကူအညီတွဲယူရန် လိုပါသည်။ ကျွန်မအား ကူညီမည့်သူကို ရှာဖွေနေစဉ်မှာပင် ကားတံခါးဝနားတွင် ရပ်နေသော နိုင်ငံခြားသားအမျိုးသားကြီးတစ်ဦးမှ ကျွန်မ အခက်အခဲအား နားလည်ဟန်နှင့် ကူညီဖေးမ တွဲချပေး၍ ကားအောက်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

"Thank You...Thank You" ဆိုသော စကားမှ လွဲ၍ အင်္ဂလိပ်စာ ညံ့ခဲ့သော ကျွန်မ တခြားစကားမပြောတတ်ပါ။ ကျွန်မ စကားကိုလည်း သူက ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုပေး၏။ မြေပြင်ရောက်ပြီး ခဏအကြာတွင် ပုံမှန်ဖြစ်သွားသော ခြေလှမ်းများနှင့် သန့်စင်ခန်းသို့ ဝင်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ဆီသွားကာ ဆာလောင်လျက်ရှိသော ဝမ်းမီးအတွက် အာဟာရဖြည့်တင်းခဲ့ရပါ၏။ ရေချိုငါးဟင်း ခပ်များများနှင့် ချက်သော ခေါက်ဆွဲ မုန့်ဟင်းခါး အရသာမှာ ကျွန်မတို့ ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်းမှာသာ ရရှိနိုင်ပါ၏။ ဝမ်းရေးဖြည့်တင်းပြီးမှသာ ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိ၏။ ကျွန်မအား ကူညီခဲ့သော နိုင်ငံခြားသားခရီးသည်မှာ ရေသန့်ပုလင်းတစ်ဘူးနှင့် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေ၏။ မည်သည့် အစားအစာမှ မှာယူစားသောက်ခြင်း မတွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်မ အိတ်ထဲတွင် ထည့်ယူလာသော ကိတ်မုန့်ကို ယူ၍ ထိုနိုင်ငံခြားသားအား "You eat" ဟု ပြောကာ ကျွေးခဲ့မိပါသည်။ ကျွန်မကျွေးသော ကိတ်မုန့်များကို ချက်ချင်းစားကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဆိုရှာ၏။ မျှော်လင့်မထားသော အာဟာရဒါနအတွက် ကျွန်မ ကျေနပ်မိပါသည်။ ကားပေါ်ပြန်တက်လျှင် ကားတံခါးဝမှ စောင့်ကာ ကျွန်မအား ကူညီဖေးမတွဲတင်ခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် သူ၏ ကျောပိုးအိတ်အကြီးကြီးမှ လိမ္မော်သီးနှင့် ချောကလက်များ ယူလာကာ ကျွန်မအား ပေး၏။ ငြင်းဆန်သော် လည်း အတင်းပေး၍ လက်ခံခဲ့ရ ပါသည်။

“စေတနာသည် တူသော အကျိုးကို ပေးမြဲဖြစ်၏”

မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော ဇာတိမြို့သို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိ သွားချိန်တွင် ပြောင်းလဲနေသော မြို့လေး၏ ပြယုဂ်များသည် အံ့ဩဖွယ်ရာများနှင့် စည်ကားလှပါသည်။ ကျွန်မ ကျင်လည် ကျက်စားရာ ရပ်ကွက်အတွင်းမှာ ပြောင်းလဲမှုမရှိလှသော်လည်း ဈေးပိုင်းဟုခေါ်သော မြို့လယ်သည် မီးလောင်ပြီးနောက် အကွက်ချ အိမ်ရာ သတ်မှတ်လျက် လမ်းမကြီးနှစ်လမ်းရှိရာမှ ယခု သုံးလမ်း အဖြစ် ပြောင်းလဲလျက် ရှိပါသည်။ ယခင် သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးများအစား သုံးထပ်တိုက်၊ နှစ်ထပ်တိုက်၊ တစ်ထပ်တိုက် များဖြစ်လျက် မြေနှိလမ်းအစား ကွန်ကရစ်လမ်းများ ဖြစ်နေ၏။ ဆိုင်ကယ်စီးသူများ၊ စက်ဘီး၊ ဆိုက်ကားနှင့် ကိုယ်ပိုင်ကား အနည်းငယ် တွေ့ရ၏။ ဆိုက်ကားငှားကာ တည်းခိုမည့် ညီမအိမ် ဆီသို့ သွား၏။ လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ရသမျှ မျက်နှာစိမ်းများသာ ဖြစ်၏။

ညီမအိမ်သို့ ရောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာထွက်ထိုင်ကာ အပန်းဖြေနေစဉ်

“ဟေး... ရွှေကျေး၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ”

“အခုတင်ပဲ ရောက်တာ အစစ်မရေ၊ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

နှုတ်ဆက်သူ မည်သူမှန်း မသိ၊ ချော်လဲရောထိုင်လုပ်နေ ရသည်။ သေချာသိလို၍ ညီမဖြစ်သူကို မေးတော့မှ -

“အဲဒါ မမ သူငယ်ချင်း ညိုညိုလေ၊ မမှတ်မိဘူးလား”

“ညိုညို ဟုတ်လား၊ အိုစာလိုက်တာဟယ်၊ လုံးဝ မှတ်မိတာ ညီမ”

ကျောင်းနေစဉ်က ဒူးဆစ်ထိရောက်သည့် ဆံပင်နှင့် လှပ ကျော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်များကြောင့် ယောက်ျား လေးအများစု၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းခံရသော ညိုညိုသည် ယခုအခါ ခါးအနည်းငယ်ကုန်းလျက် အဖြူ အနက်ရောနေသော ဆံပင်တို့နှင့် ဇရာ၏ ယိုယွင်းပျက်စီးမှုများကို မြင်ရစဉ် ညီမဖြစ်သူအား ထိတ်လန့် စွာ မေးမိ၏။

“ညီမ ငါရော ညိုညိုလို အရွယ်တွေ ကျနေပြီလားဟင်”

“မဟုတ်တာ မမကလည်း၊ ညိုညိုက ကျောက်ကပ်မကောင်း လို့ ရောဂါဒဏ်ခံနေရတာပါ။ စီးပွားရေးကလည်း မကောင်းတော့ ပိုဆိုး တာပေါ့ဟယ်”

လောကဓံရှစ်ပါးအပြင် ရောဂါဒဏ်ပါ ခံစားနေရသော ညိုအားကြည့်ကာ သံဝေဂပွားမိ၏။ လောကဓံတရား၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းကြားတွင်ရှိသည့် ပြောင်းလဲခြင်းတရားကို လက်သင့် ခံရင်ဆိုင် နိုင်ရန်အတွက် ကိုယ်ခံအားတောင့်တင်းရန် လိုပါသည်။ ထိုကိုယ်ခံအားမှာ “ဝိပဿနာတရား”သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ သိမှတ်ထားသမျှ ညိုအားတွေ့၍ ပြောပြအားပေးရပါဦးမည်။

မြို့နယ်တစ်ခုအနေနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ ပေါများလှသော ဆိုင်ကယ်များကြောင့် လမ်းလျှောက်ရသည်ကို နောက်ကျော

မလုံပါ။ ဆိုင်ကယ် စီးသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဦးထုပ်မဆောင်းကြ။ ယာဉ်ကြောသတ်မှတ်ချက်လည်းမရှိ၊ အဆင်ပြေသည့်ဘက်မှ မောင်းနှင်သွားလာနေ၏။ ကျွန်မ မူလတန်းပြ ဆရာမဘဝနှင့် စာသင်ခဲ့သည့် ရွာသို့ သွားရန် ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီ ငှားရ၏။ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ပါ၍ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ မောင်းပေးပါမည် ဆိုသော ဆိုင်ကယ်ကို ဈေးမဆစ်ဘဲ ငှားခဲ့၏။ လောကနိယာမအရ ဖြစ်၊ ပျက်ကို လက်ခံနားလည်သော်လည်း သတိမဲ့ ပျက်စီးခြင်း ကိုတော့ လက်သင့်ခံ၍ မရပါ။

ကျွန်မတို့မြို့မှာ ကျွန်မတာဝန်ကျသော ရွာသို့ ခြေလျင် (မိုးတွင်းဆိုလျှင် လှေနှင့်) ကျောင်းတက်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် သဘာဝ တရားမှ ပေးသည့် လမ်းလျှောက်သည့် စွမ်းရည်ကြံ့ခိုင်မှုများ ရခဲ့ပါသည်။

“လောကကြီးက နေတတ်လျှင် ကျေနပ်စရာပါ”ဆိုသော စကားအား ကျွန်မ များစွာ သဘောကျ၏။ ရောင့်ရဲတင်းတိမ် နိုင်သော စိတ်အခြေသည် တပ်မက်မှုလောဘများကို တည်ဆောက် ခွင့်မပြု။ ကျွန်မတို့ခေတ်က သောက်ရေ သုံးရေများကို အိမ်တိုင်း ခပ်ရ၏။ ဝယ်သုံးမည့်သူ မရှိသလို ရောင်းမည့်သူလည်း မရှိ၊ ယခု အိမ်တိုင်းလိုလိုတွင် အဝီစိတွင်းတူးထားကြ၍ ရေခပ်သူမရှိ။ ယခင် က စက်ဘီးစီးနိုင်သူ အနည်းငယ်သာရှိ၍ ခြေလျင်ခရီးသွား များကြ၏။ ဖိနပ်စီးသူ နည်းပါး၍ ခြေဗလာနှင့် သွားသူများ ပထဝီ ဓာတ်ကို တိုက်ရိုက်ထိတွေ့လျက် ကျန်းမာသန်စွမ်းကြ၏။ ယခု အိမ်တိုင်းတွင် ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီးရှိကြ၍ လမ်းလျှောက်သူ နည်းပါး ၏။ သဘာဝမှပေးသော ကျန်းမာရေးလက်ဆောင်များကို ပစ်ပယ်

ထားကြ၏။ တိုးတက်ခြင်းနှင့် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို အချိုးကျစွာ တွက်ချက်လျက် လက်ခံသင့်၊ မခံသင့်၊ ရွေးချယ် ရန်မရှိ၊ ပကတိ အဖြစ်အပျက်နှင့် လိုက်လျောညီထွေနေတတ်လေမှ ကျေနပ်စရာ မဟုတ်လား။

ကျွန်မ စာသင်ရန် ကျောင်းသို့ သွားသည့်လမ်းတွင် ကြာညို ပန်းများပွင့်သော ကြာအိုင်တစ်အိုင် ရှိပါသည်။ အိုင်၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ဝါးပင်များရှိ၍ မိုးတွင်းအခါများတွင် အိုင်၏ ဘေးမှ လမ်းသည် ရေများဖုံးလွှမ်းကာ ကြာအိုင်ထဲတွင် ကြာရွက်ကြာပန်း များ ပြည့်လျက် ရှိတတ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့်အတူ ကျောင်းတက် သော ဆရာမဒေါ်တင်တင်ဦးသည် မြစ်ကမ်းနားနှင့် နီးသော်လည်း ရေမကူးတတ်ပါ။ မိုးတွင်းကာလ ရေကြီး၍ ကျောင်းသို့ လှေဖြင့် သွားရသည့် အခါမျိုးတွင် ဘုရားစာအမျိုးမျိုးကို ရွတ်ဖတ်တတ်၏။ သို့သော် ကြာအိုင်ထဲ ဝင်၍ ကြာညိုပန်းများ ခူးလျှင် လှေမှောက် မည်ကို သူ မကြောက်တော့ပါ။ ပန်းလောဘကြီးကာ ဘယ်ညာ စောင်း၍ ပြောင်းခူး၏။ ကျွန်မမှာသာ လှေမှောက်မည်စိုး၍ သူစောင်းသည့်ဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာဘက်သို့ ကိုယ်ကိုစောင်းထား ရ၏။ တစ်ဖက်တည်းသို့ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ စောင်းမိလျှင် လှေထဲ ရေဝင်၍ လှေမှောက်တတ်၏။

ကျွန်မတို့ ကြာပန်းခူးသည့် အိုင်သည် မြို့ဘက်မှ လာလျှင် လမ်း၏ ညာဘက်တွင် ရှိသောကြောင့် ကျွန်မ လမ်းညာဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်မိ၏။ သို့သော် မြက်ရိုင်းပင်များ ပေါက်နေသော မြေပြင်သာတွေ့၍ လမ်း၏ ဘယ်ဘက်တွင်မူ ရေအနည်းငယ်နှင့် ကြာရွက်များရှိသော ကန်ငယ်လေးတစ်ခု တွေ့ရသောကြောင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းသူအား မေးကြည့်မိရာ -

“ဒါက လမ်းသစ်ဖောက်ထားတာ အန်တီ၊ အရင်ကန်ရဲ့ ညာဘက်ကနေ လမ်းသစ်ဖောက်လိုက်တော့ အရင်ကန်က လမ်းရဲ့ ဘယ်ဘက် ပြန်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“အလိုလေး ငါ့နှယ် အတွေးတိမ်လိုက်တာ၊ ဒီကန်ကို ဘယ်ညာ ဘယ်လိုပြောင်းပါလိမ့်လို့”

သက်မဲ့ဖြစ်သော ကန်သည်ပင်လျှင် လူတို့ စိမ့်ဖန်တီးမှု ဒဏ်နှင့် ပြောင်းလဲသွားတတ်၏။ ကျယ်ပြန့်သော ကန်အစား ကောလာသော ကန်၏ အတိမ်အနက်သည်ပင်လျှင် လောက နိယာမအရ ဖြစ်ပျက်နှင့် ဆင်ခြင်နိုင်ရာ၏။

ကျောင်းပိတ်၍ သော့ခတ်ထားသော ကျောင်းကို အဝေး မှပင် ကြည့်မြင်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်မ စာသင်ခဲ့ရစဉ်က ဘုန်းကြီးကျောင်း ဘေးရှိ အရပ်ကို ကျောင်းသတ်မှတ်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုမူ သွပ်မိုး တစ်ထပ်တိုက်ကလေးနှင့် သပ်ရပ်လှပစွာ တွေ့ရ၍ ကျေနပ်ပီတိ ဝေခဲ့၏။

ကျောင်းအလွမ်းဖြေပြီးသည့်နောက် ဦးစွာ နှုတ်ဆက် တွေ့ချင်ခဲ့သည့် အဖေအစ်မ ကျွန်မ၏ “ကြီးဒေါ်” သားအမိဆီသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့၏။ “ကြီးဒေါ်”သည် မိန်းမဝတ်အင်္ကျီနှင့် ဘော်လီ များ ချုပ်၏။ အသက်ရှစ်ဆယ်နား ရောက်နေသော်လည်း စက်ချုပ် နိုင်ဆဲ ဖြစ်သည်။

“ကြီးဒေါ် နေကောင်းလား”

“ဟဲ့. . . ဒါ ဘယ်သူတုံး”

“ကျေးဥလေ ကြီးဒေါ်ရဲ့ မမှတ်မိဘူးလား”

“ဪ. . . အေး. . . အေး နင့်အသံကြားမှ မှတ်မိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စက်ခုံပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ကျွန်မကို အနီးကပ် ပွတ်သပ်ကြည့်လျက် -

“ကြည့်စမ်းပါဦး ငါ့တူမကြီးရယ် နင်ရယ်လိုက်တော့မှ ငယ်ရုပ်က ပြန်ပေါ်လာတာကိုး”

ကြီးဒေါ်သည် အိမ်ထဲမှာသာ စက်ချုပ်ခဲ့ရ၍ နေရောင်မထိ သော အသားရောင်သည် ဝင်းဝင်းဝါဝါနှင့် စိုစိုပြည်ပြည်ရှိဆဲပင်။ ကျွန်မ ကြီးဒေါ်နှင့် နှုတ်ဆက်နေချိန် ကြီးဒေါ်၏ သားလူပျိုကြီး ကျောင်းဆရာ ရောက်လာ၏။ ရပ်ကွက်တွင်းမှ မရှိဆင်းရဲသော ကလေးငယ်များကို အိမ်တွင် အချိန်ပိုသင်ကာ စာပြ၏။ မည်သည့် သဒ္ဒါကြေးမျှ လက်မခံ၊ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်သုံးဆယ်ခန့်က တွေ့ရသည့် အင်္ကျီအဖြူသာ ဝတ်တတ်သော အစ်ကိုလေးသည် ယခုလည်း အင်္ကျီအဖြူနှင့်သာ။ သို့သော် အုန်းဆီရောင်ဖြင့် မည်းနက် တောက်ပြောင်ခဲ့သော ဆံပင်တို့မှာ ငွေရောင်ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက် တွေ့ရ၏။

“နင် ရောက်နေတာကို မနေ့ကတည်းက သိလို့ ဒီနေ့ ဝင်လာမလို့ လုပ်နေတာ။ နင် ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒီမှာ ထမင်းစား”

“မစားဘူး အစ်ကိုလေး။ ကြီးဒေါ်နဲ့ အစ်ကိုလေးကို ဦးဆုံး တွေ့ပြီး ကန်တော့ချင်လို့ လာတာ။ ဒီမျက်လုံးပေါ်က ဒဏ်ရာက ဘာဖြစ်တာတုံး”

“အဲဒါ ဒဏ်ရာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီမျက်လုံးရဲ့ မျက်ခွံက စာရေးစာဖတ်လုပ်ရင် တွဲ တွဲကျလာတာ။ မျက်လုံးပိတ်သွားတတ် လို့ တိပ်နဲ့ ဆွဲကပ်ထားတာ”

ဇရာက ရလာတဲ့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေကို သူနည်း သူဟန်နဲ့ တွန်းလှန်ထားတာလေ။ ကျွန်မတို့ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုမောင်နှမ အုပ်စုထဲတွင် အစ်ကိုလေးသည် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ အသက်အရွယ်အရလည်းကောင်း၊ ရိုးသားသော ဂုဏ်ကြောင့်လည်းကောင်း အစ်ကိုလေး၏ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုအတွက် အားလုံး လေးစားကြ၏။ ချစ်လည်း ချစ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်ကြရပါသည်။ အင်္ကျီအဖြူကိုသာ အမြဲဝတ်ဆင်သော အစ်ကိုလေးသည် သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အရောင်ထင်၊ အစွန်းအထင်း မရှိစေခဲ့။ ရောင့်ရဲနိုင်ခြင်းနှင့် ဘဝကို ရိုးသားစွာ တည်ဆောက်သူ၊ လောဘနည်းသူ၊ စဉ်းစားမြော်မြင်ဉာဏ်ကြီးသူ။ ဆယ်တန်းအဆင့်ဖြင့် အောင်လျှင် အထက်တန်းစာရေး ရနိုင်သည့်အချိန်တွင် သင်္ချာဘာသာနှင့် ဘွဲ့ရထားသော အစ်ကိုလေးသည် အမေအိုကို ငဲ့ကာ ရာထူးတိုးစာမေးပွဲများ မဖြေခဲ့။ သင်္ချာပြသမှု တော်သလို အင်္ဂလိပ်စာလည်း အသင်အပြကောင်းလှ၏။ ဘာသာတရားကို လေးစားကာ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမအတိုင်း ကျင့်ကြံနေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။

“အဆန်မရှိသော စပါးနှံတို့သည် ထောင်မတ်ကြ၍ အဆန်ပြည့်သော စပါးနှံတို့သည် ဦးညွတ်ကြကုန်၏”

ဦးညွတ်သော စပါးနှံကဲ့သို့ အဆန်ပြည့်သော အစ်ကိုလေးလည်း သိုသိပ်ကျစ်လျစ်စွာ နေထိုင်တတ်၍ ရိုးရှင်းသော လူနေမှုပုံစံဖြင့် ဘဝကို အဆုံးသတ်မည့်သူ။ ဤကဲ့သို့ အရောင်မပြောင်းသည့် အဖြူရောင် လူသူတော်ကောင်းများ ကျွန်မတို့ ဇာတိမြေတွင် များစွာ ရှိ၏။ ကျွန်မ၏ ဇာတိသည် ဤချစ်စဖွယ်ဝန်းကျင်နှင့် သာမောဖွယ် ကျယ်ပြန့်လှပ၏။

“နှင့် အမေ့ကို နှုတ်ဆက်နေသံကြားကတည်းက ငါ အသံမှတ်မိတယ်။ အခု ရယ်လိုက်တော့မှ ငယ်ရုပ်ကို ပိုမှတ်မိသွားတာ”

“ဟား... ငယ်ရုပ်က ရယ်မှ မှတ်မိတာလား”

အဖေ့ဘက်၊ အမေ့ဘက်၊ ခင်ပွန်းဘက်၊ ကျွန်မဘက်၊ သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများစွာ၊ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ ရင်းချာများစွာ၊ ၎င်းများစွာတို့နှင့် ရောက်သည့် ညနေမှစ၍ ယခုတစ်နေ့ကုန် နှုတ်ဆက်၊ ရယ်ပြုံး၊ ထိုင်လိုက်၊ လျှောက်လိုက်၊ ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်နှင့် ည ဆယ်နာရီထိုးကာနီးမှပင် တည်းခိုသည့် ညီမအိမ်ဆီ ပြန်ရောက်၏။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်မခြေပစ်၊ လက်ပစ်ဖြစ်ကာ စကားများစွာ ပြောခဲ့သောကြောင့် လည်ချောင်းသည် ရှုတတနှင့် အသံလည်း ဝင်ချင်ချင် ဖြစ်နေ၏။ အနောက်ရိုးမနှင့်နီးသော ကျွန်မတို့ မြို့လေးမှာ ညနေစောင်းလျှင် အေးစိမ့်သော ရာသီရှိ၏။ ညီမလုပ်သူမှ ရေခဲစားစပ်ပေး၍ ရေချိုးပြီးလျှင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အရိုးအကြောများ လျော့သွားသလို ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွား၏။ သို့သော် အားလုံးကောင်းပါ၏ဆိုသည့် အထဲမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝေဒနာကို သတိထားမိလိုက်၏။ မျက်နှာပြင်ထက်က ပါးရိုးနှင့် ပါးစပ်တစ်ဝိုက်မှာ ညောင်းသလိုလို နာသလိုလို တင်းတင်းတောင့်တောင့်နှင့်။

“ဘုရား... ဘုရား... လေဖြတ်ချင်လို့ ပါးရွဲ့တာများလား”

ပါးစပ်အား ဖွင့်ကြည့်၏။ ဖြူကြည့်၏။ ပိတ်ကြည့်၏။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခံစားမှုမျိုးလည်း မဟုတ်။

“ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

ကျွန်မ အနည်းငယ် ငြိမ်၍ ဝေဒနာကို ဆင်ခြင် သုံးသပ် ကြည့်မိလျှင် -

“ပြုံးလိုက်တော့မှ ငယ်ရုပ် ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ရယ်လိုက် တော့မှ ငယ်ရုပ်ပြန်ပေါ်လာတာဆိုသည့် စကားသံများ ကြားပြီး သည်မှ တွေ့သမျှ လူ့အပေါင်းအား ရယ်ပြ၊ ပြုံးပြ၊ နှုတ်ဆက်လာ လိုက်တာ တစ်နေ့လုံးလေ။ အတင်းရယ်ပြုံးထားရသည့် ပါးပြင်နှင့် ပါးစပ်က ညောင်းပြီပေါ့။ ငယ်ရုပ်ကို မှတ်မိဖို့ ပြုံးပြခဲ့၊ ရယ်ပြခဲ့သည့် “ဒဏ်”။ အဲဒီ “ဒဏ်”ကတော့ လောကဓံတရားထဲမှာ မပါခဲ့သော “ဒဏ်”ပေါ့နော်။

* * * * *

မျှဝေသူ

ငဝန်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းမှ “ရွှေသာ”ဆိုသော မြို့ငယ် လေးသည် ကျွန်မ၏ ဇာတိချက်ကြွေမွေးရပ်မြေ ဖြစ်ပါသည်။ အဖေ၊ အမေနှင့် အစ်ကိုသုံးယောက်ရှိသည့် မိသားစုလေးမှ ကျွန်မ သည် အငယ်ဆုံး သမီးထွေးဖြစ်၏။ ယောက်ျားလေးသုံးယောက် ဆက်တိုက်မွေးပြီး မိန်းကလေးလိုချင်လှသော ကျွန်မ၏ ဖခင်သည် အမေ့ချွေးခံ အိတ်ထဲသို့ ငါးကျပ်တန်ငွေစက္ကူတစ်ရွက် အမြဲထည့် ဆောင်စေခဲ့ပြီး . . .

“အဲဒီလို သမီးမျိုးလေး မွေးပေးပါလား ရှင်မရာ”ဟု တောင်းဆိုမှု ပြုခဲ့၏။

ငါးကျပ်တန်ငွေစက္ကူပေါ်တွင် ဆံရစ်ဝိုင်းဆံတောက်နှင့် ကြာခွက်ဆံထုံးထုံးကာ ဗိုင်းငင်နေသော မိန်းကလေးပုံ ဖြစ်ပါသည်။ ဆန္ဒပြင်းပြလွန်းလျှင် ဖြစ်ချင်သည်များ ဖြစ်လာတတ်ပါသည်။ အမေ၏ စတုတ္ထမြောက်ကိုယ်ဝန်သည် အဖေ လိုချင်ခဲ့သော မိန်းကလေးအဖြစ် ကျွန်မအား မွေးဖွားလာခဲ့ပါသည်။ လူ့လောက

ကို မရောက်လာခင်ကပင် ကြိုဆိုခြင်းခံခဲ့ရသည့် ကျွန်မ၏ ဇာတိစ ချိန်သည် မေတ္တာဓာတ်များစွာဖြင့် နွေးထွေးချိုမြိန်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဖခင်သည် ပါတီယူနစ်ရုံးမှ လယ်သမားစည်းရုံး ရေးမှူးဖြစ်ပါသည်။ တရားဝင်အလုပ်ရှိသော်လည်း ထိုခေတ်က လစာ ငွေကြေးမပေးပါ။ အဖေ့ဝင်ငွေမရှိသော်လည်း အဖေ့ရွာမှ ညီအစ်ကို မောင်နှမများနှင့် အမေ့မိဘများက ဝိုင်းဝန်းထောက်ပံ့ ခဲ့ကြ၍ ကျွန်မတို့ မိသားစု စားဝတ်နေရေး မပူဝင်ခဲ့ရပါ။ ကျွန်မ၏ ဖခင်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စာအလွန် ဖတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သောကြောင့် ဗဟုသုတများ သူဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ ပြည့်စုံ၍လည်းကောင်း၊ မေတ္တာဝါဒီသမား ကျွန်မ ဖခင်အား ကြည်ညိုလေးစား ချစ်ခင်ကြ ပါသည်။

ငါးကျပ်တန်ငွေစက္ကူထဲမှ ပုံပါအတိုင်း ဆံထုံးထုံးရန် အားသန်လျက်ရှိသော အဖေသည် ကျွန်မ သုံးနှစ်သမီးအရွယ်မှစ၍ ဆံပင်အား အရှည်ထားခဲ့ပြီး ခြောက်လက်မခန့်ရှည်သော ဝါးဘီး ဖြင့် ဖီးသင်ထုံးဖွဲ့ပေးတတ်၏။ ကျွန်မတို့မောင်နှမလေးယောက်၏ ခြေသည်းလက်သည်းများကိုလည်း အဖေ စိတ်ရှည်စွာ လှီးဖြတ် ညှပ်ပေးတတ်၏။ ရုံးအားရက် များတွင် လျော်စရာ အဝတ်အစား များယူကာ ငဝန်မြစ်သို့ ဆင်း၍ မိသားစု အဝတ်လျော်၊ ရေကူး ကြ၏။ အဖေသည် တစ်ပတ်လျှင် သုံးရက်ခန့် ကျေးရွာများသို့ သွားကာ စည်းရုံးရေးဆင်း ဟောပြောပို့ချချက်များ လုပ်ရ၏။ ဤကဲ့သို့သွားသည့်အခါ ရွာရှိ လူများဖတ်ရန် (နိုင်ငံခြားသံရုံးများမှ အခမဲ့ ဖြန့်ချိပို့ပေးသော ဂျီဒီအာ၊ လင်းရောင်ခြည်၊ ဆိုဗီယက်

ယူနီယံ၊ မော်စီတုံး၏ မော်စီတုံး၊ စာအုပ်စာစောင်များအပြင် ငွေတာရီ၊ မြဝတီ၊ လမ်းစဉ်သတင်း၊ ပါတီရေးရာ၊ နိုင်ငံတကာ ရေးရာ) စာအုပ်များစွာတို့ကို သယ်ဆောင်သွားလေ့ ရှိပါသည်။ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ရရှိလာမည့် အကျိုးကျေးဇူးများကို အဖေသည် အပင်ပမ်းခံကာ မျှဝေခဲ့ပါသည်။

ကလေးအရွယ် လူမမယ်ဘဝမှ ယနေ့အထိ ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း၊ အဘိုးအဘွား၊ အမိအဖ မောင်ဘွား များအလယ်တွင် ရင်ငွေ့ခိုလှုံမေတ္တာအစုံလိုက်ရနေသည့် ကျွန်မ ဘဝနှင့် ယှဉ်လျက် ကျွန်မ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ကလေးငယ်များ အကြောင်းကို သနားစရာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ယှဉ်တွဲ သုံးသပ်ဖော်ပြချင်မိပါသည်။ အမှန် မှာမူ ကျွန်မနေသော မြို့နှင့် ကျွန်မ စာသင်သွားရသည့် ရွာလေး သည် လေးမိုင်ကျော်မျှသာ ဝေးကွာပါ၏။ ထိုရွာရှိ ကလေး အများစုနှင့် ကျွန်မတို့ ကလေးအရွယ် ဘဝကွာခြားမှုတို့သည် လေးဆလည်း မဟုတ်၊ လေးဆယ်လည်း မဟုတ်၊ နှိုင်းယှဉ် ချက်မထုတ်သာအောင် အခြေအနေများစွာ ကွာခြားခဲ့ပါသည်။ ထိုကွာခြားချက်များအပေါ် နားလည်လက်ခံလာနိုင်သည့် အချိန်မှာ မကြာသေးပါ။ အမှန်ကို ဝန်ခံရပါလျှင် နားလည်လက်ခံလာနိုင် ခြင်းမှာလည်း မေတ္တာဝါဒီသမား ကျွန်မဖခင်၏ သွန်သင်ညွှန်ပြဆို ဆုံးမမှုများကြောင့်ဆိုလျှင် မှားအံ့မထင်ပါ။

ကျွန်မ ဒသမတန်းကို (ခ)အဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်သည့် နှစ်တွင် “ဆွဲခန့်”မူလတန်းပြဆရာမလုပ်ရန် လျှောက်လွှာတင်ခဲ့ပါ သည်။ ကျွန်မတို့မြို့နှင့် လေးမိုင်ကျော်ခန့်ဝေး၍ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး

စခန်းရှိသည့် ရွာငယ်သည် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ဝန်ထမ်းများနှင့် ရွာကြီးဖြစ်လာပြီး ကလေးများသည် အခြားရွာရှိ မူလတန်းကျောင်းသို့ တက်ရာမှ ကိုယ့်ရွာနှင့် ကိုယ်ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းရှိ ဇရပ်တွင် တွဲဘက်မူလတန်းကျောင်း ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။ အုပ်စုကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ကျွန်မ အဖေနှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ သွားရောက်သတင်းပို့စဉ်အခါက လုပ်သက်ရင့်၍ အေးဆေးသော သူ့ကျောင်းမှ ကျောင်းဆရာမအပျိုကြီး တစ်ယောက်အား ကျွန်မနှင့် အတူ ပူးတွဲသင်ကြားစေခဲ့ပါသည်။ ထိုဆရာမကြီးသည် ကျွန်မ ထက် အသက်အနည်းငယ်ကြီး၍ ကျွန်မနှင့် တစ်မြို့တည်းဖြစ်ပြီး၊ ကျောင်းပိတ်မှသာ မြို့သို့ ပြန်လျက် အုပ်စုကျောင်းရှိသော ရွာမှာ ပင် နေ၏။ ကျွန်မရောက်ရှိခဲ့ချိန်မှစ၍ ရွာတွင် မနေတော့ဘဲ ကျွန်မနှင့်အတူ နေ့သွားညပြန် ကျောင်းတက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ စာသင်ရသောကျောင်းတွင် ကျောင်းသားဦးရေသည် ရှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပါသည်။ စတုတ္ထတန်းနှင့် တတိယတန်း ပေါင်းလျှင် သုံးဆယ်နီးပါး၊ ဒုတိယတန်းတွင် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်၊ ပထမတန်းနှင့် သူငယ်တန်းပေါင်းလျှင် လေးဆယ်ခန့် ရှိပါသည်။ ကျောင်းလက်ခံမှု စာရင်းထက် ကျောင်းတက်သည့် ကလေးအရေ အတွက် ပိုများနေကြောင်း ကျောင်းကော်မတီဝင်များနှင့် ပြောမိ သည့်အခါ. . .

“ဒီရွာက ကလေးမိဘအများစုက တောတက်ပြီး အလုပ်လုပ် ကြရတာ များပါတယ် ဆရာမရယ် ကလေး. . . ကလေးချင်းထိန်း ကျောင်းနေရတာလေ၊ ကျောင်းတက်တဲ့ ကလေးက ကျောင်းတက် ရင်း ကလေးထိန်းရတော့ ကလေးဦးရေ ပိုများတာပါ။ ဒီလိုဘဲ အခြေအနေအရ လက်ခံပေးကြရတာပါ. . . ”

သူငယ်တန်းကလေးများသည် ချေး၊ သေး၊ လွတ်ကင်းသူများ ဖြစ်သော်လည်း အပိုရောက်ရှိလာသည့် ကလေးငယ်များမှာ ချေးသေးမလွတ်၍ ကျောင်းပေါ်တွင် အညစ်အကြေးကိစ္စများ မလွတ်မကင်း ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ ရွံ့ရှာတတ်သောစိတ် ကြောင့် ထိုမြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်ရသည့်အခါတိုင်း နေ့လယ်စာ ထမင်းမစားဖြစ်တော့ပါ။ သို့သော် ထိုမြင်ကွင်းမျိုးကို ခဏခဏ မြင်ရဖန်များလာသော် ကျွန်မအား ကြောက်ရွံ့အားနာသည့် မျက်လုံးလေးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း အညစ်အကြေးများ သုတ်သင် ရှင်းလင်းပေးသော ကလေးများအား ကြည့်၍ သနားခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရပါသည်။ ကလေးက ကလေးငယ်ကို ပြန်လည် ထိန်းကျောင်း နေရသည့် အဖြစ်များ၊ မိခင်နို့ရည်ကို ဝလင်အောင် မစို့ရဘဲ ကလေး ကလေးချင်း ခွံကျွေးသော ဟင်းမပါသည့် ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားနေသည့် ကလေးများ၊ ကြယ်သီးမရှိသည့် အင်္ကျီနှင့် အောက်ပိုင်းဗလာကျင်းနှင့် ကလေးများ ကျွန်မကျောင်းတွင် များပြားလှပါသည်။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ဝန်ထမ်းသားသမီးများနှင့် ရွာထဲမှ ငွေကြေးချောင်လည်သော မိသားစုများမှ ကလေးအချို့ သာ သန့်ရှင်း သပ်ရပ်ကြ၍ ကျန်သည့် အများစုမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါး ကြပါသည်။ ကျွန်မ ကျောင်းမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် အဖေအား ထိုအကြောင်းများ ပြောပြသည့်အခါ. . .

“အဲဒါ မေတ္တာငတ်နေတဲ့ ကလေးလေးတွေပေါ့ သမီးရဲ့။ သနားစရာ သိပ်ကောင်းတာ၊ အဲဒီကလေးမျိုးတွေကို ကျောင်း စည်းကမ်း၊ ဘာညာ သွားမလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ် လက်ဖက်မစား၊ ကွမ်းမစားလို့ သဘောထားလိုက်. . . ”

ကျောင်းကိုလာစဉ်က အကောင်း၊ စာသင်နေစဉ် တတီးဟီး နှင့် အဖျားတုန်တက်ကာ အရွယ်နှင့်မမျှ ငှက်ဖျားဒဏ်ကို ခံစားနေ ရသော ကလေးများအား ကျွန်မ ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ဖက်၍ အချမ်း ဓာတ်ဖြေစေခဲ့ ရသည့်အခါများတွင် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်လျက် ကလေးများ၏ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန်ကဲ့သို့ ကျွန်မရင်သည်လည်း တရှိန်ရှိန် တညည်းညည်းနှင့် ခံစားခဲ့ရ၏။

ကျွန်မတို့ကျောင်းသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲရှိ ဇရပ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားရှိပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ပရဝဏ်သည် ကျယ်ဝန်း ၍ ကျောင်းရှေ့တွင် ဝန်မြစ် ရှိ၏။ ကျောင်းရှေ့ရှိ စေတီသည် ဝန်မြစ် ရေတိုက်စားမှုကြောင့် မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ပြိုဆင်းကာ စောင်းကျလျက် ရှိပါသည်။ ကျောင်း၏ နောက်ကျောဘက်နှင့် ဘေးချင်းကပ်နေရာ များတွင် သစ်ကွင်းများရှိ၍ သစ်လုံးများ တောင်ပုံရာပုံ ရှိပါသည်။ ကျောင်းနှင့် အလှမ်းဝေးလှသော်လည်း သစ်ပုံများ မကြာခဏ ပြိုကျမှု ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ကလေး များ၏ အပေါ့၊ အလေးစွန့်ခြင်းကို နံနက်ပိုင်း ကျောင်းတက်ပြီး တစ်နာရီခွဲကြာလျှင် တစ်ကြိမ်၊ ညနေပိုင်းတွင် တစ်ကြိမ်၊ အတန်း ဖြုတ်၍ လွှတ်ပေးရ၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း လွှတ်ရ၍ မိန်းကလေး များအား ကျောင်းအိမ်သာတွင် သွားစေပြီး ကျွန်မ စောင့်ကြည့် ပေးရ၏။ ယောက်ျားလေးများကို ကျောင်းနောက်ဘက်ရှိ ဝါးတော ထဲသို့ လွှတ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆရာမကြီး စောင့်ကြည့်ရ၏။ ကျွန်မတို့ ဆရာမနှစ်ယောက်အတွက်မူ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ ဥပုသ် သည်များသုံးသော အိမ်သာကို အသုံးပြုရ၏။ ရောက်စက ဤကဲ့သို့ သီးသန့်လုပ်ပေးခိုင်းသည့် ကျောင်းကော်မတီဝင်များ၏ သဘော

ထားကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဘုန်းတော်ကြီး မိန့်တော်မူသော စကားများကို ကြားရမှ သဘောပေါက်ခဲ့ရပါသည်။

“ရွာထဲက ကလေးတစ်ယောက် သစ်ပုံပေါ်တက်ဆော့တာ၊ သစ်ပုံပြိုကျပြီး ပိမိသွားတယ် ဒကာမလေးရေ၊ အသားစတွေကို ဟိုတစ်စ သည်တစ်စစီ လိုက်ကောက်ပြီး ပုဆိုးနဲ့ စုထုတ်ထား ရတယ်”

သတ်မှတ်ချိန်တွင်း မဟုတ်ဘဲ စာသင်နေစဉ် အပေါ့သွားလို ပါက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပါ။ အလေးသွားလိုပါက လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်ပါဟု မည်မျှပင် သင်ကြားထားစေ ကာမူ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်လျက်

“ဆရာမ သေးပေါက်ချင်လို့”

လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်လျက် “ဆရာမ ချေးယိုချင်လို့”

“မင်းတို့ ပါးစပ်က ထုတ်မပြောနဲ့ လက်ညှိုးထောင်ရင် ဆရာမ သိတယ်”

ကျွန်မ နားထဲတွင် ကြားကာစ ရိုင်းပျသည် ထင်၍ ဒေါသ ထွက်ကာ အော်ငေါက်ခဲ့သော်လည်း နှုတ်ကျိုးနေသော ဤစကား လုံးများကို အမြဲ ကြားခဲ့ရပါသည်။ ကြားရဖန်များ၍ထင် ကျွန်မ နားတွင်လည်း ရိုင်းသည်ဟု မထင်တော့ပါ။

ပြည်သူ့နီတိစည်းကမ်းများနှင့်အညီ ကျွန်မဖခင်၏ အုပ်ချုပ် မှုအောက်တွင် လိမ္မာယဉ်ကျေးစွာ ကြီးပြင်းလာရသော ကျွန်မတို့ မောင်နှမလေးဦး၏ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံရေးနှင့် ကျောင်းမှ ကလေးများကို ကျွန်မ နှိုင်းယှဉ်လျက် တွေးမိ၏။ ဆိုကြပါစို့... အစ်ကိုအကြီးဆုံးကို အငယ်သုံးယောက်က “ကိုကြီး”ဟု ခေါ်ရပါ

သည်။ ကိုကြီးအောက်ကို၊ ကိုငယ်၊ ကိုငယ်ပြီးမှ ကိုလေး၊ ကျွန်မ ကိုတော့ ညီမလေး၊ အဖေနှင့် အမေကတော့ သားကြီး၊ သားငယ်၊ သားလေး၊ ကျွန်မကိုတော့ သမီးလေး သို့မဟုတ် လုံမလေးတဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အမေ့ဘက်မှ ဘွားအေကြီးက ထူးထူး ဆန်းဆန်း ခေါ်တတ်သေးသည်။ လုပ်ကလေးတဲ့။ လုံမလေးဆိုသည့် အခေါ်အဝေါ်က အိမ်မှာ ခေါ်သည့် ချစ်စနိုးအမည်နာမ မဟုတ် ပါ။ ကျောင်းနာမည်ပေါက်၊ သန်းခေါင်စာရင်းအထိ ရောက်သည့် အတည်၊ အမှန်နာမည် ဖြစ်ပါသည်။

“သမီးနာမည်က တောဆန်လိုက်တာ အဖေရာ”ဟု ပြောလျှင် အဖေသည် ကျွန်မ၏ နက်မှောင်ရှည်လျားလှသော ဆံပင်များကို ဖွဖွကိုင်ကာ...

“အော်... သမီးလေးကလည်း ဒီနာမည်နဲ့ ဒီဆံပင်နဲ့မှ လိုက်တာပေါ့...”တဲ့။

ကျွန်မတို့ မောင်နှမသုံးယောက်သည် ကိုကြီး၏ ဆုံးမ သွန်သင်မှုအောက်တွင် ရိုကျိုးစွာ နာခံရသည်။ အဖေသည် ကိုကြီး ကို အာဏာ ကုန်လွဲအပ်ထား၏။ ကိုကြီး ဆိုဆုံးမမှုမှားလျှင်ပင် အငယ်များရှေ့တွင် အပြစ်မပြော ကွယ်ရာသို့ ခေါ်ကာ ပြုပြင် လမ်းညွှန်ပေးတတ်၏။ ကျောင်းတွင် တွေ့ရသည့် ကလေးများနှင့် ကျွန်မမိသားစုများအား နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားမိပါသည်။

ဥပမာအနေနှင့် ပြောပြရပါလျှင် မမြဌေး၊ မောင်လှဌေး၊ မောင်လှအေးဆိုသော မောင်နှမသုံးယောက်တွင် သူငယ်တန်းမှ မောင်လှအေးသည် စတုတ္ထတန်းမှ သူ့အစ်မ မမြဌေးကို မြဌေးဟု လည်းကောင်း၊ သူ့အစ်ကို မောင်လှဌေးအား လှဌေးဟုခေါ်၍ မင်း၊

နှင့် ငါ ပြော၏။ အကြီးဆုံးမှ အငယ်ဆုံးအထိ နာမည်ရှေ့မှ တော်စပ် မှုအရ အစ်ကို၊ အစ်မတတ်မခေါ်၊ မောင်၊ မ တတ်မခေါ် သူတို့၏ ရင့်သီးသော အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ကျွန်မနားထဲတွင် ရိုင်းပျသည်ဟု ထင်မိ၏။ သင်ကြားပေးသော်လည်း အခေါ်အဝေါ် မပြောင်း၊ ကြားရဖန်များ၍ထင့် နားကျင့်ရကာ နားဝင်ချောခဲ့ ပါသည်။ ကလေးအချင်းချင်း မည်မျှပင် ရိုင်းပျစေကာမူ ကျွန်မနှင့် ဆက်ဆံ သည့်အခါ မျက်လွှာမှ လှန်မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့ကာ စကားကို တိုးတိတ်စွာ ဆိုတတ်၏။ သူငယ်တန်းမှ မောင်လှအေးသည် ကျွန်မပန်ရန် တောစံပယ်ပန်းနှင့် ရင်ကပ်ပန်း လေးများကို ယူလာပြီးလျှင် ကျွန်မ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထား တတ် ၏။ ကျွန်မ စားပွဲတွင် ရှိနေသော်လည်း ကျွန်မလက်ထဲသို့ တိုက်ရိုက် မပေး၊ ကျွန်မကိုလည်း မကြည့်မသိသလိုနှင့် ပန်းများချကာ ပြေးထွက်သွားတတ်၏။

ကျောင်းဖွင့်ပြီး နှစ်လခန့်အကြာ ဇူလိုင်လကုန်ခါနီးမှစ၍ မိုးသည် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းလာသောကြောင့် ကျွန်မတို့ ကျောင်းတက်ရသော လမ်းခရီးသည် ကုန်းမမယ်၊ ရေမမယ် ဖြစ်လာပြီး ရွံ့ငွက်များကြောင့် ဖိနပ်မစီးနိုင်ဘဲ ခြေဗလာနှင့် ကျောင်းတက်ခဲ့ရ၏။ ခြေထောက်တွင် ကပ်ပေနေသော ရွံ့နှင့် သဲနုန်းများကို ကျောင်းရှေ့ရှိ မြစ်ကမ်းစပ်တွင် ဆေးကြော သန့်စင် ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ဖိနပ်မစီးရသည့်အတွက် ခြေထောက် တွင် သဲမှုန့်၊ သဲပွင့်များ ထပ်မံပေကျခဲ့ပါသည်။ နိစ္စဓူဝဖြစ်နေ သောကြောင့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သဲစဲများ ပေါက်ကာ၊ ခြေချောင်းကြားနှင့် ခြေလည်ပင်းများတွင် အပေါ်ယံအရေပြား

များ ကွာ၍ အတွင်းအသားနီနီများ ထိမြင်ရကာ အခံရခက်လှ ပါသည်။ ယားလည်းယား နာလည်း နာသောကြောင့် ကောင်းစွာ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ ကျွန်မ ကျောင်းပျက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအိမ်၌ ရှိနေစဉ် အဖေအား အလုပ်ပြောင်းလျှောက်ရန် ပြောမိလျှင် အဖေသည် -

“ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ သမီးရယ်... ဝဲပေါက် တာက ခဏပါ။ မကြာခင် ကောင်းသွားမှာ” နှစ်ရက် ကျောင်းပျက် ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့ မနက်ခင်းတွင် စတုတ္ထတန်းမှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ကျွန်မအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ဆရာမကို ဆေးလာပို့တာပါ... ”ဟု ပြောကာ ပုလင်း တစ်လုံး ပေး၏။

“ဘာဆေးတွေလဲ”ဟု မေးလျှင်

“ဆရာမ ခြေထောက်သဲဝဲပေါက်လို့ လမ်းမလျှောက်နိုင် တာဆို ဆရာမကြီးပြောလို့ အခု ဒီဆေးလူးလိုက် ဆရာမ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”တဲ့။

“ဘာတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဆေးလဲ”

“အုန်းဆီနဲ့ နန္ဒင်း ရောထားတာ ဆရာမရဲ့ ကျွန်တော် တို့လည်း လူးရတာပဲ”

သူတို့ခြေထောက်ကလေးတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝါထိန် လို့...။ ကျွန်မ ဆေးပုလင်းကို ဖွင့်ကာ ချက်ချင်းလူး၏။ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ယားကျိကျိဝေဒနာတော့ လျှော့ပါးသွား၏။ ကလေး များ ပြန်မည်ဟု နှုတ်ဆက်လျှင် “ဆရာမပါ လိုက်မယ်လေ”ဆို၍ ကျောင်းပြန်တက်ခဲ့၏။ သဲဝဲဝေဒနာသည်လည်း ဆေးလူးလိုက်၊ ပျောက်လိုက်၊ ပြန်ဖြစ်လိုက်နှင့် သံသရာလည်လျက် ရှိပါသည်။

ကုန်းမမယ်၊ ရေမမယ် အခြေအနေမှသည် ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်းဖောင် ဖြစ်လာချိန်တွင် ဆရာမကြီးသည် ကျွန်မအား ရွာမှာ နေ၍ ကျောင်းတက်ရန် ပြော၏။ ကျွန်မသည် ရွာတွင် ညဉ့်အိပ် ညဉ့်နေ မနေလိုကြောင်းပြောပြီး ဆရာမကြီးကိုလည်း မနေရန် တောင်းပန်ခဲ့၏။ ဆရာမကြီးနှင့် ကျွန်မ ကျောင်းတက် ရန်အတွက် အဖေအား အပူတပြင်း လှေရှာခိုင်းရ၏။ သစ်ထွင်း လှေကြီးတစ်စင်း ရလာချိန်တွင် ဆရာမကြီးမှ ထပ်မံအကြောင်း ပြုပြန်ပါသည်။

“ကျွန်မ ရေမကူးတတ်ဘူး ဆရာမရဲ့”

“ကျွန်မ ကူးတတ်ပါတယ် ဆရာမကြီးရယ်၊ ဘာမှ မကြောက် ပါနဲ့”

အစ်ကိုသုံးဦးလုပ်သမျှ နောက်က လိုက်လုပ်တတ်သော ကျွန်မသည် ရေကူးကျွမ်းကျင်ရုံမက လှေလည်း လှော်တတ်ပါသည်။ အဖေ ရှာပေးသော သစ်ထွင်းလှေမှာ ကြီး၍ လှော်သလောက် ခရီးမပေါက်ပါ။

မြို့ပြင်ကွင်းစပ်မှ လှေထွက်ပြီး လမ်းခုလတ်တွင် ရိုးချောင်း ထဲမှ မြစ်ပြင်သို့ ထွက်ကာ ကျွန်မတို့ ကျောင်းဆီသို့ ရောက်၏။ ရိုးချောင်းနှင့် မြစ်ပြင်ဆုံရာ ရေလက်ကြားသည် ဝဲကတော့ထိုးကာ လှေများအတွက် အန္တရာယ်များလှ၏။ ကျွန်မတို့ ဆရာမနှစ်ယောက် သည် ဆိုးဝါးသော ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ထွက်ရပါသည်။ အသွား တွင် ရေစုန်ဖြစ်၍ အပန်းမကြီးလှသော်လည်း အပြန်တွင် ရေဆန် ဖြစ်သောကြောင့် လှေကို လည်မထွက်နိုင်ရန် အားစိုက်လှော်ရ၏။ ရိုးချောင်းထဲ ရောက်မှသာ တက်မချနိုင်တော့၏။ စတုတ္ထတန်းမှ

ကျောင်းသားများက ကုန်းကမူပေါ်မှ လှေဦးကြီးကို ဆွဲ၍ ရိုးချောင်းထဲသို့ ဝင်ရန်ပြောသောကြောင့် ကျွန်မ လုပ်ကြည့်ခဲ့၏။ ပညာတတ်တာ၊ မတတ်တာနှင့်မဆိုင် အတွေ့အကြုံမှရသည့် ပညာရပ်များကို ကလေးများဆီမှ သင်ယူရ၏။ လှေနှင့် သွားလာ အဆင်ပြေနေချိန် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသောတစ်နေ့တွင် ခြေချော်ကာ လှေကြီးကိုင်လျက် မြစ်ထဲသို့ ကျခဲ့ပါတော့သည်။ “ကယ်ပါ၊ ယူပါ” နှင့် အော်ဟစ်နေသော ဆရာမကြီး၏ အသံကြောင့် အနီးနားတွင် ငါးဖမ်းနေသော လှေများ ရောက်ရှိလာ၍ ကျွန်မ အသက်ဘေးမှ လွတ်ကင်းခဲ့ရ၏။ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေသော ဆရာမကြီးအား -

“ငါမသေဘူး... ရေကူးတတ်တယ်”ဟု အရွှန်းဖောက်ကာ နောက်ပြောင်ခဲ့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် လန့်ဖျား ဖျားကာ ကျွန်မ ကျောင်းမတက်နိုင်ပါ။ ဤဖြစ်ရပ်များကို အဖေနှင့် အစ်ကိုများအား ပြောပြလျှင် ရွာတွင် နေရန် အတင်းတိုက်တွန်းမည်စိုးသောကြောင့် ရေငုံ နှုတ်ပိတ်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။ ဤအသက်ဘေးနှင့် ယှဉ်သောဖြစ်စဉ်ကို အကြောင်းပြု၍ အခွင့်ကောင်းယူကာ အလုပ်မှ ထွက်ရန် စဉ်းစားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျောင်းကော်မတီအချို့နှင့် စတုတ္ထတန်းမှ ကျောင်းသားကြီးများက အပြန်တွင် လှေကို ရိုးချောင်းထဲအထိ တာဝန်ယူပို့ပေးပါမည်ဟု ပြောလာသောကြောင့် ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ရေများ ပြန်ကျသွားပြီး ကုန်းမမည် ရေမမည်အခြေအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ ပျောက်နေသော သဲဝဲများလည်း ပြန်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ စာသင်နှစ်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံလွန်မြောက်ခဲ့၍

ကျွန်မ စိတ်များ သက်သာရာရခဲ့ပါသည်။ မကြာမီ စာမေးပွဲကြီးပြီးတော့မည်။ ဤလမ်း၊ ဤခရီးကို ဒီနှစ်တစ်နှစ်သာ သည်းခံရပါမည်။ နောင်နှစ် ဆက်မသင်နိုင်ကြောင်း စိတ်အတွေး၌ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး မည်သူမျှ အသိ မပေးပါ။

စတုတ္ထတန်းစာမေးပွဲသည် အစိုးရစစ်ဖြစ်သောကြောင့် အုပ်စုကျောင်းများသို့ သွားကာ စာမေးပွဲဖြေကြရပါသည်။ တတိယတန်းနှင့် သူငယ်တန်းအထိ ကိုယ့်ကျောင်းနှင့် ကိုယ် စာမေးပွဲဖြေကြရပြီး ကျောင်းပိတ်သွားမှ လေးတန်းကလေးများ စာဖြေကြရပါသည်။ ကိုယ့်ကျောင်းမှ ကလေးများကို နေ့ရောညပါ စာသင်နေရသောကြောင့် ဆရာမကြီးနှင့် ကျွန်မရွာတွင် ညအိပ်ကြရပါသည်။ ရွာတွင် ဆယ်ရက်ခန့်နေကာ စတုတ္ထတန်းစာမေးပွဲကြီးပြီး၍ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်မ ရုတ်တရက် အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်ကာ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။

ငှက်ဖျားတဲ့။ ဆေးရုံတွင် နှစ်လနီးပါး ဆေးကုခံခဲ့ရပြီးနောက် ဒူးအောက်အထိရောက်သော ဆံပင်များ အထွေးလိုက်ကျွတ်ကာ ဦးရေပြားကို မြင်ရသည်အထိ ပါးသွားခဲ့ပါသည်။ အဖေသည် ကျွန်မ၏ ဆံပင်ထွေးများကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန် ရှိ၏။ အဖေ ခရီးထွက်သွားသော နေ့တစ်နေ့တွင် အမေသည် ကျွန်မဆံပင်များကို ခေါင်းတုံးတုံးကာရိတ်ချလိုက်ပါသည်။

“ပြန်ပေါက်လာတဲ့ ဆံပင်တွေက ပိုသန်လာမှာ သမီးရဲ့”ဟု အားပေးခဲ့၏။

နာလန်ထစဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ခေါင်းတုံး တုံးထား၍ လည်းကောင်း ကျွန်မ အပြင်သို့မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲမှာသာ နေခဲ့၏။

နေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များစွာသည်လည်း ဆေးရုံပေါ်မှာပင် အချိန်များ ကုန်လွန်ခဲ့၏။ တတိယတန်းမှ သူငယ်တန်းအထိ အောင်စာရင်းများကို အုပ်စုကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ဆရာမကြီးတို့မှ ထုတ်ပြန်ပေးခဲ့၏။ မကြာခင်ပင် စတုတ္ထတန်း အောင်စာရင်းများ ထွက်လာ၏။ ငှက်ဖျားဖြစ်၍ ကျောင်းများ ရက်ပျက်လွန်းသော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မှ လွဲပြီး အားလုံးအောင်ကြ၍ ကျွန်မ ဝမ်းသာကျေနပ်မိ၏။ ပင်ပန်းရကျိုး နပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့မှသာလျှင် အခြားအလုပ်သို့ လိပ်ပြာသန့်စွာ ပြောင်းနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုနှစ် မိုးဦးကျစောစွာ မေလ ဒုတိယပတ်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း၍ နွေအပူများ မြေသိပ်ကာ အေးငြိမ်းသွား၏။ မိုးရွာပြီး လေးငါးရက်ခန့်အကြာတွင် စတုတ္ထတန်းနှင့် တတိယတန်း မှ ကလေး များ ရောက်ရှိလာကြ၏။

“ဆရာမ. . . ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းရှေ့က ချောက်စောင်းထဲမှာလေ မှိုကျင်းတွေ့လို့ နှုတ်ပြီး ဆရာမကို လာပေးတာပါ. . .”

ဆန်ကောနှင့် ထည့်လာသည့် မှိုများအပြည့်အမောက်၊ အဖေသည် မှိုများကို ကြည့်လျက် ဝမ်းသာနေ၏။ အဖေ မှိုကြိုက်မှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ မှိုရသည့်မျက်နှာမှာ ကျောင်းသားများအပြင် အဖေလည်း ပါ၏။

“ဆရာမ. . . ဒါက ဆရာမဖို့ လက်ဆောင် နွယ်ရှင်လေး ဆရာမရဲ့၊ မိုးတွေ တအားရွာရင် တောင်ပေါ်က စီးလာတဲ့ ရေစီးကြောင်းတွေမှာ ပါလာတာလေ၊ လည်ပင်းကြီးရောဂါဖြစ်ရင် အဲ့ဒီ နွယ်ရှင်နဲ့ ပတ်ပေးရင် ပျောက်တယ်”

ကျွန်မအား မတွေ့မမြင်ရသော်လည်း သတိတရရှိနေတတ်သော အမှတ်ရစရာလေးများ ဖန်တီးတတ်ကြသော သူတို့၏ ကျွန်မအပေါ် ထားသည့် သံယောဇဉ်တို့ကို တစ်စတစ်စ သတိထား မိလာခဲ့ပါသည်။

“အဖေ. . . သမီး ကျောင်းဆရာမပဲ ပြန်လုပ်မယ်၊ ကလေးတွေကို သနားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းတုံးနဲ့ ကျောင်းတက်ရာမှာ ကိုတော့ ရှက်တယ်”

“မိန်းမတို့ဘုန်း ဆံထုံးဆိုပေမယ့်. . . ဆရာသမားဆိုတဲ့ ဘုန်းက ပိုကြီးမြတ်တာပါ သမီးရယ်”

သူတို့လေးများ၏ ဇာတိစံချိန်သည် ကျွန်မကဲ့သို့ နွေးထွေးချိုမြိန်ခဲ့မှာ မဟုတ်မှန်းသိ၏။ သို့သော် ဘဝစံချိန် (ယခု ပထမအရွယ်) တွင် လှပချိုမြိန်သော ခံစားချက်များ ခံစားတတ်အောင် ကျွန်မ ကူညီပါမည်။

မေတ္တာတရား၏ ချိုမြိန်မှုများ၊ မိသားစုတွင်း ရှိသင့်သည့် ချစ်ခြင်းတရားများ လောကနိယာမတရားများကို ဤကလေးများအား သိစေချင်လှပါသည်။ ကျွန်မရရှိထားသော မိသားစု၏ ချစ်ခြင်း၊ မေတ္တာတရားများကို မျှဝေပေးပါမည်။ မေတ္တာသည် မျှဝေယူနိုင်ပါသည်။ ကလေးများ ခံယူတတ်စေရန်လည်း သင်ကြားပေးပါမည်။ မေတ္တာတရားကို မျှဝေသူအဖြစ် ဤကျောင်း၌ ရာသက်ပန်တာဝန်ထမ်းဆောင်တော့မည် ဖြစ်ပါသတည်း။

* * * * *

ဇနီးမောင်ကျန်

ကျွန်မတွင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ချစ်ခင်ရသော သူငယ်ချင်းများ ရှိပါသည်။ အပျိုကြီးလေးယောက်၊ ကျွန်မနှင့် ဘဝတူ မုဆိုးမ တစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျား နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွား၍ တစ်ခုလပ် ဘဝနှင့် ကျန်ခဲ့သူတစ်ယောက် စုစုပေါင်းခြောက်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ညီအစ်မမျှ မကသော သံယောဇဉ်နှင့် ကျောင်းနေစဉ်အရွယ်မှ ယခု အသက်ငါးဆယ်ကျော်သည့်တိုင် တပူးတွဲတွဲ မခွဲခဲ့ကြပါ။

တစ်ယောက်အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် တစ်ယောက်က ရိုင်းပင်း ကူညီဆွေးနွေးနိုင်ရန် ကျွန်မတို့ မြို့၏ တစ်ခုတည်းသော လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးတွင် ဆုံဆည်းတတ်ကြပါသည်။ ဤဆိုင်လေးမှာပင် အကြံ ဉာဏ်များ၊ အားပေးမှုများ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် ဝိုင်းဝန်းကူညီ စောင့်ရှောက်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု၏ အတွဲညီမှု၊ အသက်ကြီးသည်အထိ အခင်အမင်မပျက်ရှိမှုများအပေါ် ဤမြို့ငယ် လေးမှ လူအတော်များများက ချီးကျူး၍ အံ့ဩကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ အထဲတွင် ရှေးဦးစွာ မုဆိုးမဖြစ်သွားရှာသူ စိန်စိန်သည် မည်သည့်

ကိစ္စကိုမဆို ဦးဆောင်လုပ်တတ်၍ ဦးဆောင်ဖြေရှင်းပေး တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမသားတို့၏ နူးညံ့သောစိတ်ဓာတ်နှင့် ယောက်ျား ကောင်းတို့၏အတွက် အစားမထားတတ်သော စိတ်ဓာတ်များ ပေါင်းစည်းကာ သူငယ်ချင်းအားလုံးအတွက်နှင့် မိသားစုအတွက် ပေးဆပ်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

မြို့မဈေးထဲတွင် ကုန်စိမ်းဒိုင်ဖွင့်ကာ စီးပွားရှာသူ စိန်စိန်တို့ ဇနီးမောင်နှံတွင် စိန်စိန်ခင်ပွန်းသည် နံနက်နှစ်နာရီအချိန် အိပ်ရာ မှ ထကာ ဘူတာရုံသို့ သွား၍ ကုန်စိမ်းများ ယူပြီး ဈေးထဲတွင် စိန်စိန်က လက်လီ လက်ကား ရောင်းချရပါသည်။ စိတ်စေတနာ ကောင်းသူများ ဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ်အားလည်း ကောင်းလှပါ သည်။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရေးတောင့်တင်းခိုင်မာလာစဉ်မှာပင် စိန်စိန်အမျိုးသားသည် ရုတ်တရက် သွေးပေါင်ချိန်မြင့်တက်ကာ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ စိန်စိန်ခမျာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းရင်း သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသည်ကို ဖြေသိမ့်စကားမပြော တတ်ကြဘဲ စိန်စိန်နှင့် အတူ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုရောယောင်၍ ငိုကြွေးကြပါ သည်။ စိန်စိန်၏ သားနှင့်သမီးသည်လည်း မိခင်မျက်နှာအား တမော့မော့ ကြည့်ကာ ငိုကြွေးကြပါသည်။ ငိုသံများ ဆူညံနေစဉ် စိန်စိန်သည် မျက်ရည်များ သုတ်လျက် အငိုတိတ်ကာ -

“ငါ မငိုတော့ဘူး၊ နင်တို့လည်း မငိုတော့နဲ့၊ တိတ်တော့” ဟု ဆိုလျက် မျက်ရည်တိတ်ခဲ့သည်မှာ ယခုအထိပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရက်လည်ပြီး၍ သူငယ်ချင်းအားလုံးစုကာ စိန်စိန်၏ ဘဝ ရှေ့ရေးကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပါသည်။ ကုန်စိမ်းဒိုင်ဆက်လက်ဖွင့်

ရန်နှင့် ကုန်စိမ်းသယ်ယူရန် မနက်နှစ်နာရီအချိန်သွားရမည့် ကိစ္စကို စဉ်းစားကြပါသည်။ ကြမ်းပြင်တစ်နေရာသို့ စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေဟန်တူသော စိန်စိန်သည် ကျွန်မတို့အားလုံး ဘက်သို့ လှည့်ကာ “မနက် ဘူတာကို ကုန်စိမ်းတွေ ငါ သွားယူမယ်”

“နင် သွားယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ စိန်စိန်ရယ်၊ နင်က မိန်းကလေး၊ မနက်အစောကြီး ဘယ်အဖော်နဲ့ သွားမလဲ”

“ရပါတယ်၊ သားနဲ့ သမီးခေါ်သွားမယ်၊ လေးနာရီမှ သွားမယ်၊ ဖောက်သည်တွေကို စောင့်ပေးဖို့ တောင်းပန်မယ်၊ ကလေးတွေနဲ့ အတူတူရှိနေရင် ငါ ဘာမှ မကြောက်ဘူး” ဆိုသော စိန်စိန်သည် ဆိုက်ကားထက်တွင် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကုန်စိမ်း ခြင်းတောင်းများ တင်ကာ မနက်လေးနာရီတွင် ထ၍ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းစခဲ့ပါ၏။ ခင်ပွန်းသည်ရှိစဉ်က ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ရုပ်အင်္ကျီ ဖားဖားများကို ဝတ်ဆင်၍ ဦးထုပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသော စိန်စိန်၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ယောက်ျားတစ်ဦးကဲ့သို့ မြင်ရ၏။ အနီးကပ်ကြည့်လျှင်လည်း သနပ်ခါးမရှိသော မျက်နှာပြောင်နှင့် ဆံပင်တို့ ညှပ်ထား၍ ကွမ်းချိုးများနှင့် မည်းညစ်နေသော သွားများကြောင့် ရင့်ထော် ကြမ်းရှုနေသော စိန်စိန်၏ ရုပ်ရည်သည် လှတာမြင်လျှင် ပစ်မှား ချင်တတ်ကြသည့် အချို့သော ယောက်ျားသားများ၏ အန္တရာယ်မှ အနည်းငယ်လွတ်ကင်းခဲ့၏။

စိန်စိန်အမျိုးသားကွယ်လွန်ပြီး ရှစ်လမျှအကြာတွင် လေဖြတ် ထားသော ဝေဒနာကို သုံးနှစ်ကျော်မျှ ခံစားပြီး ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း သည်လည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ စိန်စိန်သည် သူ့သားနှင့် သမီးအား ခေါ်ကာ ကျွန်မနားတွင် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ပါသည်။

“သူက ရှေ့ကသွားရင် တို့က နောက်က သွားရမယ်။ ငိုတဲ့သူမှာ ပင်ပန်းသလို ငိုသံကြားတဲ့သူလည်း သွားလမ်းမဖြောင့် ဖြစ်တတ်တယ်။ ကလေးအတွက်ပဲ စဉ်းစား”ဟုပြောကာ ကျွန်မ အား ရင်တွင် ပွေ့ဖက်၍ ဖြေသိမ့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဖခင်မဲ့သွားသော ကျွန်မ၏ သားသည် လည်းကောင်း၊ စိန်စိန်၏ သားနှင့် သမီးသည်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုလပ် သူငယ်ချင်းမှ မွေးထားသော ကလေးလေးဦးသည်လည်းကောင်း၊ အပျိုကြီးသူငယ်ချင်းများနှင့် နွေးထွေးလုံခြုံသော မိခင်ကောင်း များ၏ ရင်ခွင်တွင် လိမ္မာသော၊ စာတော်သော၊ ထူးချွန်ထက်မြက် သော ကလေးများအဖြစ် ရှင်သန်ကြီးပြင်းလာခဲ့ပါသည်။ လိမ္မာ၍ ထူးချွန်ထက်မြက်သော သတင်းများကြောင့် စိန်စိန်၏ သားကြီး သည် နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှ B.E ဘွဲ့ရရှိပြီးလျှင် သမီးရှင်များ မျက်စိကျ၍ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသူ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မိန်းကလေးဘက်မှ အကုန်အကျခံကာ ထိမ်းမြားလက်ထက်ပွဲ ပြုလုပ်ရန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မအား တိုင်ပင်ရန် လူကြုံ အမှာရှိလာ၍ စိန်စိန်ရှိရာ ဈေးထဲသို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိ သွားချိန်တွင် စိန်စိန်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ဂေါ်ဖီနှင့် ပန်းဂေါ်ဖီ ထုပ်များ အရောင်းအဝယ်ပြုနေသည်ကို ကျွန်မ နားထောင်နေမိသည်။ လက်ကောက်အကွင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ဝတ်ထားသော ထိုအမျိုးသမီး သည် ငွေငါးဆယ် တစ်ရာကို ဆစ်ကာ နံနံပင်နှင့် ကြက်သွန်မြိတ် များကို အလကားတောင်းယူသွား၏။ ထိုအမျိုးသမီးထွက်သွားမှ စိန်စိန်သည် ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကာ စကားပြော၏။

“အလုပ်ကို အမြန်လက်စသတ်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ ကြိမ်နီကုန်း တည်းသီးနဲ့ လာတိုးနေတယ်” စိန်စိန်စကားကို နားမရှင်း၍ ‘ဘာပြောတာလဲ၊ ကြိမ်နီကုန်း တည်းသီးဆိုတာ ဘာလဲ’ဟု ထပ်မေးလျှင် ‘အဲဒီအမျိုးသမီးကို တို့ဈေးသည်တွေက နာမည်ပေး ထားတာလေ ကြိမ်နီကုန်းတည်းသီးက သိပ်စီးတာ’

ကျွန်မမှာ သဘောကျစွာ ရယ်မောမိပါသည်။ ဈေးသည်များ အပေါ်စီးစီးပိုးပိုးဆက်ဆံသူများကို ကြိမ်နီကုန်း တည်းသီးလို စီးသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်စူးရှမှုကိုလည်း အံ့ဩခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မနှင့် စိန်စိန်ရယ်မောရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဈေး၏ မျက်နှာစာဘက်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော လက်ဖက် ရည်ဆိုင်သည် ကျယ်ပြန့်စည်ကားလှပါသည်။ ဆိုင်၏ ဘေးခန်း တွင်လည်း ဂိမ်းဆိုင်လေးတစ်ခု ဖွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆိုင်ရှင် ကိုမောင်မောင်သည် သောက်နေကျ စိန်စိန်အတွက် မေးစရာမလိုသော်လည်း ကျွန်မအတွက် ‘ဘာသောက်မလဲ’ဟု မေး၍ ကျွန်မက ‘ချိုဆိမ့်’ဟု မှာနေစဉ်မှာပင် ဆိုင်ရှင်နှင့် ကျွန်မတို့ ကြားသို့ ကိုမောင်မောင် သားငယ်ရောက်လာပြီး ဖခင်ထံ ပိုက်ဆံ တောင်းနေသံ ကြားရပါသည်။ ကိုမောင်မောင်သည် ကောင်တာ အံ့ဆွဲထဲမှ ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး သားဖြစ်သူအား ‘ဂိမ်းဆော့ဖို့ ပိုက်ဆံလိုချင်ရင် မျက်နှာက တစ်မျိုး၊ အိမ်မှာ စာကျက် ခိုင်းရင်တော့ မုဆိုးမမျက်နှာနဲ့’ ထိုစကားသံကို ကြားလိုက်ရသော ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။

“ကိုမောင်မောင် ကိုယ့်သားကိုယ်ဆုံးမတာ မုဆိုးမမျက်နှာက ဘာလို့ ပါလာတာလဲ” ဟု စိန်စိန်စကားအဆုံးတွင် ကိုမောင်မောင် သည် အားနာသော မျက်နှာထားနှင့်

“ကန်တော့ မမစိန်ရယ် ကန်တော့၊ ကျွန်တော်အစ်မတို့ နှစ်ယောက်ရှိနေတာ မေ့သွားလို့ပါ” ဟု ပျာပျာသလဲ တောင်းပန် ရှာ၏။ ဆိုင်ရှင် ကိုမောင်မောင်၏ တောင်းပန်မှုကြောင့် ငြိမ်သက် သွားသော စိန်စိန်သည် ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ရေခွေးကြမ်း များကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်သောက်နေ၏။ ကျွန်မသည်လည်း စိန်စိန်နည်းတူ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် စဉ်းစားရင်း ငြိမ်သက် နေမိပါသည်။

မုဆိုးမများ၏ မျက်နှာကို သာယာမှုကင်းမဲ့ ဇုန်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားရှိချက်များကို စဉ်းစားတွေးတောမရခဲ့ပါ။ မုဆိုး ဆိုသည်မှာ သားကောင်ကို ဖမ်းယူသတ်ဖြတ်သူဟု အဓိပ္ပာယ်ရပြီး မိန်းမဆိုးပါး၍ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူ ယောက်ျားကို ‘မုဆိုးဖို’၊ ယောက်ျားဆိုးပါး၍ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူ မိန်းမကို ‘မုဆိုးမ’ဟု သညာသတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း စဉ်းစားမရခဲ့ပါ။ အားကိုးရာ ခင်ပွန်းမရှိ၍ ကျွန်မတို့ နှလုံးသားများ မသာယာခဲ့ရသော်လည်း မိမိ၏ ရင်သွေးများကြောင့် ကျွန်မတို့၏ နှလုံးတစ်ဖက်ခန်းသည် ထူးဆန်းစွာပင် လှပချိုမြိန်၍ နှစ်လိုဖွယ်အတိဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်မ တို့မှတစ်ပါး အခြားသူများ ခံစားသိနိုင်မည် မထင်ပါ။

စိန်စိန်သည် အချိန်အတော်ကြာ နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ စကားစ ပြောပါသည်။

“ငါ့သားကြီးရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို မိန်းကလေးရှင်တွေဘက်က အမြန်ဆုံး လုပ်ချင်ကြတယ်။ ဒီအပတ် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ တို့မြို့မှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပြီး ရန်ကုန်မှာ ဧည့်ခံပွဲ လုပ်မယ်။ အဲဒါ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို နင် ပြောပြပေး၊ ရက်နီးမှ တို့ ထပ်ဆိုကြမယ်” စိန်စိန်သည် စကားကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောကာ ကျွန်မနှင့် လမ်းခွဲခဲ့၏။

စိန်စိန်သားကြီး၏ မင်္ဂလာပွဲသည် ငွေကြေးပြည့်စုံပြီး အသိုင်း အဝိုင်းကောင်းသူများဖြင့် စည်ကားလှပါသည်။ စိန်စိန်၏ ဈေးမှ မိတ်ဆွေများသည်လည်း ‘မုဆိုးမသား’ဟု အားငယ်စရာမလိုရ အောင် ပံ့ပိုးကူညီခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့မြို့တွင် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်ပတ်ခြားက ရန်ကုန် Sedona ဟိုတယ်တွင် ဧည့်ခံပွဲလုပ်မည် ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတစ်စု စိန်စိန်နှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါရဦးမည်။ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မဝင်ရသေးမီ သား၏ လုပ်စာကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မစားရသေးခင် အိမ်ထောင်ပြုသွားသော သားအား စိန်စိန်သည် အပြစ်တင်ဟန်၊ ငြိုငြင်ဟန် မရှိခဲ့ပါ။ ပြည့်စုံ ချမ်းသာသော မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်၍ သားအတွက် စိတ်အေးချမ်းသာနေဟန် ရှိပါသည်။ ကျွန်မနှင့် အခြားသော သူငယ်ချင်းများမှာ မိန်းမသားတန်မဲ့ ဆိုက်ကားနင်း၍ ကုန်စိမ်း ရောင်းကာ ပညာသင်ပေးခဲ့သော သားအား ယူကျုံးမရဖြစ်၍ ပျော်ရွှင်နေသော စိန်စိန်အား ကြည့်ကာ သနားလှပါသည်။

စိန်စိန်သားကြီးသည် မင်္ဂလာပွဲပြီးသည်နှင့် ရန်ကုန်သို့ မိန်းကလေးနှင့်အတူ တစ်ပါတည်းလိုက်ပါသွား၍ စိန်စိန်နှင့် ကျွန်မ တို့မှာ မင်္ဂလာရက်မရောက်ခင် တစ်ရက်အလိုမှ ရန်ကုန်သို့

ရောက်ရှိသွားပါသည်။ စိန်စိန်သမီးငယ်သည်လည်း ကျွန်မတို့နှင့်အတူ မိန်းကလေးရှင်များဘက်မှ စီစဉ်ပေးသော အခန်းတစ်ခု တည်းတွင် စုပြီး တည်းကြပါသည်။ ကျွန်မတို့မြို့တွင် မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က မြို့မှ မိတ္ထူဆိုင်တွင် ဖိတ်စာရိုက်ခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ကျင်းပသော ဧည့်ခံပွဲဖိတ်စာကို ရန်ကုန်မှာ ရိုက်သည် ဖြစ်၍ ထိုဖိတ်စာကို တောင်းယူကြည့်ရှုခဲ့ပါသည်။ ရွှေရောင် ဖောင်းကြွစာလုံးများနှင့် မွှေးကြိုင်သင်းယုံနေသော စာရွက်ပေါ်တွင် ဇာချည်ထိုးဖဲပန်းပွင့်များ ကပ်လျက် မထိရက် မကိုင်ရက်စရာ ကောင်းလွန်းလှသည့် ဖိတ်စာကို ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ဖတ်နေချိန် အနားတွင် စိန်စိန်မရှိပါ။

သတို့သား၊ သတို့သမီးအမည်နှင့် မိဘအမည်များမှာ ကျွန်မတို့မြို့က ဖိတ်စာနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်စရာ နေရာများကို Table No နှင့် ထိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် အောက်နားဆီမှ စာကြောင်းအချို့ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလိုက်သောအခါ ‘မိဘတို့ ဝတ္တရားရှိသည်နှင့်အညီ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်နှင်းပြီးဖြစ်ပါ၍ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသို့ ‘လူကြီးမင်း ဇနီးမောင်နှံ’မှ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပေးပါရန် ခင်မင်လေးစားစွာ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

မုဆိုးမနှစ်ယောက်၊ အပျိုကြီးလေးယောက်၊ တစ်ခုလပ်တစ်ယောက်နှင့် သမီးငယ်တစ်ယောက်ပါသော ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှာ အဘယ်ကဲ့သို့မျှ ‘ဇနီးမောင်နှံ’မဖြစ်နိုင်ပါ။ ယောက်ျားမရှိသော ‘ဇနီး မောင်ကျန်’အဖွဲ့သာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ ဤစာကြောင်းများကို စိန်စိန်ဖတ်မိမည် မထင်ပါ။ လက်သည်းတွင် ကုန်စိမ်းချိုးများ သမန်းတက်ကာ အကြည့်ရဆိုးခြင်းများကို ချွတ်ရန် အလှပြင်

ဆိုင်သို့ သားနှင့်အတူ သွားရောက်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာပိုဒ်အား ဖတ်မိသော ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတစ်သိုက်သည်လည်း ဤမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို သွားသင့် မသွားသင့် စဉ်းစားချင့်ချိန်နေရပါပြီ။ မသွားလျှင် ဤကိစ္စအား စိန်စိန် သိတော့မည်။ သွားပြန်လျှင်လည်း-

“ဤစာစုအား ဖတ်မိသူ၊ စာဖတ်သူများ ကူညီ စဉ်းစားပေးကြပါ”

“ဤမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသို့ သွားသင့် မသွားသင့်”

* * * * *

မေတ္တာမိုးရေ

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်များစွာထဲမှ မေတ္တာ သုတ်၌ “မိခင်သည် ရင်၌ဖြစ်သော တစ်ဦးတည်းသော သားကို အသက်ရှင်စေရန် အစဉ်စောင့်ရှောက်ဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူပင် သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့၌ အတိုင်းအဆမရှိသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများရာ၏။”လို့ မိခင်မေတ္တာကို စံထားပြီး မေတ္တာပွားများဖို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ ဒေသနာကို ကျွန်တော်ကတော့ အသေ အချာအသိဆုံးပါဗျာ။

“မာတာယထာ နိယံပုတ္တံ၊ မာယုသာဧကပုတ္တမနုရက္ခေ၊ ဧဝဗ္ဗိ သဗ္ဗဘူတေသု၊ မာနသံ ဘာဝေယေ အပရိမာဏံ”။ မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တော်ထဲက ပါဠိစာသားနဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း အမေ ဦးလေး ‘ဘဘုန်းကြီး’က သေချာပြောပြထားလို့ သိနေတယ်လေ။ မိခင်မေတ္တာ ကြီးမြတ်စွာကို ကျွန်တော်က ပိုသိခဲ့တာပေါ့။ ပိုသိ ခဲ့တဲ့အကြောင်းကလည်း အမေမေတ္တာကို ကျွန်တော်က အခြား သူတွေထက် ပိုရခဲ့ လို့ပါ။ ရခဲ့တဲ့အကြောင်းရင်းကို ရှင်းပြရင် ပိုပြီး သဘောပေါက်သွားမှာ။ အကြောင်းရင်းက ဒီလိုဗျာ။

အမေပြောပြတဲ့ ကျွန်တော့် ငယ်ဘဝတွေက ဇာတိအစမှာ ကတည်းက မလှဘူးတဲ့ဗျာ။ တစ်နေ့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီထဲက အိပ်ချိန် ရှစ်နာရီနုတ်ပြီးရင် ကျန်တဲ့ ဆယ့်ခြောက်နာရီက အမေနဲ့ ကျွန်တော် လက်ပွန်းတတီးရှိခဲ့တာမို့ ကျွန်တော်တို့ သားအမိအပေါ် ဖြစ်တည်လာတဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ ဝဋ်ကြွေးကို ရှောင်လွှဲမရတဲ့အဆုံး အမေရဲ့ မိခင်စိတ်ဆိုတဲ့အင်အားနဲ့ ဘယ်လိုတွန်းလှန်ကာကွယ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ဝန်ခန့်လန့် အမေလွယ်ထားရချိန်မှာ အဖေ ငှက်ဖျားပိုး ဦးနှောက်ထဲ ဝင်ပြီး ဆုံးပါးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ငဝန်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်း ဒေသက ရိုးမငှက်ဖျားကလည်း သိပ်ကြမ်းတာဆိုပဲ၊ တောနဲ့ ပတ်သက်အလုပ်လုပ်သူမှန်သမျှ ငှက်မိကြတာ များပါတယ်။ အဖေ ဆုံးပြီး ကိုယ်ဝန်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမေဟာ သွေးသားရင်းချာ မရှိခဲ့ ပေမယ့် အဖေရှိစဉ်တုန်းက ရွာရဲ့ သာရေး နာရေးတွေမှာ စေတနာ ကောင်းခဲ့တဲ့ အကျိုးဆက်တွေကို အမေ တစ်ပြန်တစ်လွှဲ ခံစားခဲ့ ရတယ်။ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး အားကိုးခဲ့ရတယ်။ တောနေလူတန်းစား ဆိုတာလည်း သိတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ။ အထုပ်ဖြည့်စားတာမှ မဟုတ် ကြတာ၊ ရိုးမထဲသွားပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့ အဖေမရှိပေမယ့် အိမ်နီး နားချင်းတွေရဲ့ ကောင်းမှုနဲ့ အမေ့စားရေးကတော့ မခက်ခဲ့ဘူးဗျာ။ ဟိုအိမ်က ဟင်းတစ်ခွက်၊ ဒီအိမ်က ဆန်တစ်ခွက်နဲ့ လည်ပတ်ရင်း ရက်တွေကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတာ၊ အဖေဆုံးပြီးနှစ်ပတ်မြောက် စနေနေ့ တစ်နေ့ရဲ့ ရေတက်၊ နေတက်ချိန်မှာ လမစေ့ဘဲ ကျွန်တော့် ကို မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ ‘သားဦးစနေ’ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် လူလောက ကို စရောက်ပြီဆိုကတည်းက အဖေအတွက် လောင်မြိုက်ခဲ့ရတဲ့

သောကပရိဒေဝမီးတွေ မငြိမ်းသေးခင် ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အပူမီးက အမေ့ကို ထပ်မံလောင်မြိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

“အူဝဲ... အူဝဲ... အူဝဲ”

“မွေးပြီ... မွေးပြီ... အမယ်လေး ကလေးလေးက ဘီလူး လေးတော့... ” ကလေးငိုသံနဲ့ အရပ်လက်သည် အမေတင့်ရဲ့ အသံတွေကို တစ်ပြိုင်နက် ကြားရပြီး အမေဟာ အချိန်နာရီ တော်တော်ကြာ သတိလစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အမေတင့်ဆိုတဲ့ အရပ်လက်သည် အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်း ‘ဘီလူးလေး’လို့ ထင်သွားပုံ ရပါတယ်။ ထင်တာလည်း မပြော နဲ့လေ။ သူမြင်လိုက်တာက ပါးစပ်မှာ ထွက်နေတဲ့ အစွယ်လို သွားဖွေးဖွေးကို တွေ့လိုက်ရတာကိုး၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက ကွဲပြီး အဲဒီအကွဲကြားက ကန့်လန့်ဖြတ်ထိုးထွက် နေတဲ့ သွားဖြူဖြူကြီးတစ်ချောင်းဟာ နှာခေါင်းနားထိ ကန့်လန့် ကြီးဗျာ။ ကွဲနေတဲ့ ဘေးနှုတ်ခမ်းသားတွေရဲ့ အပေါ်ကို ထင်းထင်း ကြီးထွက်နေလို့ အမေတင့် လန့်မယ်ဆိုလည်း လန့်စရာပေါ့ဗျာ။ သူ့လန့်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ကျွန်တော့်အမေကတော့ သူလန့် အော်တဲ့ အသံကြားပြီး သတိလစ်ခဲ့တာ၊ သတိရလာတဲ့ အချိန် မှာတော့ နို့လည်သွားခဲ့ပါတယ်။

နို့မစို့ရတော့ ကျွန်တော်ငို၊ ကျွန်တော်ငိုတာကြည့်ပြီး အမေလည်း ငိုခဲ့ရတာပေါ့။ ‘သနားစရာကောင်းတဲ့ ငါ့သားလေး’ ဆိုပြီး လက်ပေါ်က မချတော့ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော့်ကို နို့မတိုက်နိုင်တဲ့ အမေဟာ အဖေကိုယ်တိုင် တောထဲမှာ ရှာဖွေဖွပ်ယူထားတဲ့ ပျားရည်ကို အစက်ကလေးတွေချ ချပေးရတယ်။ များသွားရင်လည်း

သီးတတ်တယ်၊ သီးရင်လည်း သေတတ်လို့တဲ့။ ရေကျက်အေးနဲ့ ပျားရည်စက်တွေနဲ့ အဆင်ပြေပြီ မထင်ပါနဲ့၊ ရေနဲ့ ပျားရည်စက် တွေ တိုက်ရင်လည်း ကွဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းကြားကနေ နှာခေါင်း ထဲအထိ စီးဝင်တာက များပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီဆိုရင်လည်း တဟုတ်ဟုတ်နဲ့ အသက်ရှူရပ်မတတ် သီးတတ်ပါတယ်။ အမေနို့ မထွက်တဲ့ ပြဿနာရဲ့ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာများစွာကို အမေက ပိုသိခဲ့တာလေ၊ အဲဒါကြောင့် နို့ထွက်ဖို့ အမဲသားမစားတဲ့ အမေဟာ နွားဇီးပြုတ်ကို ဟင်းခါးအဖြစ် သောက်ခဲ့တာနေ့တိုင်းတဲ့၊ ကျွန်တော့် ငိုသံကြားတိုင်း သောက်တာတဲ့၊ နောက်ဆုံးတော့ အမေဆန္ဒ ပြည့်ရ တာပေါ့ဗျာ။

နို့ရည်ကြည်လေးတွေ စထွက်တဲ့နေ့ကဆို ကျွန်တော့်ကို ရင်ခွင်ထဲ ထားပြီး အတင်းနို့စို့စေတာတဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါမျိုး မစို့ဘူးတော့ အော် အော် ငိုခဲ့တာ၊ နောက်တော့ အမေက သူ့လက်နဲ့ နို့ရည်ကို ညှစ်ချပေးမှ ကောင်းမှန်းသိပြီး ကျွန်တော် အားပါးတရ စို့တော့တာ၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ နို့ရည်ထွက်လို့ စို့ရတဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အဆင် ပြေသွားခဲ့ပေမယ့် အမေကတော့ အဆင်မပြေရှာပါဘူး၊ ကျွန်တော် စို့လိုက်တိုင်း တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ စုပ်သပ်ပြီး အောင့်ခံနေရတဲ့ အမေ အဖြစ်က သနားစရာပါ။ မွေးရာပါနှုတ်ခမ်းကွဲကြားက ကန့်လန့် ဖြစ်နေတဲ့ သွားက အမေရဲ့ နို့သီးခေါင်းတစ်ဝိုက်ကို ပွန်းပဲ့တိုက်ရ နေတာလေ နာလွန်းလို့ မျက်ရည် တွေဝိုင်းပြီး အောင့်ခံနေရတဲ့ အမေရဲ့ ဝေဒနာကို အမေပဲ ပိုသိမှာ ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် သိတတ်စပြုတဲ့အထိ အဲဒီသွားကို မြင်ပြီး အမေကို သနားခဲ့တာပါ။ သွေးကနေ ပြောင်းလဲလာတဲ့ နို့ရည်ကို သောက်စို့ခဲ့တာတင်

မဟုတ်ဘဲ အမေ့နို့သီးခေါင်းလေးတွေကိုလည်း ကန့်လန့်ဖြစ်နေတဲ့ သွားက တွန်းတိုက်ပွန်းရှုယူခဲ့လို့ အမေရဲ့ အသားစလေးတွေ ကလည်း နို့ရည်တွေနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကနေတစ်ဆင့် ဝမ်းထဲ စီးဆင်းခဲ့တာပါ။ အမေရဲ့ ‘အသွေးအသား’ အကုန်စားသောက် ခဲ့တာပါဆို၊ မိခင်မေတ္တာကို အခြားသူတွေထက် ကျွန်တော် ပိုရ ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေပြချက်တစ်ခုပါ။

ကျွန်တော် နှစ်လသားအရွယ်ရောက်လာတော့ အမေ အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားပြီ၊ ခေါင်းရင်းအိမ်က ဘကြီးသာခေါင်တို့ ဆီမှာ တံမြက်စည်းထိုး သင်တော့တယ်။ စားပေါက်တိုးလာပြီ ဆိုတော့ ရပ်ဆွေ ရပ်မျိုးချည်း အမြဲအားကိုးနေလို့မှ မဖြစ်တာ၊ လမစေ့ဘဲ မွေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း လသားအရွယ်အရောက် မှာ စားလုံးက ကြီးခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ အမေ နို့သက်ချိန်မှာတောင် ကျွန်တော်က နိုင်အောင် စို့ခဲ့တာ။ အမေ့နို့ကို ကျွန်တော် စို့နေတဲ့ အချိန်မှာ အမေက ရေတစ်မူတ် တစ်ဖလားကို အတင်းသောက် ချရတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် စို့ယူလိုက်တဲ့ နို့ရည်တွေက အမေခန္ဓာ ကိုယ်ထဲက လျော့နည်းသွားတဲ့ သွေးတွေပေါ့။ အဲဒီလျော့နည်း သွားတဲ့ သွေးတွေကို အမေက ရေသောက်ပြီး ချက်ချင်း ဖြည့်ဆည်း ပေးတာလေ၊ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်သားရောက်မှ နို့ပြုတ်တယ်။ ကျွန်တော်နို့ပြုတ်တဲ့အချိန် အမေ နို့သီးခေါင်းလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ခေါင်းရာလေးပဲ ကျန်တော့တယ်၊ သွားနဲ့ ထိတိုက်ပွတ်ရဲ့ခဲ့ပေမယ့် နို့စို့နေတဲ့ အာငွေ့နဲ့ အနာမဖြစ်ဘဲ နို့သီးခေါင်းလေးကတော့ ပဲ့ပဲ့ သွားခဲ့တာပါ။ မိခင်မေတ္တာကို အခြားသူတွေထက် ကျွန်တော် ပိုရ ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေပြချက်တစ်ခုပါ။

ကျွန်တော် သုံးနှစ်သားအရွယ်မှာ တင်ပါးမှာ အနာ စာဥတွေ ပေါက်ခဲ့လို့ အနာလုံးတွေဟာ ယောင်ကိုင်းပြီး ပက်လက်လည်း မအိပ်နိုင်၊ ဘေးစောင်းလည်း မလှဲနိုင်၊ ထိုင်လည်း မထိုင်နိုင်ခဲ့လို့ မှောက်ရက်နဲ့ ထမင်းစားရဖို့ အဆင်မပြေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အမေဟာ သူ့ကုပ်ပေါ်မှာ ခွထိုင်ခိုင်းပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ခမောက်ကို ပက်လက်လှန်၊ ခမောက်ထဲကို ထမင်းလှေ့ထည့်ပြီး စားစေခဲ့ပါတယ်။ အမေလည်ပင်းကို ခြေနှစ်ချောင်းခွဲပြီး နေရတာက အနာတွေကို ဘာနဲ့မှ မထိရတော့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိတာပေါ့။ အနေကောင်းတော့ ထမင်းစားပြီးလည်း အမေကုပ်ပေါ်က မဆင်းတော့ဘဲ ခမောက်နဲ့ ထမင်းလှေ့ ဖယ်ပြီး အမေခေါင်းပေါ်မေးတင် အမေနဖူးသိုင်းဖက်ပြီး အိပ်ပျော်ခဲ့ပါတယ်။ သုံးနှစ်သား ခန္ဓာကိုယ်ကို ကုပ်ပိုးထားရတဲ့ ညောင်းညာကိုက်ခဲ့မှုတွေကို အမေတစ်စက်မှ မညည်းညူခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေတော့ အနာမပျောက်မချင်း အမေကုပ်ပေါ်ထိုင်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှာပဲ ထမင်းစားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် အနာတွေ သက်သာလာချိန်မှာတော့ အမေလည်ပင်းဟာ ဟိုဘက်ဒီဘက် မလှည့်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ပတ်လောက် ဇက်ခိုင်သွားတာတဲ့။ မိခင်မေတ္တာကို အခြားသူတွေထက် ကျွန်တော် ပိုရခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေပြချက်တစ်ခုပါ။

ကျွန်တော် အသက်ငါးနှစ်ပြည့်လို့ ကျောင်းစတင်တဲ့နေ့မှာတော့ ရက်မပျက်လုပ်ခဲ့တဲ့ တံမြက်စည်းလုပ်ငန်းကို တစ်နေ့နားပြီး ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကျောင်းကို အမေ လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရွာထဲက တချို့ကလေးတွေက မမြင်ဘူးလို့ အထူး

အဆန်းတွေလို လိုက်ကြည့်ကြတဲ့အခါ အမေက အဲဒီကလေးတွေကို မလိုလားတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ အမေ့ မျက်လုံးအကြည့်ကနေ ရှောင်လွှဲထွက်သွားတတ်ကြပါတယ်။ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းတီးတော့မှ ကျွန်တော့်နားနား ကပ်ပြီး. . .

“အမေ ကျောင်းရှေ့က သရက်ပင်အောက်မှာ ဆင်းတဲ့အထိ စောင့်နေမှာ”တဲ့။

နေ့လယ်မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန် သရက်ပင် အောက်မှာ စောင့်နေတဲ့ အမေ့ဆီသွားဖို့ ကျွန်တော်ထွက်လာတော့ ကျွန်တော်တက်တဲ့ သူငယ်တန်းက ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို. . .

“ဟေ့ကောင်. . . အပဲ့. . . ဘယ်သွားမလို့လဲ”တဲ့။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲနဲ့ အမေ့ဆီ ပြေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ‘အပဲ့’လို့ ခေါ်တဲ့အကြောင်း အမေ့ ပြန်ပြောပြတော့ အမေအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လို့၊ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး ဆရာရှေ့မှာ ‘အပဲ့’ လို့ခေါ်ကြောင်း ရှိုက်သံဗလုံးဗထွေးနဲ့ တိုင်ပြောရင်း အမေ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုချလိုက်ပါတယ်။ ဆရာဟာ ‘အပဲ့’လို့ ခေါ်တဲ့ ကျောင်းသားကို ခုံပေါ်တက် မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းပြီး ဝါးခြမ်းပြားနဲ့ တင်ပါးကို ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာရဲ့ ဆုံးမမှုနဲ့ မကျေနပ်သေးတဲ့ အမေဟာ ညနေကျောင်း ဆင်းချိန်မှာတော့ ရွာလူကြီးတွေဆီ သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ‘အပဲ့’လို့ ခေါ်တဲ့ကလေးနဲ့ ကလေးမိဘတွေကို ထပ်တိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ‘အပဲ့’လို့ အခေါ်ခံရတဲ့ စကားလုံးအတွက် အမေ ယူကျုံးမရ ဝမ်းနည်းနေတာကို သိတဲ့ ကလေးရဲ့

ဖခင်ကလည်း ကလေးကို ရွာလူကြီးနဲ့ အမေ့ရှေ့မှာပဲ ရိုက်ပြီး ထပ်ဆုံးမပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်း လေးပဲ့ နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ 'အပဲ့'လို့ မစဝံ့တော့ပါဘူး။ ချို့ယွင်းချက် အားနည်းချက်တွေရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချနိုင်တဲ့ အမေဟာ နောက်နေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်တော့ တံမြက်စည်း လုပ်တဲ့ စူး၊ ဓား၊ ကြိမ်နဲ့ ကိုင်းတွေယူပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်နေကုန် စောင့်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် စာသင် ရတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲ ဇရပ်မှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်က အမေ့ကို လှမ်းမြင်နိုင်သလို၊ အမေကလည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမြင်နိုင်တာပေါ့။ သူငယ်တန်းလေးကစပြီး လေးတန်းအောင်တဲ့အထိ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းကို လိုက်ခဲ့တဲ့ အမေပါ။ မိခင်မေတ္တာကို အခြားသူတွေထက် ကျွန်တော် ပိုရခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေပြချက်တစ်ခုပါ။

ကျွန်တော့်မွေးပြီး တစ်သွေးလှလာတဲ့ အမေ့ကို လိုချင်လို့ ကမ်းလှမ်းလာကြတဲ့သူတွေကို အမေ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ရင်း ကျွန်တော့်အတွက် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး နှစ်ပြီး ဖြည့်ဆည်းခဲ့တဲ့ အမေ ပါ။ အမေ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ မိခင်စိတ်က ကျွန်တော့် အားနည်းချက်ကို ဘယ်လို ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်နိုင်မှာလဲလို့ အမြဲ တွေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် အမေက ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်တစ်ယောက်မို့ စာလည်း ကောင်းကောင်း ဖတ်တတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဗလာ စာအုပ်နောက်ကျောက တစ်ကနေ ဆယ်ခြောက်အထိ အလီ ကိုလည်း အကုန်အလွတ်ရလို့၊ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို စာသင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မွေးရာပါ မျက်နှာပေါ်က ကွဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်း

လေးကြောင့် အားနည်းချက်ရှိပေမယ့် အမေ့ရဲ့ လက်ထပ်သင်ပေးမှု တွေနဲ့ စာတော်တဲ့ကျွန်တော် မျက်နှာမငယ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘကြီး သာခေါင်ရဲ့ သားနဲ့သမီးမြို့ကျောင်းက ပြန်လာရင် မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ပါပါလာပါတယ်။ အမေက အဲဒါတွေ ငှားဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ညအိပ်ရာဝင်ရင်း စာထဲက အကြောင်းတွေကို ပုံပြင် ပြောသလို ပြောတတ်သူပါ။ အမေ့ရဲ့ စာဖတ်တဲ့ အကျိုးက ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးကို ပြောင်းလဲခဲ့တာလေ။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ နှုတ်ခမ်းကွဲတွေ ချုပ်တဲ့အကြောင်း မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ အမေ ဖတ်မိပြီး ဘကြီးသာခေါင်ဆီ ပြေးတော့ တာပါပဲ။ ဘကြီးသာခေါင်နဲ့ ခဏတွေ့၊ အမေ ဦးလေးတော်တဲ့ ရွာဦးကျောင်းက ဘဘုန်းဆီကို ဆက်သွားပြီး ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်း ကွဲကို ချုပ်ဖို့ အမေ တိုင်ပင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘဘုန်းက မြို့နယ် ဆရာဝန် နဲ့ အရင်တိုင်ပင်ပြီးမှ ရန်ကုန်သွားတာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ဆိုပြီး မြို့ကို တက်သွားခဲ့ပါတယ်။ နောက်နေ့မနက် ဘဘုန်း ပြန်လာတော့ မြို့နယ်ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို သူ့အရင် စမ်းသပ်ကြည့်ပုံပါမယ်။ သူကြည့်လို့ ခွဲစိတ်ကုသရနိုင်တယ်ဆိုရင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ချုပ်ဖို့ သူကိုယ်တိုင် လိုက်အပ်နှံပေးပါမယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သားအမိ မြို့ဆေးရုံကို အရင်သွားစစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းကွဲတာ အာခေါင်ထိ မရောက်လို့ ကန့်လန့်ဖြစ်နေတဲ့ သွားကို ခွဲစိတ်ထုတ်လိုက်ရင် ချုပ်ဖို့ လွယ်ကူကြောင်း အဆင်ပြေ တာသိတော့ သူ့ထက်ငယ်တဲ့ မြို့က ဆရာဝန်လေးကို ကျေးဇူးရှင် ရယ်လို့ ထိုင်ထိုင်ပြီး ကန်တော့ရင်း ငိုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငိုတာကတော့ ဝမ်းသာလို့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် လေးတန်းစာမေးပွဲ

ဖြေပြီးချိန်မှာတော့ ဘာဘုန်းရယ်၊ မြို့က ဆရာဝန်လေးရယ်၊ ကျွန်တော် နဲ့ အမေရယ် ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းကွဲ ချုပ်ဖို့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

နှုတ်ခမ်းချုပ်ပြီးလို့ ချုပ်ရိုးဖြေပြီးချိန်မှာတော့ ရန်ကုန် ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီးက . . .

“ရွာကို မပြန်ခင် ကလေးကို ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဟာသကား သွားပြ ပါ” တဲ့၊ အမေက မပြချင်ဘူး၊ မတော်တဆ နှုတ်ခမ်းပြန်ကွဲမှာ စိုးလို့လေ။

ဆေးရုံမှာရှိတုန်း ပြန်ကွဲရင်လည်း ပြန်ချုပ်လို့ ရတာပေါ့။ ရွာရောက်မှ ပြန်လာရရင် ပိုဆိုးမှာဆိုတဲ့ သူနာပြုဆရာမတွေရဲ့ စကားထပ်ကြားရတော့မှ ကျွန်တော်တို့ သားအမိ ဟာသမင်းသား သန်းနွဲ့ပါတဲ့ ကားသွားကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရုပ်ရှင် ကြည့်ပြီး အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ အမေကတော့ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားကို ကျောပေးပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာက ချုပ်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုပဲ မမှိတ်မသုန် ကြည့်ပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စိုးရိမ်ခဲ့ရ တာလေ။ ဟာသကားကြည့်ပြီး မရယ်နိုင်တဲ့ အမေဟာ ကျွန်တော် ရယ်တိုင်း ငိုတော့မယ့် မျက်နှာနဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျကြီးခဲ့တာပါ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာ ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းချုပ်ရိုးတွေကို စစ်ဆေးရင်း . . .

မင်းမနေ့က တော်တော်ရယ်ခဲ့လား၊ ကဲ . . . ရှေ့လျှောက် လည်း ရယ်လို့ရပါပြီ၊ အားရပါးရသာ ရယ်ပေတော့ . . . မင်း နှုတ်ခမ်း ပြန်မကွဲတော့ဘူးဆိုတဲ့ စကားကြားတော့မှ အမေမျက်နှာ ပြုံးလာတာ တွေ့ရတယ်။ သေသပ်လှတဲ့ ခွဲစိတ်မှုကြောင့် ချုပ်ရိုးရာ

အနည်းငယ်ပဲ ရှိတဲ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ ချို့ယွင်းချက်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ရဲ့ ပြည့်စုံကောင်းမွန်တဲ့ မျက်နှာဖြစ်သွားချိန်မှာတော့ အမေရုပ်နဲ့ ကျွန်တော်ရုပ်ဟာ သားအမိပါလို့ မပြောဘဲနဲ့ သိသာအောင် ဆင်တူနေခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းချုပ်ပြီး လေးတန်းအောင်လို့ ငါးတန်းကို ကျောင်းစတင်တော့ အမေ ကျွန်တော်ကျောင်းကို မလိုက်တော့ ပါဘူး၊ ငါးတန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ စသင်ရတာဆိုတော့ နှုတ်ခမ်းအနေ အထားမှန်မှ အသံထွက်မှန်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ စာလုံးပေါင်းတွေကို ကောင်းကောင်း ပေါင်းဖတ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ နှုတ်ခမ်းသာ မချုပ်ဖြစ် ခဲ့ရင် ကွဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းက လေထွက်တာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို ဖတ်ရဖို့ အဆင်ပြေမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်က မူလတန်းကျောင်းပဲ ရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ ကျွန်တော် ငါးတန်းတက်တဲ့ နှစ်မှာပဲ တွဲဖက် အလယ်တန်းကျောင်းဖြစ်လို့ ရွာမှာပဲ အမေနဲ့ မခွဲမခွာ နေနိုင်ခဲ့ တာပါ။ အမေကတော့ အတန်းရလာတာနဲ့အမျှ မြင့်မားလာတဲ့ ပညာရေးစရိတ်တွေအတွက် အလုပ်ကို ပိုပိုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ တံမြက် စည်းကို ကိုယ်တိုင်လည်းထိုး၊ ရွာထဲက ထိုးတဲ့သူတွေ ဆီမှာလည်း တစ်ဆင့်ပြန်ဝယ်၊ ပြီးတော့ မြို့ကို သွားသွင်းလို့ လုပ်ငန်းချဲ့ခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်တော် အလယ်တန်းတက်တဲ့ အချိန်ကတည်းက မြို့ကျောင်းမှာ အထက်တန်းပညာသင်ဖို့ အမေ ချွေတာစုဆောင်းခဲ့ ပါတယ်။ ငါးတစ်ကောင်ချက်ရင် အမြီးနဲ့ ခေါင်းပဲစားပြီး အလယ် သားကို ကျွန်တော့် ကျွေးခဲ့တဲ့ အမေ၊ အသားဟင်းချက်ရင်တော့ မကြိုက်တဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး ငါးပိနဲ့ တို့စရာတွေပဲ စားခဲ့တဲ့အမေ ‘အမေ့ ဗိုက်ထဲမှာ အရိုးနဲ့ ဟင်းရွက်တွေပဲရှိတဲ့ အမှိုက်ပုံကြီး ဖြစ်နေမလား မသိဘူးလို့’ တွေးကြည့်ဖူးခဲ့ပါတယ်။

လိုအပ်ချက်တွေ အားနည်းချက်တွေနဲ့ မွေးဖွားလာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အမေဟာ မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ ခွန်အားထက်၊ ‘မိခင်’ ဆိုတဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ ခွန်အားတွေနဲ့ ဘဝကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြတ်သန်း နိုင်မည့် စွမ်းပကားတွေ ပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ လူသား (သို့မဟုတ်) အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦးရဲ့ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အရည် အချင်းတွေကို အမေ ဖန်တီးပေးခဲ့တာပါ။ အမေ့ရဲ့ ပေးဆပ်နိုင်တဲ့ မေတ္တာတောမှာ ကျွန်တော် တဝကြီးလည်း ပျော်ခဲ့ရပါတယ် အမေ။

‘ဒေသနာတော်အရ ဝဋ်ကြွေးဆပ်ပွဲက ကျေခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ကျွန်တော့်မှာ ပြည့်စုံခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ စာရင်းအင်း ပညာနဲ့ ဘွဲ့ရလို့ စာရင်းရုံးရဲ့ ဦးစီးမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်မြောက်ခဲ့ ပါပြီ။ လောကနိယာမအရ အမေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ အမြင့်ပိုင်းကို ရောက်ကာမှ သံသရာကို ကျောခိုင်း မေတ္တာစိတ်နဲ့ အနိုင်ပိုင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ခွဲခွာလို့ တရားရိပ်သာတစ်ခုမှာ ရာသက်ပန်ယောဂီ အမေ ဝတ်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် မပေးတော့ဘူးလား အမေ ရယ်” လို့ ပြောတော့

“လိမ္မာပြီး ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာ ငါ့သား အမေ့ကို ကျေးဇူးတပ်တာပေါ့”တဲ့။

ရယူခြင်းဆိုတဲ့ လောဘမှာ ချမ်းသာကို မရှာတော့ဘဲ စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုတဲ့ အလောဘမှာ ချမ်းသာကို ရှာကြံသွား ခဲ့တဲ့အမေ စာရေးဆရာကြီး ဆရာဦးရွှေအောင်ရေးတဲ့ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် စာအုပ်ထဲမှာ၊ မိဘ၏ အချစ်ကို မေတ္တာအဖြစ် မေတ္တာ

သုတ်၌ ပုံစံထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လောက၌ ထိုအချစ်မျိုးဖြင့် ချစ်ရန် ညွှန်ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် မေတ္တာဟူသည် ပေးသူ ဘက်၌ အကန့်အသတ်မရှိ။ ခံယူသူဘက်၌သာ အကန့်အသတ် ရှိသည်။ မိုးရေ ခံယူသကဲ့သို့ အိုးနှင့်ခံလျှင် အိုး၊ ခွက်နှင့်ခံလျှင် ခွက်အပြည့်ရ၏။ မိုးဘက်ကမူ အကန့်အသတ်မရှိ အပြည့်အဝ ရွာသွန်း၏။

ဘဝမှာ လိုအပ်ချက်တွေ များတဲ့အတွက် အမေ့ မေတ္တာမိုးရေ တွေကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်သမျှ ထည့်စရာများစွာနဲ့ ခံယူထည့်ထား ခဲ့ပါတယ်။ တန်ဖိုးကြီး အသုံးဝင်လှတဲ့ မိုးရေတွေကိုလည်း အဟော သိကံ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ အမေ။ လုံလောက်စွာ ရထားတဲ့ မိုးရေ တွေကြောင့် သံသရာရှည်သလောက် ငြိမ်းချမ်းနိုင်လောက်ပြီမို့ အမေ့ကို ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’လို့။

* * * * *

အမှတ်မှားသော အမှတ်တရများ

ကျွန်မ၏ အစ်မဝမ်းကွဲအမည်မှာ မရဲမေ ဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသမီးအမည်များတွင် အနည်းငယ်ရှားပါးသည့် အမည်အမှတ်သညာ တစ်ခုအတွက် ရှေ့က ‘မ’ တပ်ထားခြင်းကြောင့်သာ မိန်းကလေးဟု သိရသည်။ ‘ရဲ’ဆိုသော စကားလုံးသည် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများနှင့် အလှမ်းဝေးလှ၏။ ယောက်ျားသားများကို ရည်ညွှန်းလေ့ရှိသည့် ရဲစွမ်း သတ္တိ၊ သူရဲကောင်း၊ ရဲရင့်သူ စသည်ဖြင့် အကြောင်းတရားတို့၏ ပြယုဂ် ဖြစ်သော ‘ရဲ’ဆိုသော စကားသည် ကျွန်မ အစ်မ မရဲမေအတွက် အဘယ်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ရှေ့ဆောင်နေပါသနည်း။ ‘မေ’ဆိုသော စာလုံး တစ်ခုအတွက်သာ မိန်းမသား ဆန်သော နုထွေးညံ့သက်မှုမပါခဲ့လျှင် ဤမရဲမေဆိုသော ကျွန်မအစ်မ၏ ပုံသဏ္ဍာန်စရိုက်သည် ခပ်မိုက်မိုက် စရိုက်ဆိုပါစို့။

တစ်အူတို့ ညီအစ်မအရင်းမဟုတ်သော်ငြား လူမှန်းသိစကပင် မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ပြီး ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ ရောက်လာသည့် ကျွန်မ၏ အမေ၏ တူမရင်းချာ မရဲမေပါ။

မွေးချင်းအစ်ကိုများသာ ရှိ၍ အစ်မလိုချင်နေမိသော ကျွန်မ အတွက် တစ်ယောက်တည်းသော မမကြီးပါ။ မမကြီးရောက်လာ ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသော စိတ်ဖြင့် ချစ်ချင်ကြင်နာ မှုကို ရောထွေးပြလိုသည့် ကျွန်မမှာ စားစရာ ပဲကြီးလှော်နှင့် ထန်းလျက်ခဲများ ကျွေးရင်း ရင်းနှီးမှုယူရန် ကြိုးစားလိုက်မိပါသည်။

“မမကြီး... ပဲကြီးလှော်နဲ့ ထန်းလျက်စားနော်”

“မစားဘူး၊ နင့်ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူသွား”

တင်းမာခက်ထန်သည့် မျက်လုံးအကြည့်များနှင့် ဒေါသ ကြီးနေတတ်သော မမကြီးကို ကျွန်မ အရောမဝင်နိုင်ခဲ့ပါ။ မရယ် မပြုံးနှင့် တည်တင်းနေတတ်သော မျက်နှာထားနှင့် သူမ၏ ဘာသိ ဘာသာ နေတတ်မှုများကြောင့်လည်း ချွေချင်နွဲ့ချင်သော ကျွန်မမှာ သူနှင့် မဆုံမိအောင်သာ ရှောင်ဖယ်နေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ ရောနှောမရသော ဆက်ဆံရေးမှာ ရွာမှာ ဘုန်းတော်ကြီးစာသင်ကျောင်းတွင် ရောသမေ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဝလုံးတန်း၊ သူငယ်တန်းလေး၊ သူငယ်တန်းကြီးနှင့် ပထမတန်း တို့တွင် ဘုန်းဘုန်းသင်သည့် စာသင်တန်းများဖြစ်ပြီး နှစ်တန်း၊ သုံးတန်းနှင့် လေးတန်းကျောင်းသားများကို မူရွာ၏ တစ်ဦးတည်း သော ကျောင်းဆရာဖြစ်သည့် ဆရာလေးကိုလှမောင်က သင်ကြား ပေးပါသည်။ မမကြီးနှင့် ကျွန်မသည် အတန်းတူမဟုတ်သော်လည်း အခန်းတူ ဝလုံးတန်းမှ ပထမတန်းအထိ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ထိုင်ရပါသည်။ အိမ်တွင် အနေစိမ်းလှသော မမကြီးသည် စာသင် ကျောင်းတွင်မူ ကျွန်မအနားတွင် ထိုင်ပါသည်။ အသက်ရှစ်နှစ် အရွယ်ခန့် ဝလုံးတန်းသူ မမကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်သစ်တွင် စိုးရွံ့အားငယ်စိတ်တို့ဖြင့် အစဉ်သဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေတတ်၏။

ကျောင်းတက်ရက် မကြာသေးသဖြင့် ကျောက်တံကို ဖြောင့်တန်းစွာ ကိုင်ပြီး စာမရေးတတ်သေးသော မမကြီးသည် ဆော့သည့်အရာတွင်မူ ထူးချွန်လှပါသည်။ ထုပ်စီးတိုးကစားသည့် အဖွဲ့များ၊ ဖန်ခွန်သည့် အဖွဲ့များ၊ ရှုပ်ခိုးပစ်သည့် အဖွဲ့များက မမကြီးအား လိုလိုလားလားရှိကြသည်။ အတူကစားသည့် တစ်ဖွဲ့ သားလုံး မည်မျှရှုံးနေစေကာမူ မမကြီးတစ်ယောက်တည်းနှင့် ကူ၍ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိမှာခိုက်မှာနှင့် နာကျင်မှုများကို မကြောက်တတ်သော တော်ရုံယောက်ျားလေးများကိုပင် ခြေခွင်ချရဲသော ကျွန်မအစ်မ မရဲမေ။ ကြောက်လန့်ထိတ်လန့်သည့် အမူအရာခံစားချက်မျိုး မည်သည့်အခါမျှ မရှိခဲ့ဘူးသည့် မမကြီးသည် ကျောင်းတက် ရက် များမကြာမီတွင် ဘုန်းဘုန်း၏ စစ်မေးခြင်းနှင့် ဆုံတွေ့ရပါတော့ သည်။

“မနက်ဖြန် အလီပြန်ရမယ်”ဆိုသည့် မိန့်မှာစကားအရ ကျွန်မ အလီများ ကျက်နေစဉ် မမကြီးမှာ ခိုးပစ်နေဆဲပင်။ ဝလုံး တန်းကျောင်းသားများမှာ အလီပြန်ဆိုမရခဲ့သော် ကြိမ်သံ တဖျန်းဖျန်း ပေးတတ်သော ဘုန်းဘုန်းအကြောင်းကို သိသည့် ကျွန်မကတော့ မမကြီး ဆော့နေသည့်ဘက်ကို မျက်နှာပင် မမူအားခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ အလီပြန်သည့် နည်းစနစ်မှာ အလီဆိုရမည့်သူများ ဝိုင်း၍ မတ်တပ်ရပ်ပြီး အစဦးတစ်ယောက်က နှစ်တစ်လီနှစ်ဟု စဆိုလိုက် သည်နှင့် ဘေးမှ တစ်ယောက်က နှစ်နှစ်လီပေး၊ နောက်ဘေးမှ တစ်ယောက်က နှစ်သုံးလီခြောက်စသည်ဖြင့် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် အလှည့်ကျဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိမိမည်သည့် အလီပိုဒ်ရောက်

မည်ကို သိထားရန်အတွက် အခြားသူများ အလီဆိုနေစဉ်တွင် ကျန်သူများကလည်း တိုးတိုးဖွဖွ လိုက်ဆိုနေကြရသည်။ သို့မှသာ မိမိအလှည့်ရောက်တွင် သွက်လက်မှန်ကန်စွာ ဆိုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဘုန်းဘုန်းသည် ကျွန်မဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော မမကြီးအား ကျွန်မတို့နှင့်အတူ အလီဆိုစေရန် ထ,ခိုင်း၏။ မမကြီးက ကြောက်လန့်တကြားနှင့် လက်ပိုက်၍ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့် ကျွန်မကို အားကိုးတကြီး ကြည့်ရှုရသည်။ ကျောင်းတက်သည်မှာ မကြာသေးကြောင်း၊ ဝလုံးတန်းမှ ကျောင်းသူဖြစ်ကြောင်း၊ မမကြီးကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဘုန်းဘုန်းအား မပြောရဲကြပါ။ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်း၍ နှုတ်ခမ်းလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီး အသံထွက်မလာသော မမကြီးအနားသို့ ဘုန်းဘုန်း ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကျွန်မကပင် အရဲစွန့်၍ ဘုန်းဘုန်းအား လျှောက်ထားလိုက်ရပါသည်။

“ဘုန်းဘုန်း ဘုရား. . . သူက ကျောင်းသူအသစ်ပါ ဘုရား၊ ခုမှ ဝလုံးတန်းတက်နေတာပါ ဘုရား၊ အလီမဆိုတတ်သေးပါ ဘုရား”

ကျွန်မ တင်လျှောက်ချက်ကို ကြားသော ဘုန်းဘုန်းမှာ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားပြီးလျှင်-

“လူကောင်က ကြီးနေပြီ၊ နောက်နေ့တွေ အလီကျက်၊ ကျေးဥ ကို သင်ခိုင်း ကျေးဥကလည်း သင်ပေးကြားလား”ဟု မိန့်ဆိုပြီး လက်ထဲ ကိုင်ထားသော တုတ်ကို တဆဆလုပ်ရင်း -

“အလီမရရင် ဒီမှာတွေ့လား တုတ်၊ ဒီတုတ်က အလီမရတဲ့ သူတွေ၊ စာမကျက်တဲ့ သူတွေကို ရိုက်တာ နမ်းကြည့်စမ်း၊ တုတ်မှာ ဘာစော်နံလဲ”

ဘုန်းဘုန်းအမေးကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသည့် မမကြီးသည် သနားစဖွယ် မျက်နှာငယ်နှင့် ကျွန်မကို စစ်ကူတောင်းသလို လှမ်းကြည့်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်မက ဘုန်းဘုန်းမမြင်နိုင်စေရန် နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်၍ လေသံဖြင့် -

“လူစော်နံတယ် ပြော”ဟု တီးတိုးသင်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မစကားကို မည်သို့ ကြားသည်မသိ၊ ဘုန်းဘုန်းမှ -

“ဒီတုတ် ဘာစော်နံလဲ”ဟု ထပ်အမေးတွင် မမကြီးက ကျယ်လောင်သော အသံနှင့် -

“တုတ်က ချီးစော်နံပါတယ် ဘုရား”ဟု ပီပီသသဖြေလိုက်ရာ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ရယ်မောသံကြီးက ပွက်ပွက်ညံသွားပါတော့သည်။ ထိုရယ်သံများနှင့်အတူ မမကြီး မရဲမေလည်း မတ်တတ် အနေအထားမှ ပြုလဲကျသွားပြီး မျက်ဖြူလန်၍ တဂစ်ဂစ်နှင့်တက်ကာ သတိလစ်သွားပါတော့သည်။

ဘုန်းဘုန်းမှာလည်း ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဖြစ်ကာ မမကြီးအား ကျောင်းသူအကြီးများနှင့်အတူ အတက်ကျစေရန် ပြုစုပေးပြီး သတိပြန်လည်လာမှ ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်ကြွသွားပါသည်။ ထိုဖြစ်စဉ်၏ နောက်ပိုင်းတွင် မမကြီးအား ကျောင်းတက်ခိုင်း၍ မရတော့ပါ။

ကျွန်မတို့မိသားစု မြို့သို့ပြောင်း၍ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းပညာဆည်းပူးနေချိန်တွင် မမကြီး မရဲမေလည်း အိမ်ထောင်

ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဈေးရောင်းနေသော မမကြီးသည် ရံဖန်ရံခါ ကျွန်မဆီသို့ ရောက်လာပြီး သူ့ခင်ပွန်း၏ ဈေးမှာ သောစာရင်းကို ကျွန်မနှင့် ကျွန်မအမေအား လာရောက်ဖတ်ခိုင်းတတ်ပါသည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် တစ်နိုင်ငံလုံး စာမတတ်သူပပျောက်ရေး အစီအစဉ်ဖြင့် ‘အ’သုံးလုံးသင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်သင်ကြားရန် တက္ကသိုလ် ကောလိပ်အသီးသီးမှ လုပ်အားပေးများ ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်အသီးသီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မသည် မြို့ခံလုပ်အားပေးတစ်ဦးပီပီ စာမသင်ချင်သူများကို ချော့တစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့၍ ကျွန်မတို့ သင်ကြားရေးစခန်းသည် အခက်အခဲအနည်းငယ်မျှသာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးနောက် အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်မအစ်မ မရဲမေရှိသော ကျွန်မတို့ရွာမှ သင်တန်းသတင်းသည် ကျွန်မဆီသို့ အဆင်မပြေ၊ မချောမွေ့စွာ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒေါ်ရဲမေတစ်ယောက် ညနေ ခြောက်နာရီ စာသင်ခေါင်းလောင်းထိုးပြီဆိုရင် သတိလစ်ပြီး တဂစ်ဂစ်နဲ့ တက်သွားတော့တာပဲ”

ကြားရသည့် သတင်းစကားအတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။ ဈေးရောင်း၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေရသော မမကြီးအား စာတတ်စေချင်လှပါသည်။ ကျွန်မသည် သင်ကြားရေးစခန်းမှ ခွင့်တောင်း၍ မမကြီးသင်တန်းတက်နေသော ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ပါ တော့သည်။

မမကြီးသည် ကျွန်မရောက်လာသည်နှင့် ဈေးရောင်းဖျက်၍ ဟင်းစားရှာထွက်၏။ ရလာသည့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သား ငါးများကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ကျွေးပြီး ရယ်စရာ၊ မောစရာ စကားလုံးများဖြင့် ရွှင်မြူး သွက်လက်နေသော မမကြီးသည် ညနေစောင်းချိန်ကျလျှင်မူ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသော အသွင်ဖြင့် မရွှင်မပျဖြစ်သွားပါ တော့သည်။ ကျွန်မက သူ့အကြောင်းကို မသိဟန်ဆောင်၍-

“မမကြီး. . . သင်တန်းသွားမယ်လေ၊ ညီမပါ လိုက်ခဲ့မယ်”
“သင်တန်းမသွားချင်ဘူး၊ ဒီနေ့နားမယ်”ဟု ငြင်းဆန်ပါသည်။

မကြာမီ ကျေးရွာလူကြီးရောက်ရှိလာ၍ သင်တန်းသွားရန် အတင်းခေါ်သော်လည်း မကြားဟန်ပြုနေပါသည်။ ကျွန်မက ရွာလူကြီးအား သွားနှင့်ရန် လက်ဟန်ပြုပြီး မမကြီးအား ဖက်တွယ်ကာ ချော့ရပါသည်။ အတန်ကြာသည့်အခါတွင်မှ ခေါင်းညိတ်သဘောတူပြီး စာအုပ်၊ ကျောက်သင်ပုန်းများ ယူပြီး ထွက်ခဲ့ပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်မအား သာကြောင်း၊ မာကြောင်းမေးသည့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများကို ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ရင်း သင်တန်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ညနေ ခြောက်နာရီထိုးခါနီးပါပြီ။

“ညီမလေး. . . မမကြီးအနားမှာပဲနေနော်”ဟု ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို တောင်းဆိုရှာ၏။ စာသင်ချိန်များတွင်မူ စာဘက်သို့ အာရုံစိုက်၍ လေးလေးနက်နက် မှတ်သားပါသည်။ ဝထက

လသဆိုသော စာလုံးများကို သိနေ၏။ သင်တန်းချိန်တိုင်း တက်တတ်၍ ဘာတစ်ခုမျှ မသိဟု ထင်ထားသော ကျွန်မမှာ အံ့အားသင့်ရသည်။

“မမကြီး... အဲဒီ ဝထကလသကို ဘယ်တုန်းက ဆိုတတ်တာလဲ”

“ဓာတ်စက်နဲ့ ဖွင့်သံကြားကတည်းက သိတာ”ဟု ဖြေပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ရှိနေသော မမကြီး၏ စာသင်ချိန်များသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှ၏။ သင်ကြားမှုအပေါ် ဈာန်ဝင်နေသော မမကြီးကို ကြည့်၍ ကျွန်မ ဝမ်းသာလှသည်။ ဆရာမလေးများသည် ပျော်ရွှင်နေ၏။ ကျွန်မနှင့်အတူရှိနေသော မမကြီးမှာ ခေါင်းလောင်းထိုးချိန်များတွင် ယခင်ကလို သတိလစ်တက်ခြင်းမျိုး မရှိတော့ပါ။ မမကြီး အသားတကျနှင့် စာရေးစာဖတ်မှန်လာ၍ ကျွန်မ ပြန်ခါနီးတွင် မမကြီးအား တီးတိုးမေးကြည့်ခဲ့သည်။

“မမကြီး... ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရင် ဘာလို့ တက်တာလဲ”

“ရှက်လို့”

ကျွန်မသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရခဲ့မိသည်။ အရှက်သီးတတ်သော၊ အရှက်သီးလာလျှင် ထူးဆန်းစွာ သတိလစ်တက်တတ်သော ကျွန်မ၏ အစ်မ ဒေါ်ရဲမေသည် တတ်မြောက်လွယ်သော ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးများဖြင့် ကျွန်မ ပြန်သွားပြီသည့်နောက်ပိုင်းတွင်လည်း စာသင်မပျက်၊ သတိလစ်၍ တက်ခြင်းများလည်း မရှိတော့ပါ။

ကျွန်မအစ်မအတွက် နှလုံးစိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့ခဲ့ရသော ကျွန်မသည် မြို့ပေါ်သင်တန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ သင်တန်းအသီးသီးသို့ သင်ကြားရေး စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ပြီး ထူးချွန်သူများနှင့် ထူးချွန်အောင် သင်ပြနိုင်သူတို့အား ဆုချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကြားရပါသည်။ ကျွန်မ တာဝန်ယူရသော သင်တန်းစခန်းတွင် သင်တန်းသူအများစုသည် သွက်လက်ချက်ချာ၍ ဉာဏ်ကောင်းသူများဖြစ်သည်မို့ စိတ်ပူစရာမလိုဘဲ အေးဆေးစွာ အစစ်ဆေးခံရန် အသင့်ရှိချိန်တွင် ဒေါ်ရဲမေရှိသော သင်တန်းစခန်းမှ ကျေးရွာလူကြီးတစ်ဦး ကျွန်မဆီသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ဆရာမ... ဆရာမ အစ်မကြီးဆီ လိုက်ခဲ့ပါဦးဗျာ။ သင်တန်းမှာ ထူးချွန်သူအဖြစ် သူ့ကို ရွေးထားတာ စစ်ဆေးရေးလာခါနီးကုမ္ပဏီ ပြဿနာတက်နေတယ်”

သင်တန်းထူးချွန်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခံထားရသဖြင့် မမကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ တက်ကြွလန်းဆန်းနေပါသည်။ သွက်လက်ဖျတ်လတ်၍ သင်ကြားမှုများအပေါ် စိတ်ဝင်စားတတ်သော တတ်မြောက်လိုစိတ်ရှိ၍ အကင်းပါးပြီး ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နှင့် အရာရာကို အရိပ်အကဲ နားလည်တတ်သော မမကြီးအား စစ်ဆေးရေးများ လာလျှင် အဓိက မေးတတ်သည့် ဝါကျလေးများကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြန်ဆိုစာလုံးပေါင်းစေပါသည်။

အဘထ၊ မမက၊ လာပါ။ ဗလ၊ ဓနစသည်ဖြင့် သင်ပုန်းကြီးတွင် ဖတ်စေ၏။ မမကြီးသည် စာလုံးအားလုံးနီးပါးကို အထစ်အငဲ့၊ မရှိ လွယ်ကူစွာ ဖတ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဓအောက်ချိုင့်ရေ၊ နငယ်ရေဟူ၍ ‘ဓန’စာလုံးကိုမူ ဖြောင့်ဖြူးအောင် သင်မရပါ။ ခဏခဏ မေ့၏။ တွန့်ဆုတ်နေ၏။ နှုတ်ထွက်လေးလံလှ၏။

“ဆရာမရယ်. . . ဒေါ်ရဲမေကို အဲဒီစာလုံးပေါင်းမှတ်မိ
အောင် သင်ပေးပါဦး၊ လူကြီးတွေ ရှေ့ရောက်မှ မေ့နေရင် ဒုက္ခ”

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ညည်းညူနေသော ဆရာမလေးများကို
ကျွန်မ အားနာမိသည်။ မမကြီး၏အကြောင်းကို သိထားသော
ကျွန်မသည်လည်း ရှက်တတ်သော မမကြီးအား ပြင်းပြင်းထန်ထန်
မပြောရဲပါ။ ‘ခန’ဆိုသော စာလုံးသည် မမကြီးအတွက် အခက်အခဲ
တစ်ခု ဖြစ်သလို ဆရာမများခမျာလည်း ထို့ထက်ပို၍ မှတ်မိနိုင်ရန်
သင်ကြားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။ ကျွန်မသည် ‘ခန’ဆိုသော စာလုံး
အတွက် သင်ထောက်ကူဖြစ်ရန် စဉ်းစား၍ အဖြေရှာရပါတော့
သည်။ မှတ်ရလွယ်၍ သင်တတ်စေရန် ကျွန်မ သတိရလိုက်ပါပြီ။
ထိုအမှတ်သည်သာသာ ပေါင်းနှင့် ပုသိမ်နေ့စဉ် ခုတ်မောင်းပြေး
ဆွဲ၍ ကျွန်မတို့ ရွာသို့ အသွားအပြန် ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်လေ့
ရှိသည့် ‘ခန’ဆိုသော သင်္ဘောဖြစ်ပါသည်။

“မမကြီး. . . ခနဆိုတဲ့ စာလုံးကို မေ့နေရင် သာပေါင်းနဲ့
ပုသိမ်သွားတဲ့ သင်္ဘောနာမည် ‘ခန’ကို မှတ်ထားလေ” အလွယ်ဆုံး
နှင့် အရှင်းဆုံးသင်္ဘောတစ်ခုကို ကျွန်မ ပြောပြထားပါသည်။

“လူကြီးတွေ မေးလို့ မေ့နေရင် ကျွန်မကိုသာ လှမ်းကြည့်
နော်”

ကျွန်မသည် သူ လှမ်းကြည့်လျှင် မှတ်မိစေရန် သင်္ဘောသွား
သကဲ့သို့ လက်ကို ရွှေ့လျှော၍ လုပ်ပြ၏။ လက်သင်္ဘောအရ
‘ခန’ ဆိုသည့် သင်္ဘောကို မှတ်မိနိုင်စေမည်။ မမကြီး၏ အရိပ်အကဲ၊
အကင်းပါးမှုကို ကျွန်မတို့အားလုံး ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့ပါသည်။
စစ်ဆေးရေးများသည် မမကြီးတို့၏ သင်တန်းစခန်းမှ စတင်

စစ်ဆေးမည်ဖြစ်၍ ကျွန်မသည် မြို့ပေါ်သင်တန်းသို့ မပြန်သေးဘဲ
စောင့်နေလိုက်သည်။

သင်ကြားရေးစခန်းသို့ လူကြီးများရောက်လာပါပြီ။ မမကြီး
သည် သနပ်ခါးများ ဖွေးနေအောင် လူးထားသည်။ ဖြူတစ်ကွက်၊
မည်းတစ်ကွက် ဖြစ်နေသော ဆံပင်ကိုလည်း အုန်းဆီများ ရွှံ့နှစ်နေ
အောင် လူးထားပြီး ပန်းများကို ဝေနေအောင် ပန်ထားသည်။
မမကြီးတို့အဖွဲ့ကို ကြည့်၍ ကျွန်မတို့အားလုံး ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေ
ပါသည်။ စစ်ဆေးရေး စတင်ပါပြီ။

မမကြီးသည် စာလုံးပေါင်းများ မှန်ကန်စွာ ဖတ်ပြနိုင်၏။
ထောက်ပြနိုင်၏။ မေးခွန်းများ စုံ၍ ပြီးခါနီးအချိန်တွင် ‘ခန’ဆို
သော စာလုံးပေါင်းရန် ဖြစ်သည်။ မမကြီးသည် မှတ်မိသည့်အလား
ကျွန်မအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။ ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားသည့်
အတိုင်း ကျွန်မ၏ လက်သင်္ဘောကို မှတ်မိသွားသော မမကြီးသည်
ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ရွတ်ဆိုပြလိုက်ပါတော့သည်။

“ခအောက်ချိုင့်ရေမ၊ နငယ်ရေ န၊ ဇော်မင်း”

စာလုံးပေါင်း၏ အသံထွက်ကို ကြားရသောသူအပေါင်းမှာ
ရုတ်တရက် အံ့အားသင့် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးလျှင် ဝါးလုံးကွဲ
ရယ်မောသံ ကြီးကြားရပြီးနောက် မမကြီး ဒေါ်ရဲမေသည်လည်း
တဂစ်ဂစ်နှင့် သတိလစ်သွားပါတော့သည်။ မမကြီးအား ယပ်ခတ်
ပေးခြင်း၊ ရေတောက်ပေးခြင်းများ လုပ်နေစဉ် သတိလည်လာသော
မမကြီးသည် လူအုပ်ကြားမှထ၍ ထွက်ပြေးသွားပါတော့သည်။

ကျွန်မ၏ သင်ထောက်ကူဖြစ်သော ပုသိမ်-သာပေါင်းသွား
သည့် သင်္ဘောသည် ‘ခန’တစ်စီးတည်း မဟုတ်ပါ။ ‘ဇော်မင်း’

ဆိုသည့် သင်္ဘောသည်လည်း ပုသိမ်-သာပေါင်း ပြေးဆွဲနေသည့် သင်္ဘောဖြစ်ပါသည်။ လက်သင်္ကေတကြည့်၍ သင်္ဘောနာမည် အမှတ်လွဲခဲ့သော ဒေါ်ရဲမေသည် ယခုအခါတွင် အိမ်ဆိုင်ဖွင့်၍ ကုန်အမှာစာများကို ကိုယ်တိုင်ရေးသား မှာကြားတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။

မည်သို့ဖြစ်စေ ယခုအချိန်တွင် မြန်မာအမျိုးသမီးတိုင်း သက်ကြီး သက်ငယ်ဟု စာသင်ကြားခွင့်ရရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အားလုံးစာတတ်မြောက်လျက် အမျိုးသားများနှင့် နယ်ပယ် အသီးသီးတွင် ပါဝင် ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မနှင့် မမကြီးမရဲမေ၏ တစ်ချိန်က ဖြစ်ရပ်များကမူ ကြည်နူး ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ အမှတ်မှားသော အမှတ်တရများအဖြစ် ကျန်ရှိခဲ့ပါတော့သည်။

* * * * *

မေတ္တာအစွမ်း အံ့မခန်း

ကျွန်မနာမည် “ကော်ရုပ်မ”။ အမေပေးတဲ့ နာမည်ပါ။ အိမ်မှာ ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ နာမည်လို့လည်း မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ကျောင်းနဲ့ သန်းခေါင်စာရင်းအထိ ပေါက်တဲ့နာမည်ပါ။ သိပါတယ်နော်။ ကော်ရုပ်မလေးလို လှလို့ပေးထားတဲ့ နာမည်ဆိုတာ။ အမေ့မျက်လုံး ထဲမှာ ကျွန်မက ကော်ရုပ်မလေးနဲ့ တူနေတာတဲ့။ နီကျင်ကျင်ဆံပင်၊ နီကျင်ကျင် အသားအရောင်နဲ့ သာမန်မိန်းကလေးတွေထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်တဲ့ အရပ် အမောင်းကြောင့် ‘ကော်ရုပ်မ’ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်တာလည်း ပါမှာပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာ လူမျိုးတစ်ဦးနဲ့မတူဘဲ လူမျိုးခြားတစ်ဦးနဲ့ ပိုတူနေပြီး ကျွန်မ ကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေကလည်း ဘိုစာဖြစ်တဲ့ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်တွေပါ။ ဘိုစာကြိုက်တယ် ဆိုတော့ ချမ်းသာလို့ စားနိုင်တယ် မထင်ပါနဲ့။ ကျွန်မအမေက လူချမ်းသာတွေဆီမှာ အကြောပြေ နင်းနှိပ်ပေးရတဲ့ အနှိပ်သည်ပါ။ ချမ်းသာပြီး စေတနာကောင်းတဲ့ အိမ်တွေက ပေးသမျှ ကျွေးသမျှကို

အမေက ကျွန်မတွက် အကုန်သယ်လာတာ။ သူလည်း မစားဘူး၊ မသုံးဘူး၊ မဝတ်ဘူး။ ရလာသမျှ အကုန်လုံးက ‘ငါ့သမီး မယ်ထွေး ဈေးတင်ဖို့’ အတွက်ပါ။

ကျွန်မကို အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်၊ လိုသမျှရအောင် ဖန်တီးပေးတတ်တဲ့ အမေက ‘အဖေ’ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ မေးခွင့် ပြောခွင့်မပြုခဲ့လို့ အဖေနဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာမှ မသိခဲ့ရပါဘူး။ ကျွန်မအမေ ကျွန်မကို ချစ်ပုံချစ်နည်းက အံ့ဩစရာပါ။ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သွေးဆူလွယ်တတ်တဲ့ အမေလေ။ ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်ရင်လည်း အမေပါခဲ့လို့ အရပ်နဲ့လည်း မတည့်ပါဘူး။ ရပ်စိတ်၊ ရွာစိတ်ဆိုတာက ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး ပြောဆိုဆုံးမတတ် ကြတာပါ။ အဲဒါကို အမေ မခံတာ။ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောတဲ့ စေတနာ စကားတွေကို အမေက ဝေဒနာ ထင်တတ်တယ်။

“ငါ့သမီး ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့အပူပါလို့တုံး၊ သူ့ကံနဲ့သူ ဝတ်ရ စားရတာကို မနာလို နေကြတာ။ ကိုယ်က မွေးထားတာ ကိုယ့်သမီးကြောင်း ကိုယ်သိတယ်ဟေ့”။

အနေကြာပြီး အမေအကြောင်းကို သိလာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် က...

“ဒီမှာ ဒေါ်ချော၊ နားရွက်အကိုက်ခံရတဲ့ သူ့ခိုးအမေ အကြောင်း စာမဖတ်တတ်ပေမယ့် ခင်ဗျားကြားဖူးမှာပါ။ ခင်ဗျား က နားရွက်ပြတ်မှ အသိရှိမယ့် လူစား”

နောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကျွန်မတို့ သားအမိ တခြားစီ ဖြစ်သွားတယ်။ အနှိပ်ခံချင်တဲ့ သူဌေးအိမ်တွေက ကားနဲ့ခေါ်၊

ဆိုင်ကယ်နဲ့ခေါ်၊ ဆိုက်ကားနဲ့ခေါ်၊ အမေက လိုက်သွား၊ အပြန် လည်း ယာဉ်တစ်စီးစီးနဲ့ ပြန်ပို့ကြတာမို့ ကျွန်မတို့သားအမိ မိုးမမြင် လေမမြင်နဲ့ စီးပွားရေးစားကျက်ရွှင်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ ရှစ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ။ အလှအပမက်တဲ့ ကျွန်မက စာဘက်မှာ ညံ့တော့ ရှစ်တန်းအစိုးရစစ်မှာ စာမေးပွဲကျခဲ့တယ်။ အမေကတော့ ကျွန်မကို

“သမီးကျောင်းပြန်တက်၊ အောင်အောင်ဖြေ၊ သမီးလိုတာ ပြော”တဲ့။ ကျွန်မတို့ခေတ်က ကျူရှင်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေဆီမှာပဲ သင်ရတာ။ ကျွန်မ အတန်းပိုင်ဆရာက စည်းကမ်း ကြီးတယ်။

“ဟဲ့... ကော်ရုပ်မ၊ ကျောင်းတက်ရင် နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုး ရဘူး၊ ဆံပင်ကို ထုံးရင်ထုံး၊ ဖွတ်မြီးကျစ်ရင် ကျစ်၊ ဖိုးရိုးဖားရား ချထားတာ မလုပ်နဲ့”။

ဆရာ့စည်းကမ်းအောက်မှာ နေရတာ ပင်ပန်းဆင်းရဲလို့ ကျောင်းမတက်ချင်တော့တာ အမှန်။ အမေ့ကို သနားလို့သာ တက်နေရတာ။ တစ်နေ့တော့ အမေက ကျွန်မအတွက် စာသင်ဖို့ စဉ်းစားမိတာကို ပြောပြပါတယ်။

“အမေ အနှိပ်သွားနှိပ်တဲ့ အိမ်က သူဌေးသားလေးက ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ဝင်ဖို့ စောင့်နေတာတဲ့။ အဲဒီသူဌေးသားလေးကို ငါ့သမီး စာသင်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရင် ကောင်းမလား”

အမေက စိတ်ကူးနဲ့ လက်တွေ့ တစ်ထပ်တည်းကျအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါရဲ့။ သဘောကောင်းတဲ့ သူဌေးမိသားစုကလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုပြီး အကူအညီတွေ ပေးတယ်။ ဘယ်အထိ

နွေးထွေးသွားသလဲဆိုရင် ကျွန်မကို အိမ်တောင် မပြန်ခိုင်းတော့ဘဲ သူတို့ဆီမှာပဲ နေနေညည နေရတော့တယ်။ ကျွန်မ အဲဒီနွေးထွေးမှုတွေ ရပေမယ့် ရှစ်တန်းစာမေးပွဲကိုတော့ ပြောဆိုခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဌေးသားရဲ့ ရင်ခွင်မှာတော့ ခိုလှုံခွင့်ရသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားတဲ့ စာမေးပွဲကို မပြောရလို့ ဝမ်းသာတဲ့စိတ်၊ သူဌေးသား အစ်ကိုလေးနဲ့ အတူနေခွင့်ရလို့ ပျော်တဲ့စိတ်၊ အဲဒီအပျော်စိတ်တွေနဲ့ ကျွန်မ အရာရာကိုမေ့ခဲ့ပြီး အမေနဲ့ တွေ့ဖို့ လည်း မေ့နေခဲ့ပါတော့တယ်။ အမေကလည်း ကျွန်မကို ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုကြား ထည့်ထားခဲ့ရလို့ စိတ်ချတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မနေတဲ့ အိမ်ဘက်ကို သိပ်မလာတော့ပါဘူး။ ဇာတိမြို့ကနေ ရန်ကုန်ကို သူဌေးမိသားစုနဲ့ အတူ ကျွန်မ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ပြောင်းခါနီးမှ သိရလို့ အမေ့ကို တွေ့ပြီး နှုတ်မဆက်ခဲ့ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အမေအကြောင်း ကျွန်မ သိတယ်။ အမေက စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတယ်။ ရဲရင့်တယ်။ သတ္တိရှိတယ်။ သူ့လုပ်စာနဲ့သူ ရပ်တည်နိုင်လို့ ကျွန်မ အမေအတွက် မပူပန်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ လွမ်းတဲ့စိတ်တော့ ရှိခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီလွမ်းတဲ့စိတ်ကလည်း သူဌေးသား ရင်ခွင်ထဲရောက်ရင် ပျောက်သွားတာပါပဲ။

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ရန်ကုန်ရောက်မှ သိလိုက်ရတယ်။ သူဌေးသားလေးမှာ တရားဝင်မိန်းမရှိနေပြီး ကွဲနေတယ်ဆိုပေမယ့် ပြတ်ပြတ်စဲစဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်မကတော့ သူဌေးသားလေးရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယားကနေ တရားဝင်အစေအပါးဘဝကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဆိုးဝါးတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကတော့ အမေ့ရဲ့ အမေ့နဲ့ တစ်မိသားစုလုံးကို ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း နင်းနှိပ် အကြောဖြေပေးခဲ့ရတယ်။ အစတည်းက ကျွန်မမှားခဲ့တာပါ။

“ညည်းအမေလို နှိပ်တတ်လား” မေးတော့ “နည်းနည်းပါးပါး ရပါတယ်” ပြောမိတာနဲ့ ညစဉ် ညတိုင်း အလှည့်ကျ အနှိပ်ခိုင်းတော့တာပါပဲ။ တစ်နေ့လုံး အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ ပင်ပန်းရတဲ့အထဲ သုံးနာရီလောက် နင်းနှိပ်နေရတော့ နှိပ်ရင်းနဲ့ အိပ်ငိုက်လာတာပေါ့။ အဲဒီအခါကျရင် သူဌေးနဲ့ သူဌေးကတော်က တအားဆူတတ်တယ်။

“ငိုက်နေရင် ထိုင်မနှိပ်နဲ့၊ မတ်တတ်ရပ်နင်း” ဆိုတော့ တုတ်တစ်ချောင်း မှေးထောက်အကြာကြီး နင်းရတယ်။ နင်းတဲ့အခါ ခြေချော်ပြီး အသားကို နင်းမိရင် အသားကို ကြိတ်နင်းတယ်ဆိုပြီး မှေးကိုင်ထားတဲ့ တုတ်နဲ့ ရိုက်ခံထိပြန်ရော ရန်ကုန်ရောက်မှ ပိုဆိုးဝါးတဲ့ အခြေအနေတွေကို ကျွန်မ အားကိုးချစ်ခင်ရတဲ့ သူဌေးသား အစ်ကိုလေးကလည်း မသိယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုး တွေမှာ အမေ့ကို သတိ အရဆုံးနဲ့ အမုန်းဆုံးပဲ။ အနှိပ်သည် အမေ့ကြောင့် အမေ့သမီး ကျွန်မလည်း အနှိပ်သည်ဘဝရောက်ရတာ။ မိဘရဲ့ ကောင်းမွေ၊ ဆိုးမွေမှာ ဆိုးမွေကို ကျွန်မရတာလေ။ ကောင်းမွေဆိုတာ ဘာများ ခံစားရလို့လဲ။ ကျွန်မအမေ့ကို မမြင်ရဘဲ အပြစ်တင်လိုက်တာ၊ မနောနဲ့ ပြစ်မှားလိုက်တာ၊ စိတ်နဲ့ ကျူးလွန်မိတဲ့ အကုသိုလ်က မြန်လိုက်တာ စိတ်က အသံထက် မြန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က သူဌေးကြီးကို နင်းပေးရတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အနင်းခံရင် အကြာကြီးပဲ။ အနင်းခံရင်း တခူးခူးနဲ့ဟောက်ပြီး အိပ်ပျော်လို့ ကိုယ်ပေါ်က ဆင်းမယ်ကြံရင် ချက်ချင်းနိုးလာတယ်။

“နင်းဦးလေ၊ ဘယ်လောက်နင်းရသေးလို့ ဆင်းမှာလဲ”ဆိုပြီး ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ နင်းရင်း နင်းရင်းနဲ့ ကျွန်မလည်း ငိုက်လာ တာပေါ့။ ငိုက်ရင်းနဲ့ နင်းတော့ ပေါင်နှစ်လုံးပေါ် ခြေထောက် မချမိဘဲ ဘယ်နေရာ နင်းမိတယ် မသိပါဘူး။

“အောင်မလေး... သေပါပြီဗျာ”ဆိုတဲ့ အသံလည်း ကြားရော၊ ကျွန်မလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ အပေါ်ထပ် လှေကားကနေ ဆင်းပြေးခဲ့တာ လှေကားတစ်ထစ်ချော်ပြီး ဒလိမ့် ခေါက်ကွေးနဲ့အကျ အောက်ထပ်ကြမ်းပြင်အရောက်မှာ ကျွန်မ ဘာမှ မသိတော့ပါဘူး။

ကျွန်မသတိရတဲ့ အချိန်မှာ ဇာတိမြို့က အမေအိမ်ကို ပြန်ရောက်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူကောင်းအတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အပေါ်ထပ်ကနေ လိမ့်ကျတဲ့ အရိုက်က ခါးဆစ်ရိုးနဲ့ ခေါင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်မိလို့ အာရုံကြောတွေ သေပြီး ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး မလှုပ်ရှားနိုင်တော့တဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ပါ။ မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်နေ တဲ့အတွက် မျက်လုံးမှာ ထင်ဟပ်လာတဲ့ ပုံရိပ်တွေ၊ အသံတွေကို သိနေကြားနေပေမယ့် တုံ့ပြန်နိုင်တဲ့ အင်အားမရှိတော့ပါဘူး။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကို ခံစားရပြီး အဲဒီခံစားချက်က ပွင့်နေတဲ့ မျက်လုံးအိမ်က မျက်ရည်စီးကျခြင်းနဲ့ အချက်ပြတတ်တာပါပဲ။ ကျွန်မအပေါ် အဖြူစင်ဆုံးမေတ္တာနဲ့ ပေးဆပ်ရင်း ချစ်တတ်တဲ့ အမေ့ကို အနှိပ်သည် သမီးမို့ အနှိပ်သည်ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး စိတ်ကွက်၊ ငြိုငြင်ခဲ့တဲ့အပြစ် အကုသိုလ်စိတ်ကြောင့်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ ဒီအပြစ် မျိုးက နောင်ဘဝမကူးဘူးနော်၊ အမေ့မေတ္တာထုကြီးမားလေ၊ အဲဒီကြီးမားတဲ့ မေတ္တာကို စော်ကားမိလို့ ရလာမယ့်အကျိုးဆက်က ပြင်းထန်လေပဲ။

ပက်လက်ဘဝနဲ့ မလှုပ်မယှက်နေရင်း အတွေးဆိုတဲ့ အလုပ် တစ်ခုတည်းရှိတဲ့ အချိန်မှာ တွေးမိတာပါ။ ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို ရောက်သွားတဲ့ ကာလတွေမှာ ကျွန်မအမေရဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ဘဝတွေကလည်း မယုံနိုင်စရာပါဘဲ။

သူများတွေကို နင်းနှိပ်အကြောဖြေပေးရတဲ့ အမေလေ၊ လူနှစ်ယောက်ကို နှိပ်ပြီး ပြန်လာတဲ့ညနေမှာ အဲဒီလူတွေ ပေးလိုက် တဲ့ ဒံပေါက်ထမင်းစားပြီး အိပ်လိုက်တာ၊ အိပ်ရာက နိုးလို့ မျက်နှာ သစ်တဲ့အချိန် ရေကပြင်မှာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေပြီး ပါးတစ်ဖက် ရွဲ့သွားခဲ့တယ်။ အားတင်းပြီး တရွတ်ဆွဲလို့ အိမ်အပြင်ထွက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ရပ်စိတ်ရွာစိတ်ရှိတဲ့သူတွေက အမေ့အဖြစ်ကို မြင်ပြီး ဆေးရုံချက်ချင်း ပို့ပေးတယ်။ အမေက ကျွန်မနဲ့ပဲ နှစ်ယောက် တစ်ဘဝတည်ဆောက်ထားတော့ မိတ်ဆွေရင်းချာမရှိ၊ ဆွေမျိုး သွေးသားမသိ၊ သမီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကိုလည်း စိတ်ညစ်မှာစိုး၊ ပြန်လာ မှာ စိုးလို့တဲ့ လိပ်စာမပြောပြပါဘူး။

သမီးကို မမှာပါနဲ့ဆိုတဲ့စကားကို ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ပြောနိုင် သေးတယ်တဲ့။

အမေ့ဘဝက တံငါသည် ရေနစ်သလိုပါပဲ၊ သူများ ခန္ဓာ ကိုယ်ကအကြောတွေကို နှိပ်နယ်အကြောဖြေပေးတတ်တဲ့ အမေလေ၊ အမေ့ရဲ့အကြောတွေကို ဘယ်သူနှိပ်ပေးပါ့မလဲ။ ဒီလိုနဲ့ ဆေးရုံမှာ နှစ်လနီးပါး နေလိုက်ရတာ၊ ရှာဖွေထားသမျှ ကုန်ခဲ့တာပါပဲ။ အခု တော့ တောင်ဌေးတစ်ချောင်းကို အားပြုလှုပ်ရှားနေရတဲ့ အမေ့ကို ဘယ်သူကမှ အနင်းအနှိပ်ခံဖို့ မခေါ်တော့ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က သနားလို့ ထမင်းဟင်းတွေ ပေးပေမယ့် အမြဲတမ်း စားနိုင်ရေး

အတွက် မြို့ဦးကျောင်းကို သွားပြီး ဆွမ်းကျွန်၊ ဟင်းကျွန်တောင်းခံ ခဲ့ရတယ်။

ဒုက္ခရောက်မှ ရပ်စိတ်ရွာစိတ်ကို နားလည်ခဲ့တာပါ။ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကွာနေလို့မှ မရတာ၊ အမေက သူကျင်လည် ကျက်စားရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ အကောင်း ထင်ပြီး သူ့အခြေစိုက်နေထိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ အကောင်း မမြင်ခဲ့တာပါ။ နောင်တ ဆိုတာကလည်း နောင်မှ ရတတ်တာလေ၊ အမေ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ ဒုက္ခကလည်း အမေ့ အတွက် ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ရန်ကုန်အိမ်က ကျွန်မကို အမေ့အိမ် ပြန်လာပို့တော့ ငွေကြေးအနည်းအပါး ပေးသွားခဲ့ပါတယ်။ အပေါ်ထပ်လှေကားက ခြေချော်ကျတာလို့ပဲ ပြောခဲ့ပြီး ဘာကြောင့် ခြေချော်ကျ တယ်ဆိုတာတော့ အမေ မသိ ခဲ့ပါဘူး။ သမီး ဒုက္ခိတကို ပြန်ပို့ပေးလို့ ကျေးဇူးတွေ တင်နေ လိုက်တာ၊ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ငွေလေးနဲ့ ကျွန်မကို ဆေးကုဖို့ ကြိုးစား သေးတယ်။ ဘာမှ လုပ်မရတော့ဘူးဆိုမှ အမေ လက်လျှော့ခဲ့တာ။

ကျွန်မ မရောက်လာခင်က အမေ့အိမ်မှာ အမေက လူမမာ၊ ကျွန်မရောက်လာတော့ ကျွန်မက အမေ့ထက်ဆိုးတဲ့ လူမမာ၊ ခွန်းတံ့မပြန်နိုင်ပေမယ့် ကြားနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ သိထားတော့ အမေ က အားပေးစကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောတယ်။ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ အစာတွေ ကျွေးတယ်။ ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့ အားဆေးတွေ တိုက်တယ်။ မသန်စွမ်းတော့တဲ့ လက်တွေနဲ့ ကျွန်မကို အမြဲဆုပ်နယ်လှုပ်ရှား ပေးတယ်။ အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ ဆိုရမှာက လေငန်းဆွဲပြီး တောင်ဝှေးအားပြု လမ်းလျှောက်နေရတဲ့ အမေလေ၊ ကျွန်မရောက်

လာပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သန်သန်မာမာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ဖြစ် လာပြီး အမေကတော့ မိခင်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကြံ့ခိုင်သန်မာလာလိုက် တာ။ အရပ်ထဲကတောင် အံ့ဩယူရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ တွေနဲ့ နေ့စဉ် ကျင်လည်နေရတဲ့ဘဝကနေ ကံကြမ္မာ မွေနှောက်လို့ ဗွေဖောက်လာခဲ့ပါတယ်။

၂၀၁၂ ခုနှစ် ရေဘေးမှာ ကျွန်မတို့ တစ်မြို့လုံး ရေမြုပ် တော့ ရေဘေးကယ်ဆယ်ရေးစခန်းတွေဆီ ပြောင်းကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တို့သားအမိကတော့ မပြောင်းနိုင်ပါဘူး။ ရေလွတ်တဲ့ ကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်မှာ သားအမိနှစ်ယောက် မလှည့်သာ မလွန်သာ နဲ့ နေကြရတယ်။ အမေက လူတွေ အများကြီးရှိတဲ့နေရာ မှာ ကျွန်မကို မထားချင်တာပါ။ လူတွေရဲ့ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့သံတွေ ကျွန်မကို မကြားစေချင်လို့ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ လူဆိုတာ ကလည်း မြေခိုမှီရာလုံစိုက်၊ ရေနစ်သူ ဝါးကုန်စ၊ နှုရာဝဲစွဲ၊ လဲရာ သူခိုးထောင်း လုပ်ချင်ကြတာလေ။ ကျွန်မနားဆီ ရောက်လာပေမယ့် စကား အန္တရာယ်တွေကို ကြိုတင်ကာကွယ်ခဲ့တာပါ။

တစ်မြို့လုံး ရေဖုံးလွှမ်းသွားတော့ မြေထဲမှာ နေစရာမရှိတဲ့ ကြွက်တွေက အိမ်ပေါ်တွေ ရောက်လာတယ်။ ခြေသလုံးလောက် ရှိတဲ့ မြေကြွက်ကြီးတွေက စားစရာသောက်စရာတွေကို အနံ့ရတာနဲ့ မွေလှန်စား၊ အမေက လှန့်လိုက်ရင် ရေထဲဆင်းပြေး၊ ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပြေးနဲ့၊ ရေကူးတတ်တဲ့ ကြွက်တွေမို့ ရေထဲကျလည်း ပြန်ကူး လာ၊ အမေနဲ့ ကြွက်တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာ တရုန်းရုန်းပါပဲ။ ရေဘေး ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းမှာ ထမင်းထုပ်ဝေတဲ့အချိန်၊ အမေ ထမင်း ထုပ်သွားယူနေချိန်မှာ ကြွက်ကြီးတစ်ကောင် ကျွန်မအနားကို

ရောက်လာတယ်။ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ဟိုနမ်းဒီတို့လုပ်ပြီး ကျွန်မ လက်ထိပ်တွေကို စကိုက်တယ်။ ကျွန်မကြောက်တာ သေမတတ် ပါပဲ။ စစ်ခနဲ စစ်ခနဲ နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားရင်း မျက်ရည် တွေသာ စီးကျလာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန် အမေ ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အမေ့အသံကြားတာနဲ့ ဆင်းပြေးသွားတဲ့ ကြွက်ကြီးကို အမေ မြင်လိုက်တယ်။ ကျွန်မအနားကို ကမန်းကတန်း ကပ်လာပြီး

“အမေ့သမီးလေး... သမီး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ” လို့ မေးစမ်းရင်း ကြွက်ကိုက်တာ သွေးစို့နေတဲ့ ကျွန်မ လက်ချောင်း လေးတွေကို ကြည့်ပြီး သည်းသည်းထန်ထန် ငိုပါတော့တယ်။ အဲဒီနေ့ ကစပြီး အမေ ထမင်းထုပ်လည်း သွားမယူတော့ဘဲ အိမ်မှာရှိတဲ့ မုန့်ပဲသရေစာလေးတွေပဲ ကျွန်မကို ကျွေးတယ်။ အမေကတော့ မစားပါဘူး။ တစ်ရက်နှစ်ရက် ထမင်းထုပ်လာမယူတော့ ရပ်ကွက် လူကြီးနဲ့ ရေဘေးစခန်းက တာဝန်ရှိသူတွေ အိမ်ကို ရောက်လာ ကြပြီး ထမင်းနဲ့ အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည်နဲ့ ဆေးဝါးတွေ လာပေးကြလို့ ကျွန်မတို့ သားအမိငတ်မသေခဲ့ပါဘူး။ အမေရှိနေ တာတောင် သောင်းကျန်းတဲ့ ကြွက်တွေက နေ့ရောညပါ ဒုက္ခပေး လှပါတယ်။ မလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ ကျွန်မကို ကြွက်တွေရဲ့ ရန်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရတာ အမေ နေ့ရောညပါ မအိပ်ရပါဘူး။ တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ထိမိထိရာ ရိုက်ပေမယ့် လျင်မြန်လွန်းတဲ့ ကြွက်တွေကို အမေ မနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ အမေက ဟင်းတွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခြေထောက်တွေမှာ လှူးပြီး ကျွန်မအနားမှာ လဲလျောင်း နေပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ကြွက်တွေ ရောက်လာပြီး ဟင်းနဲ့ရတဲ့ အမေ့ခြေထောက်တွေနဲ့ လက်တွေကို စကိုက်ပါတော့တယ်။ လက်ကို

လာကိုက်တဲ့ ကြွက်တွေကို အမေက ဖမ်းပြီး သတ်ပစ်ပါတယ်။ ခြေထောက်မှာ ကိုက်တဲ့ ကြွက်တွေကိုတော့ ခြေထောက်နဲ့ ကန်ကျောက် လုပ်တာပေါ့။ အမေ အဲဒီလိုလုပ်ပြီး သုံးလေးရက်လောက် ကြွက်တွေ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ကျွန်မအစား ကြွက်ကိုက်ခံသွားတဲ့ အမေလေ။ ကျွန်မအပေါ်ကျရောက်မယ့် အန္တရာယ်မှန်သမျှ အမေ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် အမြဲတမ်းစဉ်းစားနေတဲ့ အမေ၊ ကျေးဇူးတွေတင်လိုက်တာ အမေရယ်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အမေသိအောင် ပြောပြချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ဆွံ့နေတဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ အမေရယ်။

ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ဦးရဲ့ ဝဋ်ကြွေးက မမြင်နိုင် မသိနိုင် ခဲ့တဲ့ အတိတ်ဘဝက အကျိုးဆက်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တရားကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ အမေနဲ့ သွေးသားအနည်းငယ်တော်စပ်တဲ့ မယ်သီလရှင် ဆရာလေးတစ်ပါးက ရံဖန်ရံခါလာပြီး ဆုံးမဩဝါဒ တွေ ပေးတတ်ပါတယ်။

“ဒေသနာတော်အရ ဝဋ်ကြွေးမည်သည် မပေးဆပ်ဘဲ ကျေရိုးမရှိချေ။ ကမ္မနိယာမအရ ကုသိုလ်ကံဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်စေ၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ ပရိနိဗ္ဗာန်မစံမချင်း အဟော သိကံအဖြစ်သို့ မရောက်ပါက တူသောအကျိုးကို ပေးမြဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားရှင်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ဦး တစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ ကံ၏ အကျိုးကို တားမြစ်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း... ”ဟူ၍ မြတ်စွာ ဘုရားဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏ ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်ရေးတဲ့ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် စာအုပ်ကို ဆရာလေး ဖတ်ပြတော့ နားထောင်နေတဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့

ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တရားကို သိလာရပါတယ်။ သိစိတ်ကလည်း မျက်ရည်ကို ကျစေတာပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ အရိပ်အကဲကို အမြဲနားလည် နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အမေက ဆရာလေး ဖတ်ပြတာတွေကို ကျွန်မ သဘောကျမှန်းသိပြီး ဆရာလေးကို စာဖတ်မပြနိုင်တဲ့ အမေ၊ စာမတတ်တဲ့ အမေက ကျွန်မဖတ်လို့ရအောင် ဘယ်လို ကြံဆောင် ခဲ့လဲသိလား။ ခြင်ထောင်အမိုးမှာ တရားစာရွက်တွေကို ချိတ်နဲ့ လိုက်ချိတ်ကပ်ထားတယ်။ ကျွန်မလှမ်းဖတ်လို့ရအောင်ပေါ့။ တရား ပွဲတွေမှာ၊ တရားစခန်းတွေမှာ ဓမ္မလက်ဆောင်ဝေတဲ့ စာတန်းလေး တွေပါ။ ကျွန်မအမေ စာမတတ်ပေမယ့် ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ အထူး သဖြင့် ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာလုပ်ပေးရင် ပိုကောင်းမလဲဆိုတဲ့ အတွေးတွေက လေးနက်လွန်းတယ်။ စေ့စပ်တယ်။ အတွေးကိုလည်း လျင်လျင်မြန်မြန်နဲ့ လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်တတ်တယ်။

“ဒကာမကြီး၊ ကော်ရုပ်မကို ဆေးကုချင်ရင် ဓမ္မဆေးက အစွမ်းအထက်ဆုံးပေါ့”ဆိုတဲ့ သီလရှင် ဆရာလေးရဲ့စကားကို ကြားပြီးကတည်းက အမေတစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။

ရေတွေ ပြန်ကျသွားပြီး မိုးလည်း ပါးသွားပြီ။ ဒီနေ့ အမေက ကျွန်မကို နေရာပြောင်းတယ်။ ခေါင်းရင်းဘက်က ဘုရားရုပ်ပွား တော်ကို ကျွန်မ ဖူးမြင်သာအောင် ခပ်စောင်းစောင်း အနေအထား နဲ့ လဲလျောင်းစေတယ်။ မလိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း အဟောင်းအစုတ်တွေ ကိုလည်း ဖယ်ထုတ်ပစ်တယ်။ ရေဘေးကယ်ဆယ်ရေးစခန်းကရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပီနံအိတ်နှစ်လုံးနဲ့ စုထုပ်ထားတယ်။ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး သိပ်မကြာခင် သီလရှင်ဆရာလေး ရောက်လာတယ်။

“ဆရာလေးကို မှာတယ်ဆိုလို့၊ ကော်ရုပ်မ ဘာများဖြစ်လို့လဲ ဆိုပြီး စိတ်ပူနေတာ”

ဆရာလေးက အမေ့ကို ပြောပြောမေးမေး လုပ်နေတယ်။ အမေက ရေဘေးကယ်ဆယ်ရေးက ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ စုထုပ် ထားတဲ့ ပီနံအိတ်နှစ်လုံးကို ဆရာလေးရှေ့မှာ ချပေးပြီး

“ဆရာလေး၊ တပည့်တော်မ သမီးလေး တရားခွေတွေ နားထောင်လို့ရအောင် အောက်စက်၊ ဒီဗီဒီလား အဲဒါဝယ်ပေးပါ ဘုရား။ ဒီအိတ်ထဲက လူ့အသုံးအဆောင်တွေက တပည့်တော်တို့ သားအမိအတွက် မလိုအပ်ပါဘူး။ ဆရာလေးလည်း မလိုဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ တပည့်တော် မကြုံတတ်လို့ပါ။ သမီးလေးအတွက် တရားတွေနာလို့ရအောင် ကူညီပေးပါ”

ဆရာလေးက အံ့ဩလွန်းတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ အမေ့ကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာလေးနဲ့ အမေတို့ ပီနံအိတ်နှစ်လုံးကို ယူပြီး ဈေးဘက် သွားကြတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဆရာလေးနဲ့ အမေ ပြန်ရောက် လာတယ်။ အမေ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဘက်ထရီအိုးကို ရွက်လို့ ဆရာလေး လက်ထဲမှာတော့ ဒီဗီဒီစက်နဲ့ စီဒီအချပ်ပြားလေးတွေ... .

“ကော်ရုပ်မရဲ့ ဝေဒနာကို ကုဖို့အတွက် နောက်ဆုံးဆေး ကတော့ ဓမ္မဆေးပါပဲ။ ဆေးတကားဆေးထဲမှာ ဓမ္မဆေးက အစွမ်း ဆုံးပါ”

အာရုံကြောတွေ သေပြီး ဘဝဆုံးလို့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေတဲ့ ကျွန်မကို အမေက ဓမ္မဆေးနဲ့ ကုပြီး အသက်ဆက်ခွင့်ပေးဦးမှာပါ။ အမေ့ရဲ့ မေတ္တာအစွမ်းကတော့ အံ့မခန်းပါပဲ။ အမေအသက်ရှင်

နေသမျှ ကျွန်မလည်း မသေနိုင်သေးဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်။
အမေကျေးတဲ့ ဓမ္မဆေးကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်မ ချိုမြိန်စွာ
သောက်နေ ရလို့ပါပဲရှင်။

* * * * *

ပစ္စုပ္ပန်၌ ရှင်သန်ခြင်း

နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်နီးပါးမျှ မိသားစုစားဝတ်နေရေးကိစ္စ တို့နှင့် လုံးထွေးရုန်းကန်ပြီး သားသမီးများ ပညာစုံ၍ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ရောက်သောအချိန်မှစကာ ကျွန်မအား အနားယူအပန်းဖြေ ခွင့်ပြုခဲ့သောကြောင့် ဇာတိသို့ပြန်၍ တရားစခန်းဝင်ရောက်ခဲ့ ပါသည်။

တရားစခန်းတည်ရှိရာသို့ စက်တပ်လေ့ငယ်များဖြင့် ဆယ့်ငါး မိနစ်ခန့် သွားရပါသည်။ ရန်ကုန်မှ ဇာတိမြို့သို့ ခြောက်နာရီ ကျော်မျှ ကားစီးခဲ့ရသော ငြီးငွေ့ပင်ပန်းမှုများသည် စက်တပ် လေ့မောင်းရာ၌ ထိခတ်ရိုက်စဉ်လာသော ရေစက်ရေမြှောများ ကြောင့် လန်းဆန်းကြည်နူးခဲ့ရပါသည်။ ဓမ္မ၏အေးရိပ်သည် ခရီး အစတွင်ပင် ကြည်လင်ရွှင်ပျသော အသိများအဖြစ် ခံစားရပါ သည်။ တရားစခန်းဝင်သူများအား တင်ဆောင်လာသော စက်တပ် လေ့ငါးစီးသည် ရိပ်သာရှိသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှ သဲသောင် ပြင်တွင် ဆိုက်ကပ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ရောက်လာချိန်ကို အသင့်

ကြိုဆို စောင့်ဆိုင်းနေသော ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့မှ လူငယ်ယောက်ျား၊ မိန်းကလေးများသည် ကျွန်မတို့၏ အဝတ်အိတ်၊ အိပ်ရာလိပ်များကို သယ်ယူ၍ ကျွန်မတို့အား ကူညီတွဲကာ ဖေးမခေါ်ဆောင်သွား ပါသည်။

နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်မျှ ဘဝတွင် ကျင်လည်နေထိုင်ရစဉ် ခင်ပွန်းသည်နှင့် သားသမီးတို့ကို အိမ်ဝမှ အမြဲကြိုဆိုခဲ့ရသော ကျွန်မဘဝတွင် ကျွန်မအား ကြိုဆိုခံရသည့် ခံစားမှုသည် အတိုင်း မသိ ပီတိဖြစ်စရာပင်။ လာခြင်းကောင်းသော ခရီးစဉ်ဖြစ်၍ ကောင်းမွန်သည့်ကိစ္စများ ဖြစ်လာပါသည်။ ညနေငါးနာရီခန့်တွင် ရေမိုးချိုးရပါသည်။ ရေချိုးပြီးတိုင်း သနပ်ခါးအစစ်တုံးကို ခပ်ပျစ် ပျစ်သွေးကာ တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းကျံတတ်သော ကျွန်မအတွက် ဤတရားစခန်းတွင် ရှစ်ပါးသီလခံယူရန် နုံသာမလူးရပါ။ ခန္ဓာ အတွက် ဝန်ဆောင်မှု လျော့ပါးသွား၍ ပင်ပန်းမှု သက်သာပါသည်။ ဤငြိမ်းအေးခြင်းသည်ပင် ပထမဦးစွာ ဓမ္မ၏ အရသာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

တရားစခန်းတွင် အမျိုးသမီးယောဂီဦးရေသည် အမျိုးသား ယောဂီဦးရေထက် သုံးလေးဆခန့် များပါသည်။ နတ်ပြည်တွင် နတ်သားတစ်ပါးလျှင် နတ်သမီးတစ်ဖက်ငါးရာဆိုသော အချိုးနှုန်း မျှ မဆိုဝါးပါ။ သို့သော် အမျိုးသမီးယောဂီ ရှစ်ဆယ့်ငါးဦးရှိ၍ အမျိုးသားယောဂီ နှစ်ဆယ့်ကိုးဦးသာ ရှိပါသည်။ ဇာတိတရားစခန်း ဖြစ်၍ ကျွန်မအား ပညာသင်ပေးခဲ့သော ဆရာမကြီးများ ပါဝင်နေ သလို ကျွန်မ ပညာသင်ပေးခဲ့ဖူးသော တပည့်လေးများကလည်း ကြည်လင်ရွှင်ပျ၍ ဣန္ဒြေရသော မျက်နှာလေးများနှင့် ကျွန်မအား

နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ ကျွန်မအား သင်္ချာသင်ပေးခဲ့သော ဆရာမ ကြီးသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်နီးပါးခန့်ရှိပြီး မြေးမလေးနှင့်အတူ ကျွန်မအနားတွင် နေရာယူခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းတွင် သင်္ချာသင်ပြ ပေးခဲ့သော ဆရာမကြီးသည် တရားစခန်းသို့ ပထမဆုံး ဝင်ရောက် လာသူ ကျွန်မအား ယောဂီတစ်ယောက်၏ စည်းကမ်းချက်များကို ရှင်းလင်းပြောပြ ဩဝါဒပေးခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်မှ ကားစီးလာခဲ့ရသည့် ပင်ပန်းမှုကြောင့် အိပ်ရာ အပြောင်းအလဲကိုပင် သတိမထားနိုင်ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော် သွားခဲ့သော ကျွန်မသည် နံနက်လေးနာရီထိုး စည်သံကြားမှပင် နိုးခဲ့ပါသည်။ နိုးလာသော ခန္ဓာသည်လည်း အိပ်ရေးဝသောကြောင့် လန်းဆန်းနေပါသည်။ ကျွန်မ၏ အတွေးတို့သည် တရားထိုင်သည့် ရိပ်သာထဲသို့မရောက်ခင် အိမ်မှာနေစဉ်က ခံစားမှု၊ တရားစခန်း ဝင်ရောက်သည့် ခံစားမှုများကို အမြဲနှိုင်းယှဉ်ပြီး တွေးလေ့ရှိ ပါသည်။ တရားစခန်း၏ အေးငြိမ်းမှုများကို ကျွန်မ အသိနောက်ကျ ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ပစ္စုပ္ပန်သည် အဓိကဖြစ်သည်မို့ ကျေနပ်ရ ပါသည်။

ရှစ်ပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ပြီး တရားမှတ်ရပါသည်။ ညင်သာစွာ ပိတ်ထားသော မျက်ခွံတွင်းမှ မျက်လုံးအိမ်သည် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ရှိနေသည် ထင်၏။ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းနှင့် ဝင်လာသော လေ၊ တိုးထိသွားသော နှာသီးဖျား၊ တစ်ခါမှတ်လျှင် တစ်၊ နှစ်ခါမှတ်ပြီးလျှင် နှစ်၊ ထိုးထိသွားသော လေကို ခံစားလျှင် အမှတ်က သုံးဖြစ်လား၊ လေးဖြစ်လား၊ အစပြန်မှတ်။ ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ်။ ဘဝတရားများ ထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဆုံးရှုံးသွားသော

စီးပွားဥစ္စာများ၊ ခင်သူ၊ မုန်းသူ၊ ရယူခြင်း၊ ပေးဆပ်ခြင်း၊ ဘဝ၏ မမြဲမှုကို လေသွင်းလေထုတ် မှန်အောင်လုပ်ခြင်းနှင့်ပင် သင်ခန်းစာ ရလျက် ရှိပါသည်။ တရားထိုင်ကာစ ကျွန်မတွင် ဤမျှလောက် သဘောပေါက်မည်ဆိုပါက နှစ်စဉ်တရားစခန်းဝင်ခဲ့သော ဆရာမ ကြီးဆိုလျှင် တော်တော် အေးငြိမ်းနိုင်မည် ထင်ပါသည်။ ဤ တွေးတော စိတ်နှင့် ကျွန်မဘေးတွင် တရားထိုင်နေသော ဆရာမ ကြီးအား မျက်လုံး စောင်းဝှဲ၍ ကြည့်မိသောအခါ

ဆရာမကြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှေ့တိုး နောက်ယိုင်လျက် လှုပ်ရှား နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆရာမကြီးမှာ နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် ငိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကဲ့သို့ သတိထားမိသော ဆရာမ ကြီး၏ မြေးမလေးမှာ ဆရာမကြီး၏ လက်ကို ဖြည်းဖြည်း ညင်သာ ဆွဲခါလှုပ်ရမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ နားနေဆောင်သို့ ပြန်ရောက် သောအခါ ဆရာမကြီးထံမှ စကားသံများ ထွက်လာပါသည်။

“ကျေးဥ နင်က ရန်ကုန်မှာ စာလေး ဘာလေးရေးတဲ့သူ ဆိုတော့ ငါ ငိုက်တာကို မှတ်စုထုတ်ထားတယ်။ နင်ရေးထား သိလား... ”

“နှစ်မေး၊ တစ်ငိုက်၊ နှစ်ငိုက်၊ တစ်ခါပျော်၊ နှစ်ခါပျော် တစ်ရေးရ”

ဆရာမကြီးသည် သင်္ချာဆရာမပီပီ ငိုက်ခြင်းကိုပင် မှတ်စု ထုတ်နုတ်ကာ ဆန်းသစ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှတ်စုစကားကြောင့် အရပ်ထဲမှာလို မရယ်နိုင်ဘဲ ပြုံးကြရပါသည်။ သတိအမှတ် မလွတ် ရန် ကျင့်ကြံနေထိုင်ရင်း လွတ်သွားသည့်အခါများလည်း ရှိပါသည်။ သို့သော် လွတ်သွားသော အာရုံတို့ကို ချက်ချင်းပြန်စုစည်းနိုင်ရန်

တရားမှတ်ချိန်တို့သည် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မတို့အရွယ်သည် ဒုတိယအရွယ်ဖြစ်၍ ဆရာမကြီးတို့အရွယ်များမှာ တတိယအရွယ် နှင့် ဆရာမကြီး၏ မြေးမအရွယ်သည် ပထမအရွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ အရွယ်များသည်လည်းကောင်း၊ ဆရာမကြီးတို့ကဲ့သို့ အရွယ်များသည်လည်းကောင်း၊ ငိုက်မျဉ်းခြင်းဝေဒနာနှင့်အတူ ဒူးနာ၊ ဒူးကိုက်ဝေဒနာများနှင့် ငြိမ်သက်မှု မရှိကြပါ။

တည်ငြိမ်မြဲမြံစွာ မှတ်အားကောင်းလှပါသည်။ တတိယ အရွယ် တရားရှာဆိုခြင်းမှာ ပြုပြင်စရာဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ တတိယအရွယ်၏ ဝေဒနာတို့သည် တရားမတွေ့ခင်မှာ ပြင်းထန် လှပါသည်။ ငိုက်မျဉ်းတတ်သူမဟုတ်သော်လည်း ဒူးကျိုးပေါင်း ဝေဒနာကို နေရာမပြင်ဘဲ ဆက်မှတ်ကျင့်လျှင် ဝေဒနာလွန်မြောက် သည်လည်း ရှိတတ်ပါသည်။ ဤကျင့်ကြံအားထုတ်မှုများသည် နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်နိုင်သေးသော်လည်း အပါယ်သို့ မရောက်နိုင်ဟု ယုံကြည်၏။ မိန်းကလေးယောဂီငယ်များ၏ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင် မှုများသည် ချီးကျူးစရာဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမကြီး၏ မြေးမလေး သည် ညနေစောင်းလျှင် ကြက်သွန်သုပ်၊ ချင်းသုပ်နှင့် အအေးဘူး များကို မြိန်ရှက်စွာ စားသုံးတတ်သည်။ စားသောက်ရာတွင်လည်း လျင်မြန်လှသူမို့ ဆရာမကြီးက -

“ယောဂီ ဘယ်လိုစားတာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းစားပါ၊ သတိ အမှတ် မလွတ်စေနဲ့”ဟု ပြောသည်ကို မြေးမငယ်က -

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွားရဲ့၊ သမီးလည်း သတိနဲ့ စားတာပါ။ အမှတ်မလွတ်ပါဘူး။ ဖြစ်-ပျက်-ဖြစ်-ပျက်ဆိုပြီး ခပ်သွက်သွက် ဆွဲတာပေါ့”... တဲ့။

မြေးအဘွားနှစ်ယောက်၏ အတိုင်အဖောက်စကားများ ကြောင့် နုံးနေသော ခန္ဓာကိုယ်တို့နှင့် ပြုံးကြရပါသည်။

တရားစခန်း၏ နောက်ဆုံးရက်မတိုင်ခင် တစ်ရက်တွင် တရားပြဆရာတော်မှ တရားများ ဆွေးနွေးဟောပြောကြပါသည်။ စခန်းဝင်ယောဂီများကိုလည်း တရားများ စစ်မေးကြပါသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သင်္ကြန်ရက်များတွင် ရန်ကုန်မှ ပြန်လာသော သား များနှင့် ရေကစားမဏ္ဍပ်ထိုးကာ ရေသဘင်ပွဲဆင်နွှဲသူ ဦးမင်းဟန် ဆိုသော မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီးသည် ယခုနှစ်တွင် ကျန်းမာရေး မကောင်း၍ တရားစခန်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်နှင့် တပည့်ရင်း ဒကာရင်းများဖြစ်၍ တရားပြ ဆရာတော်နှင့်လည်း မျက်နှာစိမ်းမဟုတ်ပါ။ ဆရာတော်က ဦးမင်းဟန်အား တရားစခန်းသို့ ဝင်ရောက်ခြင်းအပေါ် ခံစားချက် ပြောပြပါဟု မေးလျှင် . . .

“တပည့်တော် ဝေဒနာနှစ်မျိုး ခံစားရပါတယ် ဘုရား”

“ဒီနှစ်မှ တရားစခန်းဝင်တာ ဝေဒနာတွေ့တယ်ဆိုတော့ တွေ့တဲ့ဝေဒနာကို ပြောပြပါဦး”ဟု ဆရာတော်မှ မိန့်တော်မူ လျှင် . . .

“မှန်လှပါ။ တပည့်တော် ဆင်းရဲချမ်းသာ ဝေဒနာနှစ်မျိုး တွေ့ခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ အဲဒါတွေကတော့ တရားထိုင်ဖို့ ထိုးစည်သံ ကြားတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ဆင်းရဲပြီး အာဟာရသုံးဆောင်ဖို့ ထိုးစည်သံ ကြားတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်ဘုရား”ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးမင်းဟန်၏ လိမ်ညာခြင်း ကင်းသောစကားများကြောင့် ဆရာတော် နှင့် ယောဂီအားလုံး ပြုံးကြရပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်သည် ဦးမင်းဟန်၏ နောက်နားဆီမှ အမျိုးသားယောဂီတစ်ယောက်ကိုလည်း မေးမြန်းပါသည်။ ထို ယောဂီက လက်အုပ်ချီလျက် ဆရာတော်အား သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်၏။

“တပည့်တော်က မပုတင်က ဦးသေးဇော်ပါ ခင်ဗျား”

အမျိုးသားယောဂီ၏ စကားသံဝဲဝဲကို ဆရာတော်က နားမလည်၍ ဘေးမှ ယောဂီတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်ရှင်းပြ၏။

“သူက မှတ်ပုံတင်ဌာနက ဦးသိန်းဇော်လို့ ပြောတာပါ ဘုရား”

ထို့နောက် ဦးသိန်းဇော်၏ စကားသံဝဲဝဲတို့ကို ဆရာတော် သည် ပြုံး၍ နားထောင်နေ၏။

“တပဲ့တော် တရားမတ်ရင်း မတ်ရင်း တဲခါ တဲခါ မြောက်တတ်ပါတယ် ဘုရား။ ဘာဖြစ်တာမှန်း မတိလို့ပါ ဘုရား”

ဆရာတော်မှာ သူ့စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ရင်း . . .

“အဲဒါ ဒကာကြီး ငိုက်သွားတာ။ ဘာလဲ ဈာန်ရသွားတယ် ထင်လို့လား”ဟု ဖြေပြောပြောလျှင် အားလုံးရယ်မောသံကို နားထောင်ရင်း ယောဂီဦးသိန်းဇော်သည်လည်း ရောနှောရယ်မော တတ်၏။ တရားစခန်း၏ စကားသံတိုင်းသည် နှလုံးကြည်မွေ့ ဖွယ်ရာများ ဖြစ်၏။

ခုနစ်ရက်ပြည့်သည့်မနက် တရားထိုင်ပြီး အရုဏ်ဆွမ်းစား ပြီးသည့်နောက် တရားစခန်းသိမ်း၏။ ကျွန်မတို့ မြို့ပြန်မည့်အဖွဲ့ကို အလာကကဲ့သို့ပင် စက်တပ်လေ့ငယ်လေးများဖြင့် ပြန်ရန်

စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ ထိုသို့စောင့်နေစဉ် ဆရာမကြီးနှင့် ကျွန်မတို့ ယောဂီငါးယောက်တို့သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှ သဲသောင်ပြင်သို့ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ကမ်းပါးများ ပြို၍ သဲသောင်ပြင်ဖြစ်ထွန်းလျက် သောင်ပြင်သည် ကျယ်ပြန့်စွာ မြစ်လယ်ထိပင် ရှိနေပါသည်။ ရေကျ ချိန်ဖြစ်၍ ကျယ်ပြန့်လှသော သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ကျွန်မတို့အဖွဲ့ သတိအမှတ်မပါသော လေသွင်းလေထုတ်အလုပ်ကို အားရပါးရ လုပ်ကြပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်၍ လေကို ရှူသွင်း၊ လက်နှစ်ဖက် အောက်ချ၍ လေကို မှုတ်ထုတ်လုပ်နေစဉ် မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သင်္ဘောတစ်စီးသည် သူ့အား လက်ယပ် ခေါ်သည်ထင်၍ ကျွန်မတို့ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းလာ ပါသည်။ ထိုအခါ ဆရာမကြီးသည် ထိတ်လန့်တကြားနှင့်-

“ဟိုမှာ သင်္ဘောက သူ့ခေါ်တယ်ထင်ပြီး လာနေပြီ ပြေး- ပြေး” ဟုဆိုကာ ကမ်းပါးပေါ်သို့ ဆရာမကြီး ဦးဆုံးရောက်သွား၏။ ကျွန်မတို့အားလုံးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆွဲတင်ကာ သင်္ဘောအမြင် မှလွတ်ရာသို့ သွားပြီး အားရပါးရ ရယ်ကြရပါသည်။ အသက်ကြီး သော်လည်း အပြေးသန်သော ဆရာမကြီးထံမှ စကားသံ ကြားရ ပါသည်။

“လူ့ဘဝဆိုတာလည်း ဒီလိုပါပဲ၊ မထင်မှတ်တာတွေ၊ မမျှော် လင့်တာတွေ ဖြစ်တတ်ကြတာပေါ့” တဲ့။

ဖြစ်ပြီးသွားတာရော၊ ဖြစ်လာမှာရော ဘာမှ အရေးမကြီး ပါဘူး။ အရေးကြီးတာက အခု ပစ္စုပ္ပန်ပါပဲ။ သင်္ချာဆရာ လောက နိယာမတရားနှင့် ကာလတန်ဖိုးကိုလည်း တွက်ချက်ပေးတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

* * * * *

မေတ္တာတူရိပ် မိခင်စိတ်

ကျွန်မချစ်သော အမေ၏ အကြောင်းတရားများစွာအနက် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ တဖွဖွပြောလေ့ရှိသော စကားမှာ... .

“အမေကလေ သားယောက်ျားလေးတွေပဲ မွေးမွေးနေတာ အဲဒါ သမီးမိန်းကလေးလိုချင်လွန်းလို့ ကြာခွက်ဆံထုံးလေး ထုံးပြီး ဗိုင်ငင်နေတဲ့ မိန်းကလေးပုံ ငါးကျပ်တန် ငွေစက္ကူလေးကို အမေ ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ထဲ အမြဲထည့်ထည့်ထားတဲ့ အမေမေတ္တာစိတ် တန်ခိုး ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်သလဲဆို... . ဟော အခု ငါးကျပ် တန်ထဲက မိန်းကလေးပုံအတိုင်း တစ်ထပ်တည်းပဲ လှချက်က မလွဲ ဘူးတော့”

တကယ်တမ်းလည်း အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိ၍ အစ်ကိုအငယ် နှင့် ငါးနှစ်ခြားမွေးလာသော ကျွန်မမှာ အစ်ကိုများ ဝတ်ဆင်ရန် မတော်သော စွပ်ကျယ်၊ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများကို အိမ်နေ ရင်း ဝတ်ဆင်ရသည့်အခါတွင် ဆီရစ်ဝိုင်း ကြာခွက်ဆံထုံးထုံး၍ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်၊ ဘောင်းဘီတို့နှင့် ဖန်ခွန်နေသော၊ ဇယ်တောက်

နေသော၊ ထုပ်ဆီးတိုးနေသော ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်မြင်ယောင်ရင်း သဘောကျ ပြုံးမိပါသည်။

မိသားစုတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်မသည် အားလုံး၏ စုပုံအလိုလိုက်ခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်းကိုရသည့်အတွက် ကျန်းမာရွှင်လန်းသော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အစားအသောက်တွင်လည်း ဟန့်တားကန့်ကွက်သူ မရှိရကား ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အနည်းငယ် ဆူဖွိုးနေပါသည်။ ထိုဆူဖွိုးမှုတို့၏ အရှိန်ကြောင့် အနာတရဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း တော်တော်နှင့် မကျက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ယောက်ျားလေးများပီပီ ကွင်းကြိုကွင်းကြား၊ ကုန်းကြို ကုန်းကြား သွားလာဆော့ကစားတတ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အစ်ကိုနှစ်ယောက်သွားလေရာသို့ လိုက်ချင်သည့်အခါ ထိမိခိုက်မိမည်ကို စိုးရိမ်၍ ခေါ်မသွားလျှင် အော်ဟစ်ငိုယိုတိုင်တန်းတတ်၍ ကျွန်မလည်း မလိုက်ရ၊ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း မသွားရတော့ပါ။

တစ်နေ့တွင် အစ်ကိုငယ်က ကျွန်မအား... .

“ညီမလေးတို့ ကြာပန်းသွားခူးမလို့ လိုက်ချင်ရင် ဘယ်သူ့မှ မပြောရဘူး၊ ငိုလည်း မငိုရဘူးနော်”ဟု ကတိယူ၍ ကျွန်မ ကြာပန်းခူး လိုက်သွားမိပါသည်။ ကြာအိုင်ထဲသို့ ဆင်းခွင့်မရသော ကျွန်မမှာ ကိုကြီးနှင့် ကိုငယ် ခူးပေးသော ပန်းများကို အိုင်စပ်မှ ကောက်ယူပြီး တစ်နေရာတည်းတွင် စုပုံထားရပါသည်။ တောင်ပုံယာပုံဖြစ်နေသော ပန်းများကို ကြည့်၍ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသော ကျွန်မသည် အပြန်လမ်းတွင် ရိုးချောင်းကူးတံတားလေးပေါ်မှ ခြေချော်ကျခဲ့ပါသည်။ ကံအားလျော်စွာ ရေမနစ်ခဲ့သော်လည်း

ဝါးတံတားစ တစ်ခုသည် ဆူဖွိုးလှသော ကျွန်မ၏ ခြေသလုံးသားထဲသို့ ပြတ်ရှုစိုက်ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

ကတိနှင့် နောက်ဘယ်သွားသွား မလိုက်ရမှာစိုးသည့် အတွက် အနာနာသော်လည်း ကြိတ်မှိတ်သည်းခံ၍ အစ်ကိုများ၏ ပြုစုမှုအောက်တွင် အနာရေဆေး၊ ဖုန်မှုန့်များ သိပ်ထည့်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သော်လည်း အနာကိစ္စ အမေအား မပြောဘဲ အနာကို မမြင်မိစေရန် လုံချည်ကို မဝတ်စဖူး ကျွန်မ ဝတ်ထားမိပါသည်။ မိန်းမဝတ် ထမီလုံချည်နှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ကျွန်မကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်နေသော မျက်နှာနှင့် အဖေအား တီးတိုးစကားဆိုသံ ကျွန်မ ကြားခဲ့ပါသည်။

“ကိုရင့်သမီးတော့ အပျိုစိတ်ဝင်ချင်လာပြီ ထင်ပါရဲ့”

ကျွန်မမှာတော့ ကျွန်မအနာ ကျွန်မသာ သိသမို့ ဖုံးဖိကာကွယ်ရန်သာ ကြိုးစားနေမိပါသည်။ ထိုအနာသေးသေးအား ဖုံးကွယ်ထားမိသော ကျွန်မသည် တစ်နေ့သောအခါ အရိုးထိလူနီးပါး ပြည်များ လှိုက်စား၍ လမ်းလျှောက်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဆိုးဝါးသော ပြည်တည်နာကြီးဖြစ်မှ အမေအား ပြသမိပါသည်။ ကျွန်မအနာကို မြင်မိလိုက်ချိန်တွင် အမေသည် ရင်ဘတ်စည်တီးဟီးချ၍ ငိုပါတော့သည်။

“တစ်ပတ်လောက် ရှိနေပြီ။ နို့အိမ်တစ်ခုလုံး တစ်စစ်စစ်နဲ့ ကိုက်ကိုက်နေတာ ဘယ်ကလေး နေမကောင်းဖြစ်ပါ့မလဲလို့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဘုရားဂုဏ်တော်များ ရွတ်ရွတ်ပြီး နို့ကို သပ်ချနေရတာ ငါ့သမီးလေး အနာကြောင့်ဆိုတာ မသိခဲ့ဘူး” “ငါ မကြည့်ခဲ့မိဘူး” ဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်ရင်း ဆောက်တည်ရာမရ၊ ဆေးဆရာပင့်၊

ဆေးကု၊ ဆေးလူး၊ နတ်မေး၊ ဗေဒင်မေး များစွာ စုံလင်အောင် လုပ်ခဲ့ပါသည်။ သားသမီးများအပေါ်တွင် ကျရောက်လာမည့် ဘေးဒုက္ခရောဂါများကို အမေ၏ မေတ္တာစိတ်တန်ခိုးနှင့် နိမိတ်ဆိုး များလည်း မြင်တတ်ကြောင်း ကျွန်မ အံ့ဩစွာ သိရှိနားလည်မိပါ သည်။

ကျွန်မ ခြေသလုံးအနာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နီမြန်း ရောင်ကိုင်၍ အလယ်နားလောက်တွင် ပြည်အရည် ဖြူဖြူလေး များ စိမ့်ထွက်သောအခါ အဖေနှင့် ကိုကြီးသည် ကျွန်မအား ချုပ်ကိုင်၍ အနာပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖိညှပ်ပြီး ပြည်ရည်များကို ထွက်စေပါသည်။ နာလွန်း၍ ထွန်ထွန်းလူးနေသော ကျွန်မအား မမြင်ရက်သည့် အမေသည် အဖေအား . . .

“ကိုရင် တော်ပါတော့၊ ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မ လုပ်ပေးမယ်” ဆိုပြီး အနာအဝ အနားကပ်၍ အာဠေပေးပြီး ပြည်ရည်များကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်လိုက် ထွေးလိုက် လေးငါး ခြောက်ခါ ပြုလုပ်ပေး ပါသည်။ အာဠေနှွေးနှွေးနှင့် စုပ်ထုတ်ခံရသောကြောင့် ကျွန်မ သည်လည်း ပြင်းထန်သည့် နာကျင်မှုကို မခံစားရဘဲ မောပန်းစွာ အိပ်မောကျသွားရပါသည်။

ကျွန်မအနာ သက်သာလာသည့်အချိန်တွင် အဖေသည် အမေအား ကျီစယ်စကားဆိုပါသည်။ “ငါ့မိန်းမက ဗိမ္ဗိသာရနဲ့ အမျိုးတော်တယ်၊ ပြည်တွေနဲ့ အနာကို စုပ်ထုတ်ကုပေးတတ်တာ တကယ်ပါပဲ”

ကျွန်မအနာမှ အစပြု၍ ယတြာအဖြစ် ဘေးမဲ့ပေးထား ရသော ကြက်မဒန်းလေးတစ်ကောင်လည်း ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် လမ်းစလျှောက်နိုင်သည့် အချိန်တွင် ကြက်မလေးသည် ဥအုရန်အတွက် “တင်း”ရှာအသံ ပေးချိန်ကို ကြားရပါတော့သည်။

တိရစ္ဆာန် သားသည် မိခင်အတွက် အမေသည် ရာသီဥတု ဒဏ်၊ အခြားတိရစ္ဆာန်များ၏ ဘေးဒဏ်များ မကျရောက်စေရန် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကို တွေး၍ နွေးထွေးလုံခြုံသော ဝပ်ကျင်းတွင် ကြက်မလေးအား သားဥမွေးမှုကို ပြုစေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မခြေထောက် အနာကင်းပျောက်၍ လမ်းလျှောက် ဆော့နေချိန်တွင် ကြက်မလေးသည်လည်း ကြက်ပေါက်ကလေး ကိုးကောင်နှင့်အတူ ဝပ်ကျင်းအပြင်ထွက်၍ ခြေနှစ်ဖက်နှင့် မြေကို ယက်ပြီး အစာရှာနည်းများစွာတို့ကို သင်ပေးနေပါသည်။ ကြက်မ လေးသည် သားထိန်းတော်လှ၏။ ကြက်ကလေးများအတွက် အန္တရာယ်ကို ပူပင်ကြီးစွာဖြင့် လည်ဆံတမော့မော့နှင့် အာရုံခံ တတ်၏။ ရန်သူဘေးမှ အကာအကွယ်လိုလျှင် ပြေးလွှားပုန်းခိုရန် အတွက် ဆူညံသော အာလုတ်သံကို ပေးတတ်၏။ အမေသည် ကြက်စာပက်ကျွေးရင်း ကြက်မလေး၏ သားသမီးပေါ်တွင် ထားရှိ သည့် မိခင်စိတ်အားကြီးမှုနှင့် ရန်အပေါင်းမှ ကာကွယ်ပေးလို စိတ်ကြီးမှုများကို တဖွဖွပြော၍ ထောပနာပြု၏။ ကြက်ကလေး များအတွက် အစစအရာရာ အားကိုးချစ်ခင်ရသော ကြက်မအေမ သည် ရင့်ကျက် ရဲရင့်လာသော ကြက်မကြီးအဖြစ် အမေသဘော ကျ၍မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

တစ်နေ့တွင် ကိုကြီးသည် အရောင်နီကျင်ကျင်နှင့် ခွေး တစ်ကောင်အား ခေါ်ယူမွေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ သားချင်း

တစ်ဦးအိမ်မှ ခွေးဖြစ်နေ၍ ကိုကြီးနှင့် လက်ပွန်းတတီးရှိပြီး ကျွန်မ တို့အိမ်သားများနှင့်လည်း မစိမ်းလှပါ။ အိမ်သို့ရောက်ပြီး မကြာခင်ပင် အသားကျသွားသော ခွေးနီမသည် တစ်ခြံလုံး လှည့်ပတ် ဆော့ကစားတော့၏။ ကြက်သားအုပ်မ မိသားစုနားသို့လည်း မယောင်မလည်ဖြင့် ချဉ်းကပ်၏။ ဟိုဘက်ချောက်၊ ဒီဘက် လှန့်လှုပ်၍ ဆော့၏။ ကြက်မအေမကြီးသည် ခွေးနီမကို သတိထားနေ၏။ ကြက်မိသားစုအား ရန်မမူရန်အတွက် အစာကျွေးချိန် ကြက်ကလေးများ ဝပ်ကျင်းအပြင်ထုတ်ချိန်များတွင် အနီးနားမှ စောင့်ရှောက်နေသော အမေသည် ခွေးနီမအား ဆူပူအော်ဟစ်၍ တား၏။ ခြောက်လှန့်ပစ်ပေါက်၏။ သို့သော် ခွေးနီမသည် အစသန်လှ၏။ ကြက်ကလေးများအား ကိုက်ဟန်ပြု၍ ပါးစပ်ကို ဖြုလိုက် ပိတ်လိုက်လုပ်၏။ ကြက်မကြီးသည် ခွေးနီမနှင့် ဝေးရာသို့ ရှောင်တိမ်း နိုင်သော်လည်း ကြက်ကလေးများမှာ ဟိုတစ်ကောင် ဒီတစ်ကောင်နှင့် တကွတပြားစီ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခြေအနေကို မြင်သော ကြက်မကြီးသည် တောင်ပံနှစ်ဖက်ကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ကာလျက် အရှိန်ပြင်းစွာ ယူ၍ ခွေးနီမ၏ မျက်နှာအား ကုတ်ခြစ်တိုက်ခိုက် တော့၏။ ခွေးနီမ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ သွေးများ ကျဆင်းလာပြီး နာကျင်သည့် ဝေဒနာသံဖြင့် တဂိန်ဂိန်အော်ရင်း ထွက်ပြေးသွားပါသည်။ ဒေါသအရှိန်မပြေသေးသော ကြက်မကြီးသည် တကက်ကက်နှင့် အာလုတ်သံပြုရင်း တောင်ပံကို တစ်ဖက်စောင်း ဝဲလှည့်၍ ကြက်ကလေးများအား ရင်ခွင်အောက်သို့ စုပိုက်လိုက်ပါသည်။

အမေသည် ခွေးနီမနှင့် ကြက်မကြီးတို့၏ ရန်ပွဲအား အစအဆုံးသိမြင်နေ၏။ ခွေးနီမ၏ မျက်လုံးထဲမှ သွေးများစီးကျလာ

သည်ကိုမြင်သော ကိုကြီးမှာ ကြက်မကြီးအား ခဲနှင့်ပေါက်၏။ ဝါးတုတ်အတိုအစများဖြင့် ပစ်၏။ သတ်ပစ်မည်ဟုလည်း ကြိမ်းမောင်းနေ၏။

ထိုအခါ အမေက

“သားကြီး ကြက်မကြီးကို ရန်မလုပ်နဲ့၊ ကြက်မကြီးတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ကြက်ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့”

“ကြက်မကြီးက သူ့သားသမီးတွေအတွက် သူ့ကာကွယ်တာလေ။ ကြက်မကြီးရဲ့ မိခင်စိတ်က အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တာ။ တမင်တကာရန်လိုလို့လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ သားရယ်”

ဟု ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ပေးခဲ့ပါသည်။ ခွေးနီမ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ သွေးနီနီတို့ကို မကြည့်ရင်နိုင်သော ကိုကြီးသည် ခွေးနီမအား ကျောခိုင်းထားခဲ့ပါသည်။ ကြင်နာသနားစိတ်ကြီးလွန်းသော အမေမှာသာ ခွေးနီမအား ပွေ့ပိုက်၍ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ဆီ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ဒဏ်ရာအခြေအနေသိရန် မျက်လုံးအိမ်တစ်ဝိုက်အား ရေဖြင့်သန့်ရှင်းစေသောအခါ အမေသည် ခွေးနီမအား စကားများတတွတ်တွတ်ပြော၍ ချော့မော့နေပါသည်။ ခွေးနီမကလည်း အမေစကားများကို နားလည်သည့်အလား ငြင်းဆန်ရုန်းကန်ခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာခံယူနေပါသည်။

မည်သူ့အပေါ်တွင်မဆို ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ သံယောဇဉ်တွယ်ငြိတတ်ခြင်းနှင့် ကိုယ်ချင်းစာနားလည်ပေးတတ်ခြင်းတို့သည် ကျွန်မအမေ၏ မိခင်ဆန်သော ချစ်စရာဗီဇရိုက်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးသည် တိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံရှိ၍ ရှိသမျှ တိရစ္ဆာန်များအတွက် အစားအစာများကို အမေသည် စေ့သွားဝယ်ပြီး စီမံတတ်ပါသည်။ ကျီးကန်းများအတွက် ငါးအကြေးခွံ၊ ငါးဖယ်နှင့် အူချောင်းများ၊ ရှဉ့်ကလေးများအတွက် ပြောင်းစေ့နှင့် ကန်စွန်းငှက်၊ မုန်လာဥ သေးသေးလေးများ၊ ကြက်၊ ခိုနှင့် စာကလေးများအတွက် စပါးတွဲနှင့် ဆန်ကွဲ၊ ခွေးနီမအတွက်မူ အမေသည် သူ့အတွက် ဟင်းဝေစုထဲမှ ဖယ်ချန်လေ့ရှိပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခွေးနီမတွင် ကိုယ်ဝန်လွယ်ထား၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းနှင့်ရက်တစ်ခုတွင် ခွေးနီမသည် ရင်သွေး သုံးကောင်ကို ပေါက်ဖွားပေးခဲ့ပါသည်။ ခွေးလေးများမပေါက်မီ တစ်ပတ်အလိုလောက်တွင် ခွေးနီမအား ခြံဝင်းထဲတွင် သွားလာလှုပ်ရှားမှုများ မတွေ့ရတော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အစာစားရန် ထွက်လာပြီး စားပြီးသည်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ပါသည်။ ခွေးနီမ၏ ပူနေသော ဗိုက်ကြီး ပိန်ချပ်၍ နို့များဖောင်းကားနေ သည်ကိုတွေ့မှ ခွေးကလေးများမွေးပြီးကြောင်း သိရပါသည်။ ဘယ်နေရာတွင် မွေးသည်ကိုတော့ အမေမှလွဲ၍ မည်သူမျှမသိပါ။

သားသည်မအေဖြစ်လာသော ခွေးနီမအား အမေသည် အမဲသားအရွတ် အသားစအနည်းငယ်တို့နှင့် ဆန်ကို ရောကျိုချက်ပေးပါသည်။ “သမီး အားရှိအောင်စား၊ ဒါမှ ကလေးတွေနို့ဝမယ်” ဟု လူကိုပြုစုသလို ပြော၏။ ကျွန်မသည် ခွေးနီမအား ‘သမီး’ ဟု ခေါ်တိုင်း အမေကိုစိတ်ကောက်မိ၏။

“သမီး ခွေးနီမနဲ့ ညီအစ်မ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဟု ဘုတောတတ်၏။ မိခင်စိတ်မှာ ညွတ်ပျောင်းညံ့သက်သည့် ကြင်နာခြင်းအသံထွက်သည်။ ဤ ‘သမီး’ ဆိုသည့် အသံထွက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မကောင်းစွာ သဘောမပေါက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ခွေးနီမ၏အသိုက်ကို ကျွန်မတို့မောင်နှမရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ အစာစားပြီး ပျောက်သွားတတ်၍ ခြေရာခံလိုက်၍လည်းမရခဲ့ပါ။ အန္တရာယ်အပေါင်းတို့၏ လုံခြုံဘေးကင်းရာကို ဘယ်နေရာမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသလဲ။ ခွေးနီမသည် စိတ်ချရသော သူ့သခင်ဖြစ်သည့် ကျွန်မအမေ၏ ရှေ့မှောက်သို့ သူ့ကလေးများအား ယူဆောင်ပြသခဲ့ပါပြီ။ အရောင်အသွေးစုံလင်၍ ပိုးတီကောင်ငယ်လေးများလို ဝမ်းဗိုက်နှင့် မြေကြီးထိစပ်နေသော တုတ်တုတ်ခဲခဲချစ်စရာ ခွေးငယ်လေးများကို အမေရှေ့သို့ခေါ်လာပြီး သူ့လျှာဖြင့် ခွေးကလေးများ၏ ကိုယ်လုံးလေးများကို လျက်ပြီး သန့်ရှင်းနေစေပါသည်။

ခွေးနီမသည် အမေခြေထောက်များကို တိုးဝှေ့နမ်းရှုံ့လျက် သူ့သားသမီးများအား အသိအမှတ်ပြု ချစ်စေချင်ပုံရပါသည်။

အမေခြေထောက်နားမှ ခွေးနီမ၏ဗိုက်အောက်တွင် မမှီမကမ်းနှင့် နို့လှမ်းစို့နေသော ခွေးငယ်လေးများအား ကိုင်တွယ်ချိပိုးလိုစိတ်ပြင်းပြလာသော ကျွန်မသည် အဖြူခံပေါ်တွင် အနက်နှင့် အုန်းခွံရောင်စပ်ကြား ခွေးထီးလေးတစ်ကောင်အား ကောက်ယူချီပွေ့လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် မမျှော်လင့်သော ခွေးနီမ၏ ကိုက်ခဲခြင်းကို ကျွန်မ ပြင်းထန်စွာခံစားလိုက်ရပါသည်။

‘အား’ ဆိုသော ကျွန်မ၏နာကျင်သည့်ဝေဒနာအဆုံးတွင် ‘သားကြီးမလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့’ ဆိုသော အမေအသံ၊ ‘ဒီခွေးမ

သတ်ပစ်မှုအေးမယ်’ ဆိုသော အဖေ ဒေါသကြိမ်းမောင်းသံများ အဆုံးတွင် ကျွန်မအငိုရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသောအခါ ကိုကြီးနှင့်အဖေအား ရှိသမျှအားနှင့် တွန်းလှန်တားဆီးနေသော အမေမှာ ဆံပင်များဖရိုဖရဲနှင့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တလိုမ့်လိုမ့် စီးကျရင်း ခွေးနီမအား ရန်မပြုရန် တတွတ်တွတ်တောင်းပန်နေရှာ ပါသည်။

အဖေနှင့်ကိုကြီး ခြံဝိုင်းထဲမှထွက်သွားပြီးလျှင် အမေသည် ကျွန်မလက်မှဒဏ်ရာကို ရေသန့်စင်ပြီး ဆေးလိမ်းဆေးထည့် လုပ်ရင်း ခွေးနီမသည် ခွေးလေးများ၏မအေဖြစ်သည့်အတွက် ခွေးလေးများ ထိခိုက်မည်စိုး၍ မအေကြီးမှ ကာကွယ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သားသမီးများအပေါ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လိုသော မိခင်စိတ်သည် တိရစ္ဆာန်များတွင် အတားအဆီးမဲ့ရှိတတ်ကြောင်း၊ လူနှင့်တိရစ္ဆာန် ကွာခြားသည်မှာ ဆင်ခြင်တုံတရားဖြစ်ကြောင်း၊ ခွေးနီမသည် သူ့သားသမီးများ၏ ရန်သူထင်၍ ကာကွယ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း” အေးအေးသက်သာ ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။

ဗိမ္ဗိသာရသီချင်းသံကို ကြားရသည့်အခါတိုင်း သန္ဓေလွယ်၍ မျိုးဆက်ပေါက်ဖွားသည့် မည်သည့်သတ္တဝါမဆို ‘သမီး’ ဆိုသည့် ကြင်နာသံကို ကြားယောင်တိုင်း အမေမေတ္တာကိုနားလည်၍ အမေ အားလုံးတို့အား လေးစားတန်ဖိုးထားတတ်သော ကျွန်မ၏ အမေ အား အခြားအမေများ တုပယှဉ်နိုင်ဖွယ်ရာ မမြင်တော့ပါချေပြီ။

* * * * *

တွယ်ငြိ သံယောဇဉ်

အသက် ၅၆ နှစ်ဆိုသောအရွယ်သည် ဘဝတစ်ခုအတွက် ခြေလှမ်းသွက်နေရမည့်အချိန်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ၏ခင်ပွန်း သည် တုံ့နှေးသော ခြေလှမ်းများနှင့် ဒရွတ်ဆွဲကာ ဘဝကို အရှုံး ပေး၍ တွေငေးနေတတ်သည့် စိတ်ကျရောဂါသည်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့သောကာလက ဌာနတစ်ခုတွင် နှစ်များစွာ အမှု ထမ်းပြီး အသက် ၅၀ စွန်းစအချိန်တွင် ရုံးတွင်းမှ ပြင်ပဝယ်ယူ ရေးဘက်သို့ ပြောင်းလဲတာဝန်ထမ်းဆောင်သည်မှစ၍ လူမျိုးစုံ လာသည့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကို အကြောင်းပြုပြီး အရက်ကို ခုံမင်စွာ သောက်စားလျက် လုပ်ငန်းများကို လက်ထောက်ဝန်ထမ်း ငယ်များနှင့် လွှဲအပ်၍ မိမိတာဝန်များကို လျစ်လျူရှုပျော်ပါးယစ်မှု နေချိန်၏ အဆုံးသတ်သည် အလွဲသုံးစားမှုဆိုသော နာမည်ပျက်နှင့် အရေးယူ အပြစ်ဒဏ်ခံရသည့် ကာလများကုန်ဆုံးခဲ့သော် လောက ဓမ္မတာ ဖြစ်ပျက်ကို ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းမှုမပြုဘဲ သူ၏ နောင်တတို့

သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စိတ်ကျဝေဒနာသည်အဖြစ် အမြစ် တည်ရှင်သန်လာခဲ့ပါသည်။ အကုသိုလ်ကံတရားသည် အဖော် အပေါင်းများစွာကို လက်ဆွဲခေါ်လျက် သူ့တည့်တည့်သို့ ရောက်ရှိ လာပါတော့သည်။

ရာသီဥတုအေးလှသည့် ဒီဇင်ဘာလ၏ ညနေခင်းအချိန် ညစာထမင်းစားနေစဉ် နှေးကွေးတိတ်ဆိတ်နေသည့် သူ့အား ကျွန်မ သတိထားကြည့်မိသောအခါ-

“သားအဖေ၊ ကျွန်မဘက်ကို မျက်နှာတည့်တည့်လှည့်စမ်းပါ။ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် ရွဲ့နေသလားလို့”

“ဝုတ်လား၊ တေချာလား” ဆိုသော သူ့ထံမှ မပီမသ အသံ နှင့်အတူ ပါးစပ်တွင်းမှ ထွက်ကျလာသော ထမင်းနှင့် သရေများ။

ကျွန်မ ကြီးစွာသော တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်နှင့်အတူ ဆေးရုံကြီးအရေးပေါ်ဌာနသို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် သူ၏ သွေးပေါင်ချိန်သည် အပေါ်သွေး ၂၄၀ ဖြစ်၍ အောက်သွေး ၁၁၀ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

တစ်ဖက်ရွဲ့နေသော နှုတ်ခမ်းစွန်းမှ သရေများ ယိုစီး ထွက်ကျပြီး ငေးကြောင်နေသော မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်မလက်ကို တအားဆုပ်လျက် ဆေးကုသမှုများကို ငြိမ်သက်စွာ ခံယူရင်း အသိမဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားအောင် မြင့်မားလွန်း သော သွေးပေါင်ချိန်သည် အာရုံကြောများအား ထိခိုက်ပျက်စီး သွားခဲ့ပါပြီ။ ထိုအချိန် ထိုကာလမှစ၍ ကျွန်မ၏ခင်ပွန်းသည် ကျွန်မမှတစ်ပါး အခြားမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မမှတ်မိ၊ မသိရှိတော့ပါ။ တစ်ဦးတည်းသော သားကိုပင် သားမှန်း မသိ

တော့ပါ။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျွန်မနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပါလျက် ကျွန်မအား အပျောက်မခံနိုင် အောင်ဖြစ်ပြီး အစာစားခြင်း၊ ဆေးသောက်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်းမှ စ၍ ကျွန်မလုပ်ကိုင်ပေးရပြီး အခြားမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးသည်ကို လက်မခံခဲ့ပါ။

အပေါ့အလေးသွားခြင်းကိစ္စများကို ဖြစ်သလိုလုပ်တတ်ပြီး ကျွန်မ မဟုတ်သော အခြားသူတစ်ယောက်မှ ပြုစုပေးလျှင် ရန်လို သော မျက်နှာထားနှင့် အမူအရာများ ကြမ်းတမ်းခက်ထန် လာတတ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် သက်တူရွယ်တူအမျိုးသမီးများ၊ တူမ အရွယ်၊ သမီးအရွယ် မိန်းကလေးများ ကျွန်မအိမ်သို့လာလျှင် ကျွန်မနှင့် တိုက်ရိုက်မတွေ့ရပါက လေးဖင့်တရွတ်တိုက်ဆွဲသော ခြေလှမ်းများနှင့် ကျွန်မအား ခေါ်ယူတွေ့ပေးတတ်သော်လည်း အမျိုးသားယောက်ျားများဖြစ်နေပါက ကြီးကြီးငယ်ငယ် အိမ်ဝမှ နေ၍ ရန်လုပ်ကာ မောင်းထုတ်တတ်၏။ လကုန်ရက်တိုင်း အစိုးရ ထိထိုးတတ်သော ကျွန်မနှင့် ဖောက်သည်ဖြစ်နေသော ထိရောင်း သည့်ကလေးမှာ သားတို့အရွယ်သာရှိ၍ လစဉ်ထိုးနေကျ ထိ ဆယ်စောင်ကို လာပေးသည့်တစ်နေ့။ အိမ်တွင် ကျွန်မ မရှိပါ။ နောက်မှသိရသည်မှာ ထိလာပို့သော ထိုကလေးအား သူ၏ မသန် စွမ်းသောလက်များဖြင့် ကုတ်ဖဲ့ထိုးလွှတ်လိုက်သတဲ့။ ကျွန်မ သိလျှင် သိချင်း တောင်းပန်ရန်သွားခဲ့သော်-

“အန်တီဆီကို နောက် ကျွန်တော်မလာတော့ဘူး အန်တီ၊ လေငန်းသာဖြစ်ထားတာ လက်သီးအား ပြင်းသလားမမေးနဲ့။ ဝမ်းချိုင်းကို ကြောက်လို့ပါတဲ့”

သူ့အား ရောဂါသည်ဟု ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးကာ လက်တုံ့ မပြန်ခဲ့သော ထိုလူငယ်ကို ကျေးဇူးစကား အထပ်ထပ်ဆိုမိ၏။

ရှက်စရာလည်းကောင်း၊ သနားစရာလည်းကောင်း သူ့နှင့် ကျွန်မ၏ ပူးတွဲဝင်ကြွေးဟု သတ်မှတ်ပါလျှင် ဒေသနာတော်အရ ဝင်ကြွေးဟူသည် မပေးဆပ်ဘဲ ကျေရိုးမရှိချေ။ အရောင်းအဝယ် တစ်ဖက်နှင့် ခင်ပွန်းသည်အား နေ့စဉ် ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရသည့် ကျန်းမာရေးပြဿနာများ၊ ကျွန်မဆိုင်သို့သွားပြီး အိမ်ပြန်ရောက် လာချိန်များတွင် ကျွန်မမျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ သည်းထန် စွာ ငိုကြွေးရင်း ကျွန်မလက်အား ဆုပ်ကိုင်လျက် မလွှတ်တော့ပါ။ ကျွန်မအား အပျောက်မခံသော အစွဲအလန်းသည် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုမိုဆိုးဝါးစွာ ပြင်းထန်လာခဲ့ပါသည်။ ထမင်း၊ ဆေးနှင့် အစားအသောက်များကို ကျွန်မကျွေးလျှင်စားသောက်၍ အခြား သူများကျွေးလျှင် ပါးစပ်ထဲတွင် ငုံ့ထားပြီး မျိုမချပါ။

အိပ်ချိန်တန်လျှင်ပင်-

“မျက်လုံးမှိတ်လေ၊ အိပ်ရမယ်နော်”

ဟု ဆိုမှ မျက်လုံးပိတ်ကာ အိပ်ပါသည်။ သူ၏ အသိမဲ့ နေသော ကိုယ့်ခန္ဓာအတွက် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုအားလုံး နှင့် ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသော ဆိုင် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများကြားတွင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်း လွန်းလှ၍ ကျွန်မအော်ဟစ်ငိုယိုမိသည့်အခါတိုင်း ကျွန်မအား ကြည့်၍ သူသည်လည်း သည်းထန်စွာလိုက်၍ ငိုကြွေးတတ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကျွန်မသည် အတိတ်၏ အကုသိုလ်ကံတရားကို တွေးမြင်လျက် ဝေဒနာသည်၏

ဒုက္ခနှင့်အတူ ပူးတွဲဝင်ကြွေးကို ခံယူရင်း ဖြေသိမ့်ရာ ဓမ္မတရား များစွာကို နာကြားရင်း ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာယူခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင် ရေးသည့် ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် စာအုပ်ထဲတွင်

ကမ္မနိယာမအရ ကုသိုလ်ကံဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကံဖြစ်စေ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ ပရိနိဗ္ဗာန် မစံမချင်း အဟောသိကံ အဖြစ်သို့ မရောက်ပါက တူသောအကျိုးကို ပေးမြဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသော်လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း ကံ၏အကျိုးကို တားမြစ်ခြင်းငှာမတတ်ကောင်းဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

ရက်များစွာမှ လများစွာ၊ လများစွာမှ နှစ်၊ နှစ်ကျော်ကာလ လွန်သော် ဒေသရက်များ၊ သောကရက်များ တလှည့်စီ ခံစားရင်း သူ့နှင့်ကျွန်မသည် လင်နှင့်မယား မဟုတ်တော့ဘဲ သားနှင့်အမေ အဖြစ် တွယ်ရစ်လာသော သူ၏သံယောဇဉ်သည် ကြောက်မက် ဖွယ်ရာကောင်းအောင် မိနစ်အနည်းငယ်မျှပင် အပျောက်မခံ နိုင်သည့် အခြေအနေဆိုးမှ ရုတ်တရက် ကျွန်မအနီးရှိ ကျောမှီ ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း ကျွန်မမျက်နှာကို တစ်စုံစီမို့ ကြည့်ပြီးမှ ဝိညာဉ်ချုပ်ခဲ့ပါသည်။

သတိလစ်မေ့မြောနေသော ရှစ်ရက်တာကာလ၌ လားရာ မသိ၊ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ငေးငေးမောမော မြောချင်ရာမြောနေ၍ မောဟနှင့် ဆုံးပါးသွားမည်ကို ခန့်မှန်းမိသော ကျွန်မသည် ဆုံးပါး သည့်နေ့မှ ရက်လည်သည့်နေ့အထိ သံဃာများအား နေ့စဉ် ဆွမ်းကပ်၍ အမျှဝေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အမျှဝေသံကို ကြားသိ အမျှရ၍ ထင်ပါသည်။ ကွယ်လွန်ပြီးရက်များ တော်တော်ကြာ

သည်အထိ အိပ်မက်ထဲသို့ပင် ရောက်မလာခဲ့ပါ။ ကျွန်မအား မေ့ထားချိန်ရစ်၊ နေရာသစ်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဟု တွေးထင် ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ တွေးထင်ယုံကြည် ချက်များ ပျောက်ကွယ်သွားသော တစ်နေ့။ ထိုတစ်နေ့၏ ညဉ့်လယ် သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် သူသည် ကျွန်မ၏အိပ်မက်ထဲသို့ ထူးဆန်းစွာလာရောက်၍ ကျွန်မခြေဆင်းထိုင်နေသော ဒူးနှစ်လုံး ကြားသို့ ပက်လက်အလျားလိုက် တိုးဝင်လျက် ကျွန်မမျက်နှာအား သနားစဖွယ်မော့ကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ ကျနေပါသည်။ ထို အိပ်မက်သည် အချိန်မကြာသော်လည်း ကျွန်မ၏မြင်ကွင်း၌ ပြတ်သားထင်ရှားလျက် အချိန်ကာလများစွာ မှတ်မိနေပါသည်။ သူကွယ်လွန်သွားပြီး ပထမဆုံးမက်သည့် ထိုအိပ်မက်ကို နိမိတ်နှင့် အတိတ်မယူတတ်သောကြောင့် စိတ်များ လေးလံလျက်ရှိပါသည်။

ထိုနေ့သည် ခင်ပွန်းဆုံးပြီး ၄၅ ရက်မြောက်နေ့။ အိပ်မက် မက်ပြီး ဆယ်ရက်ကျော်ကြာပြီးသည့်နေ့ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက် မျက်လုံးများ ဖွင့်မရနိုင်အောင်ဖြစ်လာသော ကျွန်မသည် ဘုရားခန်းရှေ့တွင် ခဏလှဲ၍ အနားယူရန် စောင်ပါးတစ်ထည်ကို လွှမ်းခြုံလျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာအိပ်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် အိမ်တွင် မွေးထားသော ‘မိဝါ’ ဆိုသည့် ကိုယ်ဝန်နှင့် ကြောင်မကြီးသည် ကျွန်မ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကွေးကွေး လေးအိပ်နေသည်ကို တွန်းဖယ်မပစ်ရက်ဘဲ ထိုကြောင်မ နေသာ စေရန် ကျွန်မခြေထောက်များကို အနည်းငယ်ချဲ့ကား ပေးရင်း ကျွန်မသည်လည်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။

ကျွန်မအိပ်ပျော်ပြီး မကြာမီ လွန်ခဲ့သောရက်များက မက်ခဲ့ သည့် အိပ်မက်။ ထိုအိပ်မက်ထဲမှ ခင်ပွန်းသည်၏ သနားစဖွယ် မော့ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးအကြည့်များ၊ ကြောက်လန့်တကြား နိုးလာသော ကျွန်မသည် ပူလောင်လွန်းသောရင်ကြောင့် ရေသောက် ရန် ထမည်အပြု ဆန့်ထားသော ခြေထောက်နှစ်ခုကြားမှ ကြောင်မ ကြီးအား ဖယ်ထုတ်ရန် ကြည့်မိချိန်တွင်. . .

လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် ကြောင်ပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်။ ထို့အပြင် ကြောင်မကြီး၏ အင်္ဂါဝမှ ချက်ကြီးအဖြူမျှင်တန်းလန်း နှင့် ဝမ်းတွင်းမှ ကျွတ်ခါစ ကြောင်ပေါက်ကလေးသည် လဲလျောင်း ရာမှ အရိအရွဲများနှင့် ပိတ်နေသည့် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အားယူ ဖွင့်ရင်း ကျွန်မအား မော့ကြည့်နေသည့် မြင်ကွင်း။ ထိုမြင်ကွင်း သည် အိပ်မက်ထဲမှ ခင်ပွန်းသည်၏ သနားစရာ မျက်လုံးနှစ်လုံးနှင့် အနေအထားချင်း ထပ်တူညီလျက်။

“ဘုရား. . . ဘုရား၊ သူ မဟုတ်ပါစေနဲ့”

အိပ်မက်မှနိုး၍ လက်ရှိမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့် လျက်ရှိသော ကျွန်မသည် အဒေါ်ဖြစ်သူအား အော်ခေါ်မိပါသည်။ အဒေါ်သည် ကျွန်မအနားသို့ ရောက်လာပြီး ခြေဆင်းထားသော ကြားမှ သားပေါက်နေသော ကြောင်မကြီးအားကြည့်၍ အံ့ဩ လျက်. . .

“ဟဲ့တော်. . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်မ သူ့အား အဖြေမပေးနိုင်သေး။

“အဒေါ်. . . ကန်တော့နော်၊ ကျွန်မကို လုံချည်လဲဖို့ ယူပေးပါ”

အဒေါ်ယူလာသော လုံချည်ကို ခေါင်းမှစွတ်ချ၍ ကြောင်မကြီးအောက် ကျွန်မခြေထောက်ကြားတွင် ရှိနေသောစောင်၊ စောင်အောက်မှ ကျွန်မ၏လုံချည်တို့ကို မူလအတိုင်းထား၍ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ခပ်ကားကားထားလျက် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ နောက်သို့ ဆုတ်ခဲ့ရပါသည်။ ကြောင်မသားပေါက်ချခဲ့သော ကျွန်မ၏ကိုယ်အား ရေချိုးသန့်စင်ပြီး၍ ကြောင်မကြီးရှိရာသို့ သွားကြည့်သောအခါ ကြောင်ငယ်လေးတွင် တန်းလန်းဖြစ်နေသော ချက်ကြိုးများမရှိတော့ဘဲ သန့်စင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သို့သော် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကြောင်လေးမှာ ပထမနှင့် ဒုတိယမွေးသော ကြောင်နှစ်ကောင်နှင့်မတူဘဲ ချည့်နဲ့ သေးကွေးလှ ပါသည်။

ကြောင် (တိရစ္ဆာန်) တို့သည် မမွေးဖွားမီ မွေးဖွားမည့်နေရာ (အသိုက်) ကို လူသူမတွေ့နိုင်သည့်နေရာ၊ အန္တရာယ်လုံခြုံ စိတ်ချသည့် နေရာများတွင် ရွေးချယ်ပေါက်ဖွားလေ့ရှိပါသည်။ ယခု ကြောင်မကြီးမှာ အလင်းရောင် လုံလောက်စွာရသော ဘုရာခန်းရှေ့တွင် အိပ်မိသော ကျွန်မ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားတွင် ထူးဆန်းစွာ မွေးဖွားလျက် ထိုအထဲမှ နောက်ဆုံးပေါက်သည့် ကြောင်ငယ်လေးသည် ကျွန်မအား မပွင့်တပွင့်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်တတ်သည့် အကြည့်များ၊ ဆုံးပါးသွားသော ခင်ပွန်းသည်၏ မသန်စွမ်းသော ခန္ဓာကိုယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှ မြင်ကွင်းနှင့် ပကတိဖြစ်ပျက်မှုအပေါ်ကြည့်၍ လားရာကတိကို ကြောက်မိပါသည်။

သတ္တဝါတစ်ခု၏ ဇာတိအစဖြစ်စေ၊ ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်သောကြောင့်ဖြစ်စေ ထိုသတ္တဝါမိသားစု ဘေးကင်း

လုံခြုံစေရန် ခြင်ထောင်ဟောင်းတစ်လုံးကို ထောင်ကာ သူတို့ဘဝ လုံခြုံမှုကို ပေးခဲ့ရပါသည်။ များမကြာမီ အပြင်သို့ အစာထွက်မစားသော ကြောင်မကြီးအား အစာကျွေးရန် ခြင်ထောင်ထဲသို့ ကျွန်မဝင်သည့်အခါတိုင်း နောက်ဆုံးပေါက်သည့် ကြောင်ငယ်လေးသည် လှဲနေရာမှ ထ၍ ကျွန်မ၏လက်နှင့် ခြေထောက်ကို တိုးဝှေ့ထိတွေ့တတ်ပါသည်။ ပိန်လှီချည့်နဲ့နေသော ကိုယ်လုံးလေးနှင့် ကျွန်မအသံကြားလျှင် ချက်ချင်းထလာတတ်၍ ခေါင်းနှင့် ကျောကို ကျွန်မလက်များနှင့် ထိတွေ့ပွတ်သပ်ပေးလျှင် ခွေလှဲချကာ ငြိမ်သက်စွာ ခံယူတတ်ပါသည်။

မွေးစမှစ၍ အသက်ပြင်းပြင်းရှူရင်း ချည့်နဲ့သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ထိုကြောင်ငယ်လေးသည် ကိုးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကြောင်မကြီးအား အစာကျွေးနေသော ကျွန်မ၏ ခြေထောက်အနီးတွင်လှဲ၍ ကျွန်မအား သနားစဖွယ် မော့ကြည့်ရင်း အသက်ရှူရပ်သွားခဲ့ပါသည်။ နိမ့်ချည် မြင့်ချည်မဖြစ်သော ရင်ဘတ်ကို ကြည့်၍ ထိုကြောင်ငယ် သေသွားပြီဟု သိလိုက်ရသော်လည်း မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာမူ အငေးသားပွင့်လျက် မှိတ်မသွားပါ။ အသက်ရှင်စဉ်ကာလ စွဲလန်းမှုနှင့် အိပ်မက်မြင်မက်မှုကြောင့် ကျွန်မအပေါ်တွယ်ငြိသောစိတ်ကို အဆုံးသတ်နိုင်ရန် ကြောင်အသေလေးအား စက္ကူဘူးတစ်ခုတွင် သေချာစွာထည့်၍ မြေမြုပ်ရန် ပြင်ဆင်ရင်း အိမ်တွင် ထိုင်ဆွမ်းကြွသော ဘုန်းတော်ကြီးအား ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းနှင့် ဝတ္ထုအနည်းငယ်ကပ်၍ သရဏဂုံ တင်ပေးပါရန် လျှောက်ထားမိပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျွန်မအား တိရစ္ဆာန်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းသူ ထင်၍ ဆုံးမစကား ပြောခဲ့ပါသည်။

“ကြောင်ကိုချစ်လို့ ကြောင်မွေးတော့ ကြောင်ကျွန်၊ ခွေးကို ချစ်လို့ ခွေးမွေးတော့ ခွေးကျွန်ဖြစ်တတ်တယ်။ သံယောဇဉ် အပူကြီးကို ဖြတ်ပါ ဒကာမကြီး”

“မှန်လှပါ ဘုရား”

ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် သံယောဇဉ်ဆိုသော အစွဲ အလန်းများကို ဘုန်းတော်ကြီးမှ သာဓကများနှင့် ဆက်မိန့်တော်မူ ခဲ့ပါသည်။

သေခြင်း၏နောက် လားရာကတိကို ဘုရားမှတစ်ပါး မသိနိုင် သောကြောင့် ကျွန်မ၏ ကုသိုလ်နှင့် ပေးဆပ်မှုများကို ခင်ပွန်းသည် ရရှိခံစားနိုင်ပါစေသတည်း။ တစ်ကျော့တစ်ဖန် ပြန်လည်လာတတ် သည့် သံသရာခရီးသည် ဤနေရာတွင်ပင် ဆုံးခန်းတိုင်ပါစေ သတည်း။ လားရာတစ်ခုသို့သွားသည့် ဘဝသစ်သည် ငြိမ်းချမ်း သော နယ်မြေ ဖြစ်ပါစေသတည်းဟူ၍သာ ဆုတောင်းမှုများ ပြုလုပ်မိပါသည်။

* * * * *

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေရာ

ဦးရေချမ်းနှင့် ဒေါ်မိုးဆိုလျှင် ကျွန်မတို့မြို့ငယ်လေးတွင် မသိသူမရှိပါ။ ထိုလင်မယား၏ ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်ခြင်း၊ လူမှုရေး စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်း၊ ဆက်ဆံရေးကောင်းခြင်းတို့သည် သူတို့၏ စီးပွားရေးဖြစ်သော ‘ပျော်ရွှင်ခြင်း’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို များစွာ အထောက်အကူပြုစေပါသည်။ သားသမီး မထွန်းကားသော်လည်း နှစ်ဖက်တော်စပ်သော တူ၊ တူမ များကို ခေါ်ယူမွေးစားစောင့်ရှောက်ထား၏။ နွေရာသီကာလ များတွင် အအေးဆိုင်နှင့် သီဟိုဠ်စေ့အဝယ်ဒိုင်ကိုပါ ရာသီကုန် လုပ်ငန်းအနေနှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် အမြဲပြုံးရွှင်ရယ်မောနေတတ်သော ဦးရေချမ်း တစ်ယောက် ၄က်ကြီးတောင်ဓားကြီးကိုင့်၍ အော်ဟစ်ဆူပူနေ သည်ကို ကျွန်မတွေ့ရသည်။

“ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟေ့ သတ္တိရှိရင်ထွက်ခဲ့”

“သူခိုးကျင့် သူခိုးကြံ ကြံပြီး ရေချမ်းကို လာမစော်ကားနဲ့၊ နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတာနော်၊ သီလို့ကတော့ကွာ အသက်ချင်း လဲပစ်မယ်”

ဦးရေချမ်း ဤမျှ ဒေါသထွက်သည်ကို ကျွန်မ မမြင်ဘူး၍ ပြဿနာ၏ အတိမ်အနက်ကို စဉ်းစားမရခဲ့ပါ။ ဦးရေချမ်း၏ မွေးစားသားကြီးသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား ချော့မော့ဖျောင်းဖျနေ၏။ ဦးရေချမ်း ဒေါသအတန်ငယ်ငြိမ်သက်အေးဆေးသွားမှ မျက်နှာ မသာမယာနှင့် ဈေးရောင်းနေသော ဒေါ်မိုးအား ကျွန်မ မုန့်ဟင်းခါး စားရင်း မေးရ၏။

“ဒေါ်မိုး... ဦးရေချမ်းက ဘာလို့ ဒီလောက်စိတ်ဆိုးနေ တာလဲ”

“ဆိုင်းဘုတ်က စာလုံးကို ဘယ်သူဖျက်သွားမှန်းမသိလို့ ဒေါသဖြစ်နေတာ”

“ဘယ်ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ ဘယ်စာလုံးကို ဖျက်တာလဲ”

“ဟိုမှာလေ”

ဒေါ်မိုးညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ

“သီ” ဆိုသည့်စာလုံးပျက်၍ “ဟိုငွေစေ့ဝယ်သည်” ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရက်အတန်ငယ်ကြာသောအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် “ဟိုငွေစေ့ ဝယ်သည်” ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ပြဿနာဖြစ်ပြီး စည်ကား မြဲ ရောင်းဝယ်ကောင်းမြဲပင်ဖြစ်သည်။ “ပျော်ရွှင်ခြင်း”မှ လက်ဖက်ရည် နှင့် မုန့်ဟင်းခါးသည် အကောင်းဆုံးတွဲဖက် အစားအစာဖြစ်၏။ အလုပ်သမားမငှားဘဲ သားသမီးများနှင့် ဒေါ်မိုး၏ အဆက်မပြတ်

လုပ်နေသည့် သန့်ရှင်းရေးသည်လည်း စားသောက်သူများအတွက် စိတ်ကျေနပ်စရာပင်ဖြစ်သည်။

“အမေမိုး၊ ကလေးက နို့မို့နဲ့ပြောင်းတိုက်တာ မစို့တော့ဘူး၊ ဒူးမတ်ကလည်း ဈေးကအရမ်းတက်လာတာ၊ သမီးဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ”

ဒေါ်မိုးမှာ ဈေးရောင်းနေသည့်ဘက်မှ သမီးဘက်သို့ ငဲ့စောင်း လှည့်ကာ

“ကလေးစို့တဲ့နို့မို့နဲ့ပဲ ဝယ်တိုက်လေ”

ဟုပြောပြီး ဈေးရောင်းသည့်ဘက်သို့ တစ်ဖန်ပြန်လှည့်ကာ ဈေးရောင်းရ၏။ မုန့်မှာရန် မုန့်ဟင်းခါးခုံဘေးတွင် ရပ်နေသူအား ဒေါ်မိုးမေးသည့်စကားမှာ

“ကိုခင်မောင် နို့စို့မှာလား”

ဒေါ်မိုးဆီမှ ဤစကားသံကိုကြားရသော ကိုခင်မောင်၏ “ဗျာ” ဆိုသော အာမေဠိတံသံနှင့်အတူ ဒေါ်မိုးသည်လည်း ဈေးရောင်း နေရာမှ အလျင်အမြန်ထကာ ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၌ စနောက်နေသည့် အသံများကို ကြားရ၏။

“ဒေါ်မိုးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နွားနို့တင်မဟုတ်ဘဲ လူနို့ လည်း ရောင်းသလား”

ဟုမေးမိရာ ဒေါ်မိုးမှာ မျက်နှာနီမြန်းလျက်

“အဲဒီယောင်တတ်တဲ့အကျင့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဘူး”

ဟု ရယ်မောရင်း ညည်းညူတတ်၏။

တစ်ခါကလည်း ပျော်ရွှင်ခြင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှ တပ်မတော်သားများ ဖြတ်သွားသည်ကို ဒေါ်မိုး ငေးကြည့်နေချိန် တွင် ဦးရေချမ်း၏သူငယ်ချင်းသည် “ဦးရေချမ်းဘယ်သွားလဲ”

ဟုမေးရာ

“ကိုရေချမ်း တိုက်ပွဲထွက်သွားတယ်”

ဟု တပ်မတော်သားများအားကြည့်ကာ ယောင်ထွက်သွားခြင်းကို ရယ်မောရင်းကြားခဲ့ရ၏။

ကျွန်မတို့မြို့မှ အခွန်ဦးစီးမှူးသည် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီကိုသာ အမြဲဝတ်၏။ အသက်ငယ်၍ ရုပ်ချောသော ဦးစီးမှူးအား စတိုင်လ်ဘောင်းဘီဝတ်ထားလျှင် စတိုင်လ်ကျ၍လှပနေသည်ကို ဒေါ်မိုးကြည့်ရင်း စကတ်ထားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဒေါ်မိုးရှေ့သို့ မုန့်စားရန်လာထိုင်သည်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ဦးစီးမှူးအား “ဦးစီးမှူးက စကတ်နဲ့သိပ်လိုက်တာပဲ” ဟုပြောမိခြင်းကိုလည်း အားနာရှက်ရွံ့စွာဖြင့် တောင်းပန်ရင်း ရယ်မောမိခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်မိုး၏ အာရုံထင်လာသော စိတ်အတွေးတို့သည် နှုတ်မှ ရုတ်တရက်စကားသံအဖြစ် ထွက်လာတတ်မှုကြောင့် စိတ်မကောင်းဖွယ်အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ . .

ကျွန်မတို့မြို့မှ ကုန်စုံရောင်းသော ဦးတရုတ်သည် သူ့ထက် အသက်ထက်ဝက်မျှငယ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြု၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ကုန်စုံကုရောင်းသော အလုပ်သမားမောင်ခိုင်ဆိုသည့် ယောက်ျားလေးနှင့်ဖောက်ပြန်နေခြင်းကို

နယ်ကျဉ်းသောကြောင့် တစ်မြို့လုံးသိကြ၏။ သမီးလေးနှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်ဖြင့် ဦးတရုတ် မသိဟန်ဆောင်နေခြင်းအတွက်လည်း သနားကြ၏။ နံနက်တိုင်း လက်ဖက်ရည်လာသောက်တတ်သော ဦးတရုတ်သည် သူ့ဇနီးနှင့် သမီးများအတွက် ပါဆယ်ဆွဲကာ ဝယ်တတ်၏။ ထိုနေ့က ဦးတရုတ် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး

“ပါဆယ်ယူမယ်”

ဟုလှမ်းပြောသံကို ဦးရေချမ်းမကြားမိဟုထင်၍ ဒေါ်မိုးမှာ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသည့်နေရာမှ လှမ်းကာ

“ကိုရေချမ်း ဦးတရုတ်မှာနေတာကြားလား. . . မောင်ခိုင်အတွက် ပါဆယ်တဲ့”

ဦးရေချမ်းရော ဦးတရုတ်ပါ ဒေါ်မိုးအား မျက်လုံးကြီးများ ပြူး၍ ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် သတိရသွားသော ဒေါ်မိုးမှာ ဦးတရုတ်ကို အားနာစိတ်ဖြင့် ဈေးရောင်းသည့်နေရာမှထကာ လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်ထုတ်များကိုပေးရင်း

“ဦးတရုတ် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ဒီနေ့ ကျွန်မ လှူတာပါ။ နောက်လည်း လာနော်၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု စကားများ အဆက်မပြတ်ပြောရင်း တောင်းပန်နေ၏။

ဦးတရုတ်မှာ စကားတစ်လုံးမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လက်ဖက်ရည်ထုပ်ယူ၍ ထွက်သွားချိန်တွင် ဦးရေချမ်းသည် ဒေါ်မိုးအား ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းတော့၏။

“မမိုး မင်းကွာ၊ ဦးတရုတ်ကို အားနာလိုက်တာ၊ ဦးတရုတ်ကို မြင်တာနဲ့ မောင်ခိုင်နာမည်က ပါးစပ်ကထွက်လာရသလား”

“ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး၊ ပါးစပ်ကအလိုလို ထွက်သွားတာကိုး”

နောက်နေ့မှစ၍ ဦးတရုတ်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်မလာတော့ပါ။ “ပျော်ရွှင်ခြင်း” ဆိုင်ကလေးထံမှ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာရသများစွာကို ပေးစွမ်းနိုင်သည့် ချစ်စရာပတ်ဝန်းကျင် သည် ကျွန်မတို့မြို့လေး၏ ပြယုဂ်တစ်ခုဟုဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပါ။

* * * * *

ချစ်ခြင်းတရားနှင့် မိန်းမသား

ယောက်ျားများ၏ အားနည်းချက်သည် အားနာတတ်ခြင်း ဖြစ်၍ မိန်းမများ၏အားနည်းချက်သည် သနားတတ်ခြင်းဆိုသည့် စကားကို ‘ဟုတ်လိုက်လေခြင်း’ ဟု ကျွန်မ အားပါးတရထောက်ခံ မိပါသည်။ ယောက်ျားများ၏ အားနာတတ်ခြင်းထက် မိန်းမများ၏ သနားတတ်ခြင်းကို ကျွန်မတို့ဘေးကပ်ရက်အိမ်မှ ‘အမေအေး’ ကို ကြည့်၍ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲထောက်ခံမိခြင်းပါ။ တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြသူများမဟုတ်သော်လည်း နှစ်အိမ်တစ်အိမ် မိသားစု အဖြစ် ချစ်ခင်သူများဖြစ်သောကြောင့် အမေအေးဟုခေါ်သည့် ဒေါ်အေးနှင့် ‘ဘဘအေး’ ဟုခေါ်သည့် ဦးအေးတို့အကြောင်းကို စ လယ် ဆုံး ကျွန်မအသိဆုံးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ နယ်မြို့လေးမှာ ‘ဦးအေး’ နှင့် ‘ဒေါ်အေး’ ဆိုသည့် အမည်တူ လင်မယားရှိခဲ့ပါသည်။ ‘ဦးအေး’ (ကျွန်မတို့အခေါ်) ‘ဘဘအေး’ သည် အစိုးရဌာနတစ်ခုမှ ရုံးအုပ် စာရေးကြီးဖြစ်ပါသည်။ အသောက်အစားကင်း၍ ရိုးသားသော

ဘာအေးသည် အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်ပင်စင်ယူပြီးချိန်အထိ နာမည်ကောင်းနှင့် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သားသမီးမရှိ၍ လင်ကိုယ်မယားနှစ်ဦးတည်းအတွက် အိမ်ဆိုင်ဖွင့်ကာ တစ်ဖက် တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရှာတတ်သော ‘အမေအေး’ ကြောင့်လည်း မရှိမရှားသောဘဝဖြင့် ကုန်ရေစွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်နှင့်ရုံး၊ ရုံးနှင့်အိမ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ပြုထားသော ‘ဘာအေး’ သည် အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့် ပင်စင်ယူပြီးချိန်မှစ၍ အိမ်ထဲ၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်နေလေ့ရှိ၏။ ယခင်က စကားနည်းခဲ့သော ‘ဘာအေး’ သည် ပို၍နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား ခဲ့ပါသည်။

“အမေအေး. . . ဘာဘ. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ပင်စင်နာဖြစ်နေတာ”

“ဘာလဲ. . . ပင်စင်နာဆိုတာ”

“ညည်း. . . ဘာဘ. . . သွားမေးကြည့်”

ကျွန်မ ဘာ၏မျက်နှာအမူအယာကိုကြည့်၍ မမေးရဲပါ။ ယခင်က ရုံးသွားကာနီး မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးဆင်းတတ်သော ဘာဘသည် သုံးလေးရက်ကြာမှတစ်ခါ ရေချိုးဆင်းတော့၏။ ယခင်က ရုံးပိတ်သော စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်များတွင် အမေအေး အင်္ကျီနှင့် သူ့အဝတ်အစားများကို မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းကာ လျှော်ဖွပ် တတ်သော ဘာဘသည် ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်တော့ဘဲ ကုလားထိုင် ပေါ်တွင်သာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပါတော့သည်။ ပင်စင်ယူပြီး လေးလံ ထိုင်းမိုင်းသွားသော ဘာဘအားကြည့်၍ သူနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ‘အမေအေး’ သည် ပို၍သွက်လက်ထက်မြက်သူဖြစ်လာပါသည်။

“ကိုအေး. . . ဘာစားမလဲ. . . ”

“ကိုအေး. . . ဒါလေးစားကြည့်ပါဦး. . . ”

“ကိုအေး. . . စားကောင်းလား”

“ကိုအေး. . . လိုတာပြောလေ. . . ”

အမေအေး၏ ဘာဘအပေါ် အရိပ်ကြည့်၍ ဦးစားပေး လိုက်လျောသည့် အသံများကို နေ့စဉ်ကြားနေရ၏။ ယခင်က ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးသည့် အိမ်အလုပ်များကို ယခုလုပ်မပေးသော်လည်း ‘အမေအေး’ ဘာဘအပေါ် အပြစ်တင်ငြူစူးခြင်းမရှိ။ ပင်စင်ယူပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေမှန်းသိ၍ ကျနေသည့်စိတ်ဓာတ်များ ပြန်လည် တက်ကြွလာရန် ကြိုးစားနေသော အမေအေးကိုကြည့်ကာ ကျွန်မတို့မိသားစု သနားခဲ့ရ၏။ ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာ ‘အဘအေး’ ရရှိသော ပင်စင်ဆုကြေးငွေများကို အမေအေးအား လုံးဝမပေး သည့်အပြင် မည်မျှရကြောင်းလည်း အမေအေး လုံးဝမသိရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ဆိုင်ရောင်း၍ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းနေနိုင် သည့်အတွက် ဆိုင်အတွက် လိုအပ်ချက်များကို မလစ်ဟင်းစေရန် ‘အမေအေး’ တစ်ယောက်တည်း ပြေးလွှားဝယ်ခြမ်းရ၏။ အမေအေး ဈေးဝယ်ထွက်ချိန်တွင် ဈေးဝယ်သူလာပါက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ဘာဘသည် ဈေးထဲ၌ မရောင်းပါ။ ‘မသိဘူး. . . မသိဘူး’ ဟုသာပြော၏။ ကျွန်မ ကြားမိသည့်အခါမျိုး၌ အပြေးသွား၍ ဈေးရောင်းပေးရ၏။ ဘာ၏ လုပ်ရပ်များကို မကျေနပ်သဖြင့် ကျွန်မ ‘အမေအေး’ ကိုပြောမိ၏။

“အမေအေး. . . ဘာဘက ဈေးတောင်ထမရောင်းတော့ဘူး”

“မပြောပါနဲ့သမီးရယ်. . . ညည်းဘဘ. . . နဂိုက ဒီလိုမှ မဟုတ်တာ စိတ်ညစ်နေတာရှိမယ်. . . ”

ဘဘအပေါ် အပြစ်တင်ပြိုင်စိတ်မရှိခဲ့သော အမေအေးသည် ဘဘနှင့်ပတ်သက်သော မယားဝတ္ထရားများကိုလည်း အစွမ်းကုန်ကျေပွန်ခဲ့ပါသည်။ ဘေးမှ မြင်နေရသော ကျွန်မတို့ မှာသာ နေစိမ့်သော ‘ဘဘအေး’ ကိုကြားမှ အမုန်းပွားကာ ‘အမေအေး’ အား ပို၍ သနားမိ၏။ ကျွန်မတို့၏ အမုန်းတရားများ တာရှည်မခံပါ။ ပင်စင်ယူပြီး ရှစ်လမျှကြာသောအခါ ဆောင်းရာသီ၏ နံနက်ခင်းတစ်ခု၌ အိပ်ရာမှအထ ‘ဘဘအေး’ ပစ်လဲကျကာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းလေငန်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ယခင်က နှုတ်နည်း၍ ယခု လေးတွဲသောလေသံဖြင့် စကားများ ဗလုံးဗထွေးဖြစ်လျက် ပါးစပ်တွင်းမှ သရေများ စီးကျကာ ပါးတစ်ခြမ်းမှာ ရွဲ့စောင်းနေ၏။ ညာခြေနှင့် ညာလက်မှာ လှုပ်မရနိုင်ဘဲ အိပ်ရာထက်၌သာ နေရတော့၏။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဝေဒနာကြောင့် ကျုံ့လှီဖျော့တော့ အင်အားလျော့ခဲ့သော်လည်း ဒေါသစိတ်သည် ပြင်းထန်ကြီးထွားလာခဲ့၏။ ဒေါသဖြစ်နေချိန်တွင် ‘မိအေး’ ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် ခေါ်တတ်သလို ဝမ်းနည်းလျှင် မျက်ရည်များဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း ‘မအေး’ ဟု မပီမသခေါ်တတ်ပြန်၏။ ခေါ်သံကြားတိုင်း ကြားရာအရပ်မှ ‘လာပြီ ကိုအေးရေ. . . လာပြီဟု အမေအေးပြေးလာမြဲဖြစ်သည်။’

“ကိုအေးဘာလုပ်ချင်တာလဲ”
“ကိုအေးဘာပြောချင်တာလဲ. . . ဘာလိုတာလဲ”

ဘဘ၏ လူနာဝေယျာဝစ္စတစ်ဖက်၊ ဈေးဆိုင်တစ်ဖက်နှင့် အမေအေးကိုကြည့်၍ သနားသော ကျွန်မအမေမှ. . .

“မမအေးတို့ သားချင်းတွေထဲက လက်တိုလက်တောင်း အကူတစ်ယောက်ခေါ်ပါ။ ကြာရင် မမအေး လဲသွားလိမ့်မယ်. . . မမအေးလဲရင် ဦးလေးအေးကို ဘယ်သူကြည့်မလဲ. . . ကိုယ့် အသက်လည်း ကိုယ်သတိထားဦး မမအေး. . . ”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ငါအရင်သေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါသေရင် ကိုအေးဒုက္ခ. . . ”

အမေအေးကိုယ့်သေရေးအတွက် စိတ်မပြောင့်နိုင်လောက်အောင် ဘဘအပေါ် ချစ်ခဲ့၏။ ကျွန်မ အမေအေးကိုကြည့်၍ နောက်ပြောင်ကျီစယ်မိပါသည်။

‘အမေအေး. . . ဘဘကို တော်တော်ချစ်တာပဲနော်’
“ချစ်တာထက်. . . သနားတာပါသမီးရယ်. . . ” တဲ့။

ကျွန်မအမေ၏ စေ့ဆော်တိုက်တွန်းမှုဖြင့် အမေအေး၏ တူမ ဝမ်းကွဲတော်စပ်သော မချိုဆိုသည့် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် အပျိုကြီးတစ်ယောက် ‘အမေအေး’ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

မချိုသည် ညိုသည်ထက်ပို၍ အမည်းဘက်သို့ လုနေသည့် အသားရောင်နှင့် အဝတ်အစားများကို မသေမသပ်ဝတ်တတ်ရုံမက ညစ်ပတ်လွန်းလှ၏။ မိုးလင်းလျှင် သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် နေတတ်သော အမေအေးက. . .

“မချို. . . မျက်နှာပြောင်ကြီးနဲ့ မနေနဲ့လေ. . . သနပ်ခါး လိမ်းပါလား. . . ” ဟုဆိုလျှင်
“ရေမချိုးဘဲ သနပ်ခါးမလိမ်းတတ်ဘူး. . . ”

ဟု ဆင်ခြေပေးကာ ညနေစောင်းမှ ရေချိုး၍ တစ်နေ့လုံး မျက်နှာပြောင်နှင့်နေ၏။ သနပ်ခါးကိုယ်သင်းနံ့ အမြဲမွှေးနေတတ်သော အမေအေးနှင့် ချွေးနံ့နှင့် ချိုင်းနံ့တို့ အမြဲနံ့နေတတ်သော မချို၊ ဘဘအညစ်အကြေးများကို ရွံရှာတတ်သော မချို၊ ဘဘကို ပြုစုရန် စိတ်မရှည်တတ်သော မချိုအား ဆိုင်နှင့် ချက်ပြုတ်ရေး ဘက်တွင် အလုပ် လုပ်စေခဲ့၏။

“ငါးပါးတော့မှောက်ပြီထင်ပါရဲ့. . . ကျွန်မ တိုက်တွန်းမိတာ မှားပြီ”

ကျွန်မအမေနှင့် အမေအေးတို့ တီတိုးပြောသံများကြားနေရ၏။ ဒီတီစွကို ကျွန်မလည်း ရိပ်မိတန်သလောက် ရိပ်မိနေ၏။ အမေအေး စိတ်မကောင်းမှာစိုး၍ မပြောခြင်းပင်။ မချိုသည် ဈေးရောင်းရငွေထဲမှ လစ်လျှင်လစ်သလိုယူ၍ ရင်ဘတ်ကြားသို့ လည်းကောင်း၊ ခါးကြားထဲသို့လည်းကောင်း၊ အသားဟင်းလျာ ချက်ပါက ကောင်းပေ့ဆိုသည့် ဟင်းတုံးများကို ခိုးဝှက်စား တတ်ကြောင်း၊ ဈေးဝယ်ခိုင်းလျှင် လျှော့ဝယ်၍ ဈေးဖိုးချန်ကာ ယူတတ်ကြောင်း မချို၏ အကျင့်တန်ပုံများကို အမေနှင့် အမေအေး ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ ဆွေးနွေးကြ၏။

“ရေနစ်သူဝါးကုနှစ်တော့ဖြစ်ပြီ၊ မမအေး ဒီလိုလုပ် မချိုကို ဦးအေးကြည့်ခိုင်းလိုက်. . . ”

“သူက ကိုအေးကို ရွံတယ်. . . တဲ့. . . ”

“ရွံလည်းကြည့်ခိုင်း၊ ကြာရင် မမအေးဆိုင်ပြုတ်သွားမယ်” ကျွန်မအမေနှင့် အမေအေးတို့နှစ်ယောက်ညှပ်ကာ ဘဘနားသို့ မချိုအား ပို့ခဲ့၏။

“မချို. . . ရေ. . . ညည်းဘဘကို ထူပေးလိုက်ဦး. . . ”

“မချို ညည်းဘဘ ဆာနေပြီ ထမင်းကျွေးလိုက်ဦး. . . ”

“မချို ညည်းဘဘ အပေါ့သွားထားတာ လုပ်ပေးလိုက်ဦး”

ဟု အတင်းပို့ပေးခဲ့သော အမေအေး ကြိုတင်မမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာကို သတိထားမိပုံမရခဲ့။

စူစူဆောင့်ဆောင့်နှင့် ဘဘ၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ဆောင်ပေးတတ်သော မချိုနှင့် အမေအေးလုပ်ပေးသမျှ ပြဿနာရှာကာ ဂျီကျတတ်သော ဘဘတို့တွေ့ဆုံပွဲသည် ကြမ်းလှ၊ ရမ်းလှလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ရသော်လည်း မချိုအား လေသံပျော့နှင့် အောက်ကျိုခံကာ ဆက်ဆံသော ဘဘအားကြည့်၍ အမေအေး စိတ်သက်သာရာရခဲ့၏။ ထို့အတူ စူစူဆောင့်ဆောင့်မှ ပျော့ပျောင်းသွားသော မချိုကိုကြည့်၍လည်း အမေအေး စိတ်ချမ်းသာရာ ရခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရခြင်းမှာ ဇနီးမဟုတ်သော အခြား မိန်းမတစ်ဦး၏ ပြုစုမှုကို အားနာတတ်သော ဘဘ၏ အားနည်းချက် ကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကိုယ်ကျွေးမှစား ကိုယ်ထူမှထ ကိုယ်ပြုစုသမျှ နုရမည့် အဖြစ်ကို သနားမိသော မချို၏ မိန်းမများအားနည်းချက်ကြောင့် လည်း ပြောင်းလဲသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထို အကြောင်းပြချက်ထက်ပို၍ ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက် မချိုအတွက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဘဘအေးအား ပြုစုရင်း ဘဘအေး၏ ခေါင်းအုံးစွပ်ထဲမှ များစွာသော ငွေစက္ကူများကို မြင်တွေ့ခဲ့သော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မချိုရောက်ရှိပြီး နှစ်လအကြာတွင် ဘာအေး၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကောင်းမွန်တိုးတက်လာခဲ့၏။ စကားလုံး များ ပီသစွာ ပြောနိုင်လာခဲ့၏။ လမ်းလျှောက်လျှင် အနည်းငယ် တရွတ်ဆွဲခြင်းမှအပ အကိုင်အတွယ်မဲ့လျှောက်နိုင်ခဲ့၏။ ဘာ ဝေဒနာသက်သာနိုင်စေရန် ဆရာဝန်ညွှန်ကြားသော ဆေးဝါး၊ အားဆေး၊ တိုင်းရင်းဆေး၊ ဓာတ်စာ ဘာရောဂါအတွက် လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့၏။ အမေအေးအတွက်မူ အိမ်ဆိုင်မှ ဝင်ငွေနှင့် မလုံလောက်ခဲ့သောကြောင့် အမေအေးပိုင် လက်ဝတ်လက်စားမှန်သမျှ နားကပ်တစ်ရံသာ ချန်ထား၍ အားလုံးရောင်းခဲ့၏။ ထိုကိစ္စများကို ဘာအေး မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ခေါင်းအုံးစွပ်အတွင်းမှ ငွေများကိုအထိမခံခဲ့။ အမေအေးကလည်း ဘာ စိတ်မချမ်းသာမည့်ကိစ္စမို့ မထိမတို့ခဲ့။ ချို့ငဲ့စွာ စားသောက် နေထိုင်ရင်း ဘာအေး အရိပ်ကြည့်ကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သော အမေအေးတစ်ယောက် ဇရာနှင့်ပင်ပန်းမှုကြောင့် အိပ်ရာထဲသို့ ဗိုင်းဗိုင်းလဲသော ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ လူမမာနှစ်ဦးနှင့် မချို ဗျာသင့်ပြီမထင်ပါနှင့်၊ အဒေါ်အားယောင်၍ မျှ လှည့်မကြည့်၊ ထူထူထောင်ထောင် သန်သန်စွမ်းစွမ်းဖြစ်လာသော ဘာအေးသည်လည်း အမေအေးအားယောင်၍ မကြည့်ခဲ့။ အမေအေး အိပ်ရာထက်မှ မထနိုင်၍ အိမ်ဆိုင်ပိတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် ဘာအေးနှင့်မချိုသည် နှစ်ဦးသဘောတူနေသော သူများ အဖြစ်သို့ ပေါ်ပေါ်တင်တင်နေလိုက်ကြ၏။ အမေအေးကို သနားကြသည့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကျွန်မတို့မိသားစု အမေအေးအား ပြုစုရန် အစားအစာ ကျွေးမွေးရန် သွားသည့်အခါတိုင်း ဘာနှင့် မချိုတို့၏ အရှက်

အကြောက်ကင်းမဲ့သော အပြုအမူအနေအထိုင်များကို မတွေ့ချင်မြင်လျက်သားရှိခဲ့၏။

‘မချို စား... ကိုကြီးစား...’ နှင့် သဒ္ဒါလွန်သည့်အသံများက အမေအေးအတွက် ရင်နှင့်စူးစူး ဓားနှင့်ဆွသကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရ၏။ အသံမထွက်ဘဲ မျက်ရည်ပေါက်များသာ တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းရင်း ကြိတ်ငိုတတ်သော အမေအေးကို မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာသော ကျွန်မအမေ မကြည့်ရက်တော့၊

“မမအေး ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းနေမလား...”

နှုတ်မှအသံမထွက်၊ ခေါင်းညိတ်၍ ပြောင်းလိုကြောင်း အမူအရာပြခဲ့ရင်း အမေအေး ကျွန်မတို့အိမ်ထက်ရောက်ခဲ့၏။

‘ဝတ္တရားအရတော့ပြောဦးမှ...’ ဆို၍ ကျွန်မအမေ ဘာအေးအား တွေ့ကာ မမအေးကို ကျွန်မတို့ ခေါ်ကြည့်ထားမယ်၊ ဦးလေးအေး ဘယ်လိုသဘောရလဲ’ ဖြေပုံကိုကြည့်ပါ ‘နင်တို့ကောင်းသလို လုပ်ပါ...’ တဲ့။

‘ပြန်ပြောလိုက်ချင်တာ ပါးစပ်ကိုယားနေတာဘဲ... ဦးလေးတို့ကောင်းဖို့လုပ်ပေးတာပါလို့ ဟင်း... လူကြီးဖြစ်နေလို့ပေါ့...’ ကျွန်မအမေ၏ မချိုတင်ကဲအသံ

ကျွန်မတို့အိမ်သို့ရောက်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အမေအေး ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ရောဂါမယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ စိတ်ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ လဲကျခြင်းဖြစ်၏။ အချိန်မှန်အိပ်၊ အချိန်မှန်စားကာ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်နှင့် အမေအေး၏ စိတ်ရောခန္ဓာပါ ငြိမ်းချမ်းနိုင်ပြီဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းသိကြသော ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများသည် အမေအေးအတွက် ငွေကြေး၊ ဆေးဝါး၊

အစားအသောက် ပံ့ပိုးကူညီခဲ့ကြ၏။ မြို့နယ်ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်မကြီးသည်ပင် အမေအေးကို ဆေးဖိုးမယူဘဲ ‘လှူတာပါအမေရယ်’ ဟုဆိုကာ အခမဲ့ ကုသပေးခဲ့၏။ အားလုံး၏ မေတ္တာဓာတ်ကြောင့် သူ့ အမြန်ကျန်းမာလာကြောင်း အမေအေး တဖွဖွပြောတတ်၏။

အမေအေးဘဝ ငြိမ်းချမ်းသာယာလာချိန်တွင် ဘဘအေးနှင့် မချိုတို့အိမ်သည် ပူလောင်မှု၊ ဆင်းရဲမှုတို့ဖြင့် အံ့ကြွပေါက်ကွဲလာခဲ့၏။ ခေါင်းအုံးစွပ်အတွင်းမှ ငွေများကုန်သွားသည့်အခါ မချို၏ ဝိဇ္ဇာပရိယာယ် အား ဘဘမြင်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ ‘အစ်ကိုတော်စပ်သည်၊ မောင်တော်စပ်သည်’ ဆိုသည့် ယောက်ျားလေးများ ရွာမှ မကြာခဏရောက်လာတတ်ပြီး လာသည့်အခါတိုင်း ဘဘအေး၏ ခေါင်းအုံးစွပ်ထဲမှ ငွေများလျော့နည်းသွားခဲ့၏။ အမေအေး မကျန်းမာ၍ အိပ်ရာထဲလဲချိန်မှစကာ ဘဘအေးအတွက် ဆေးဝါး၊ ဓာတ်စာ၊ ဘာမျှမစားရတော့ပါ။ ထမင်းနှင့်ဟင်းသည်ပင် နပ်မမှန် ချင်တော့၊ ဘဘအေးထုတ်ပေးသော ငွေနှင့် မချို အပြင်သို့ထွက်ကာ တနင့်တပိုးစား၏။ ဘဘအေးအတွက်မူ ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နှင့်သာ ဝမ်းဖြည့်ခဲ့ရ၏။ သွေးတိုးရှိသောဘာ၊ မချိုကျွေးသမျှကိုစားရ၏။ အင်လည်းမရှောင်နိုင်၊ အစပ်လည်း မရှောင်နိုင်။ ဘဘ၏ကျန်းမာရေးသည် တစ်စ၊ တစ်စ ချိနဲ့ ယိုယွင်းလာခဲ့၏။ ဘဘအေး သူ့မိတ်မဲ့မှုအတွက် နောင်တတရားဖြင့် ပြန်လည်သုံးသပ်လာခဲ့၏။ အေးသော ဘဘအေးဘဝမှ ပူသော ဘဝသို့ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည့်တစ်နေ့ . . .

‘ဝုန်း . . . ဒိုင်း . . .’ ဆိုသော အသံများဖြင့် မချိုနှင့် ဘဘအေး ရန်ဖြစ်သံများကြားရ၏။ ‘အစ်ကိုကြီး’ ဟူသော

အခေါ်အဝေါ်မှ ‘နင်က . . . ရှင်က . . .’ ဆိုသော အသံများ ကြားလာရ၏။ မချို၏ ပေါက်ကွဲသံများမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိပင်။

“နင် . . . မိန်းမတစ်ယောက်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ယူထားလို့လား၊ ငါ့မှာ သေခါနီးမသာကို ယူထားရတာ . . . နင် . . . မပေးနိုင်ရန် ငါရွာပြန်မယ်၊ နင့်ဟာနင်နေနေ သေသေ နင့်အကြောင်း ငါ့အကြောင်းမဟုတ်ဘူး . . .”

မချို၏ ငွေတောင်းသည့် ကြိမ်းဝါးရေရွတ်သံကို ကျွန်မတို့ အိမ်မှ အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ ဘဘအေး အသံတိတ်ဆိတ်နေ၏။ သိပ်မကြာခင်ပင် ဘဘအေး အသံထွက်လာ၏။ ကျွန်မ အမေနှင့် အမေအေးအား ခေါ်သည့်အသံ။ အမေနှင့်အမေအေး တို့ဘဘကိုတွေ့ချိန်တွင် အိမ်တွင် မချိုမရှိပါ။ ဈေးဆိုင်မှ ဖန်ပုလင်း အကွဲအရှုများဖြင့် အိမ်သည် ပွရောင်းထနေ၏။ ဘဘစကား စပြောပါသည်။ လိုရင်းတိုရှင်းသာ။

“မအေး ငါလည်း ကျန်းမာရေးက ပြန်မကောင်းဘူး၊ ငွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်ကိုရောင်းရအောင် . . . မင်း ဘယ်လို သဘောရလဲ . . .”

အိမ်က ဘဘနှင့်အမေအေးနှစ်ယောက် နာမည်ပေါက်ဖြစ်၍ အမေအေး၏ သဘောထားကို တောင်းခံနေဟန်ရှိ၏။ အမေအေး တွေဝေနေ၏။

“ကိုအေး . . . သဘော . . .”

ဟု ပြောတတ်သော အမေအေး အကြောင်းကို သိထားသည့် ဘဘအေး အမေအေးမျက်နှာကို သနားစပွယ်ကြည့်နေ၏။

“ကိုအေး. . . သဘော”

ဟု ပြောမည်ပြုစဉ် ကျွန်မအမေက ကြားဝင်ကာ

“ဦးလေးအေး. . . စဉ်းစားပါဦး၊ သေအိမ်နေအိမ်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ဒီအိမ်ရောင်းပြီး ရတဲ့ငွေကရော ဘယ်လောက်အသုံးခံ မှာလဲ။ ဦးလေးအတွက်ပြောတာပါ. . . မမအေးကို ကျွန်မတို့ တစ်သက်လုံး ကျွေးထားနိုင်တယ်၊ အိမ်ရောင်းတဲ့ငွေကုန်သွားရင် . . . မချိုက ဦးလေးကို ဆက်ပေါင်းပါ့မလား. . . အိမ်မရှိရင် ဘယ်မှာနေမှာလဲ. . . မချိုက သူ့ရွာကို ဦးလေးခေါ်သွားမှာလား. . . ဦးလေး ကျန်းမာရေးနဲ့ စဉ်းစားပါဦး. . . ”

အမေ၏မှန်ကန်သောသုံးသပ်ချက်ကို ဘာငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေ၏။ အမေအေးတစ်ယောက်တည်းသာဆိုလျှင် ‘ကိုအေး . . . သဘော. . . ’ နှင့်ပြီးနိုင်သည့်ကိစ္စအား အမေကြားဝင်သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ပေးမှုကြောင့် အိမ်ရောင်းမည့်ကိစ္စပျက်ယွင်းခဲ့၏။

အမေနှင့်အမေအေး ဘာအိမ်မှ ပြန်လာပြီး သိပ်မကြာခင်ပင် မချို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ဘာအေးအေး ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားများပြောဆိုကာ ရွာသို့ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ မချို ထွက်သွားပြီး ဘာသည်လည်း သွေးပေါင်များဆောင့်တက်ကာ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်၊ အသက်မသေသေးသော်လည်း အသိမဲ့သော ဝေဒနာစသည်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ သွေးကြောမကြီး ပြတ်တောက်သွားပြီး သွေးကြောမျှင်လေးများသာ ရှိနေသည်မို့ ရက်ပိုင်းမျှခံနေဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် အမေအေးသည် နားတွင်ပန်ထားသော နားကပ်ကိုချွတ်ကာ သင်္ကန်းပရိက္ခရာများ ဝယ်၍ သံဃာတော်များပင့်ကာ ဘာအေးအနီးတွင် လှူဒါန်းမှု ပြု၍ အမျှဝေကာ. . .

“ကိုအေး. . . သာဓုခေါ်နော်. . . ကြားတယ်မဟုတ်လား. . . သာဓုခေါ်ပါ. . . ”

ဤကဲ့သို့ အလှူအတန်းကို ဘာအေး မေ့မြောနေသော ရှစ်ရက်ပတ်လုံးပြုခဲ့၏။

“မောဟနဲ့သေရင် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တတ်တယ်. . . ကိုအေးရေ . . . အမျှဝေသံကြားပါတယ်နော်. . . သာဓုခေါ်ပါ ကိုအေးရယ် . . . အမျှ. . . အမျှ. . . အမျှ. . . ”

ဘာအေးဆုံးပြီး ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးနောက် အမေအေးသည် ရာသက်ပန် ယောဂီဝတ်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ကိုအေး. . . အတွက် အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့လို့ ကျေနပ်ပါတယ်. . . ”

ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်ရေးသည့် ဓမ္မပဒ၌ ‘မိန်းမများသည် အတ္တနည်း၍ ပရများသူများဖြစ်၏ဟုဆို၏။ သနားတတ်သော စိတ်ကို မိန်းမများ၏ အားနည်းချက်ဟု ကောက်ချက်ပြုနိုင်ပါ၏။ မေတ္တာနှင့်ကရုဏာကို အခြေခံသော စိတ်သည် မိန်းမသားတိုင်း၏ အကောင်းဆုံးသော အခိုင်မာဆုံးသော အရည်အချင်းဖြစ်၏။ ထိုအရည်အချင်းများပြည့်ဝလှသော မိန်းမသားဖြစ်သည့် အမေအေးသည် ကျွန်မဘဝ၊ ကျွန်မတွေ့ဖူးသမျှတွင် ချစ်ခြင်းတရား၌ အမြတ်ဆုံး မိန်းမသားတစ်ဦးအဖြစ် မြင်မိပါတော့သည်။

* * * * *

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေတည်ထောင်သော
ပခုက္ကူစာပေဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တတိယဆုရ

မေတ္တာမိုးရေနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

မကျေးဥ



အဖ ဦးရဲအောင်၊ အမိ ဒေါ်ကျေးဥတို့က ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင်
ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ သာပေါင်းမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။

သာပေါင်းမြို့ အထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပါသည်။
ကျောင်းနံရံကပ်စာစောင်နှင့် ညွှန်ပေါင်းစာအုပ်ငယ်များတွင် စာပေရေးသား
ခဲ့သည်။ မြန်မာ့စိုက်ပျိုးရေးဘဏ်တွင်လည်းကောင်း၊ မူလတန်းပြဆရာမ
အဖြစ်လည်းကောင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ အမျိုးသမီးရေးရာမဂ္ဂဇင်း၊
နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း၊ အနန္တဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်းနှင့် Eternal light
မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် စာပေများ ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။

အမည်ရင်း - ဒေါ်ဝင်းကြည် ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ - တိုက် ၁၃၊ ပင်လုံ ၁ လမ်း၊ ၂၇ ရပ်ကွက်၊
မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။